

Tứ Đại Danh Bộ Tẩu Long Xà 7 - Viên Hầu Nguyệt

Contents

Tứ Đại Danh Bộ Tẩu Long Xà 7 - Viên Hầu Nguyệt	1
1. Chương Một Nghi Thần - Đồng Ngôn Vô Kỵ	2
2. Chương Một Nghi Thần - Cao Thủ Hộ Vệ Cao Thủ Đi Gặp Cao Thủ	5
3. Chương Một Nghi Thần - Nam Nhân Đốt Quần	10
4. Chương Một Nghi Thần - Nhiếp Thanh	13
5. Chương Một Nghi Thần - Tứ Phần Bán Đường - Ngũ Liệt Thần Quân	17
6. Chương Một Nghi Thần - Một Đêm, Doanh Trống Rống!	22
7. Chương Hai Nghi Quỷ - Người Là Vương Phi!	25
8. Chương Hai Nghi Quỷ - Ta Là Vương Phi?!	27
9. Chương Hai Nghi Quỷ - Ai Là Vương Phi!	30
10. Chương Hai Nghi Quỷ - Người Nào Cũng Không Phải Là Vương Phi!	34
11. Chương Ba Nghi Thần Nghi Quỷ - Diễm Mộng	40
12. Chương Ba Nghi Thần Nghi Quỷ - Độc Cô Nhất Vị Bất Độc Cô Nhất Vị	42
13. Chương Ba Nghi Thần Nghi Quỷ - Vạc Rượu Trời Lên Chu Sát Gia	45
14. Chương Ba Nghi Thần Nghi Quỷ - Nữ Nhân Mài Dao Hàng Đêm	50
15. Chương Ba Nghi Thần Nghi Quỷ - Loã Nữ Mài Dao, 'sàn Sạt, Sàn Sạt!'	53
16. Chương Bốn Tình Nhân Trong Mắt Hoá Cường Thi - Nửa Thùng Nước	56
17. Chương Bốn Tình Nhân Trong Mắt Hoá Cường Thi - Đêm Phủ Hoang Sơn	59
18. Chương Bốn Tình Nhân Trong Mắt Hoá Cường Thi - Trắng Lung Tinh, Tâm Hoảng Hốt	61
19. Chương Bốn Tình Nhân Trong Mắt Hoá Cường Thi - Y Mộng	64
20. Chương Bốn Tình Nhân Trong Mắt Hoá Cường Thi - Y Mộng 2	67

Tứ Đại Danh Bộ Tẩu Long Xà 7 - Viên Hầu Nguyệt

Giới thiệu

Nguồn: tangthuvien. com Dịch: Con Vịt.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-dai-danh-bo-tau-long-xa-7-vien-hau-nguyet>

1. Chương Một Nghi Thần - Đồng Ngôn Vô Kỵ

Trời xanh, mây trắng.

Đồng quê, đồi cỏ xanh.

Một đóa hồng rực rỡ.

Hà Phạm hi vọng nhất chính là nhìn thấy những thứ này.

Nhưng hần hiện tại đang ở hoàn cảnh hoàn toàn ngược lại.

Thâm sơn, thâm sơn, thâm sơn.

Qua thâm sơn, là:

Rừng rậm, rừng rậm, rừng rậm.

Nói cách khác vùng này không phải là thâm sơn mà là rừng rậm.

Thâm sơn âm trầm.

Rừng rậm thâm u.

Tóm lại, không có đồng quê, không có đồi cỏ xanh, nhìn không thấy trời xanh càng không nhìn thấy mây trắng lại càng không nhìn thấy hoa!

Hà Phạm luôn luôn thích cái đẹp.

Hần hy vọng có thể gặp những chuyện, những vật xinh đẹp, bao gồm:

Cô gái xinh đẹp, nam tử xinh đẹp, phong cảnh tươi đẹp, truyền thuyết sáng lạn, người mỹ lệ, tâm mỹ lệ. . .

Nhưng ở đây ngay cả một đóa hoa hần cũng không nhìn thấy!

... chỗ này mà ngay cả hoa cũng không có!

Cho dù có, hần nhưng không nhìn thấy qua. Từng có một đóa, dĩ nhiên không phải là màu đỏ, mà là màu cứt trâu, hần cho là hoa, hần chạm vào, ướm nhẹp còn cắn hần một cái, thì ra là một con côn trùng!

Một thứ có thể cắn người hơn nữa còn ướm nhẹp như vậy chắc chắn là (ít nhất hần nghĩ vậy) côn trùng!

Ngón trở hần bị cắn đến giờ vẫn còn mùi vị của phân và nước tiểu.

May là đi khắp thâm sơn rồi cuộc cũng ra khỏi rừng rậm.

... tốt quá! Lại thấy mặt trời! Lại thấy mặt trời!

Nhưng lại không lường được.

Sau thâm sơn, dĩ nhiên là núi hoang! Sau rừng rậm lại là hoang dã!

... sơn cùng thủy tận vẫn không có đường!

Nơi đây đều là những tảng đá đỏ thẫm, khô cằn từng khối từng khối, một tầng lại một tầng xếp chồng lên nhau tạo thành từng ngọn, từng ngọn. Nhìn qua tựa như từng khối, từng khối mộ bia!

Trên ngọn núi vẫn còn ngọn núi, vẫn quanh co khúc khuỷu, quanh co mà lên như một hoang mạc, rộng lớn nhưng cô tuyệt, thế giới tĩnh mịch.

Đó là một thế giới từ xưa tới nay đã bỏ xó, quên, vứt bỏ.

Khi dạ hành giữa rừng rậm nghe được sói tru, thú gầm Hà Phạm đã cảm thấy toàn thân run rẩy, không thể ngủ. Thân rắn trơn trơn ướt không chỉ có bò qua để giày hần còn chui vào giấc mộng của hần khiến cho hần hít thở không thông mà thức tỉnh!

Đêm dài khó ngủ.

Kinh khủng, khó chịu.

Hắn chỉ muốn mau mau thoát khỏi.

Hắn chỉ muốn nhìn thấy người, thấy thành trấn, thấy tửu lầu cùng quán cơm. Tốt nhất, còn có một khóm hoa thậm chí chỉ một đóa hoa cũng tốt.

Đi ra khỏi rừng rậm lại gặp gỡ thâm sơn vẫn không thấy hoa.

Một đóa hoa cũng không có.

Đến buổi tối, hắn cảm thấy hình như là mình đang ngủ ở trên ngực một con quái thú lông dài. Thật sự hắn nghe được trên đầu hắn có tiếng thở phì phò.

Có một lần còn có âm thanh nữ nhân kêu lên. Hắn cùng đồng môn Diệp Cáo cấp tốc quơ lấy binh khí, không để ý y phục bị gai cào rách, da bị móc bị đâm gây thương tích chạy tới hiện trường thì phát hiện đó chỉ là một con vẹt thất sắc nhiều màu đang đập cánh kêu to, tiếng kêu hoảng hốt mà yếu mị như dụ dỗ người cường gian nữ nhân, chung quanh hàng trăm ngàn con dơi giập dữ nhe răng vỗ cánh nhìn thẳng bọn họ rít lên âm thanh kỳ quái, chỉ một chữ:

‘Phi, phi, phi, phi, phi, phi, phi, phi, ...’

Nhưng bọn họ không có bay, là con vẹt kia đột ngột xoè cánh ... cái đuôi nó mở ra, như chính nó là một con Khổng Tước cao quý ... cái đuôi mở ra cực độ chỉ thấy chỗ không có màu lông thất sắc lại có một bệt như mặt quỷ.

Hà Phạm vĩnh viễn cũng không quên được mặt quỷ đó.

‘Nó’ làm hắn phát sốt suốt hai ngày.

Ngay cả gan lớn như Diệp Cáo cũng không quên được.

Chỉ là bọn họ gặp mà chỉ sợ thì kể ra vẫn tốt số.

Trần Nhật Nguyệt cùng Bạch Khả Nhi cũng nghe tiếng đến cứu người. Kết quả, bọn họ thật trong đêm trắng ‘gặp’ một ‘người’ :

Người này cũng không có gì chẳng qua trước đó rõ ràng là nhìn không thấy người này, chẳng qua là có một thân cây ở nơi đó lớn lên hình dạng như một con viên hầu cổ quái nhưng liếc mắt lại phát hiện dưới ánh trăng lại có một người. Người này cũng không có gì đặc biệt chỉ là đầu của hắn làm kẻ khác trợn mắt!

Đầu người thật ra thì cũng cũng không có cái gì đặc biệt chỉ là đầu của hắn trong suốt khiến người hoàn toàn có thể nhìn thấy xuyên qua đầu của hắn, thấy bộ não trong đầu hắn. Hơn nữa, mặt trên còn có một vết nứt rất lớn, cái khe rất sâu. Nhưng chất dịch bên trong không vì vậy mà chảy ra, tràn ra ngoài hoặc là rò rỉ ra. Ngược lại, những thứ giống như óc kia, lúc đó lại lúc ẩn lúc hiện, chao qua nghiêng lại làm cho người khác lo lắng nó bất ngờ đổ ra không.

Nghe nói Bạch Khả Nhi nhất thời mặt mày trắng bệch.

Trần Nhật Nguyệt kêu hoảng: ‘Á!’

‘Người’ quay đầu lại trông như một con Viên Hầu lẳng tai nhẵn mũi, phát ra một thanh âm như trêu tức người khác:

‘Ông!’

... rốt cuộc là ‘Ông’ hay là ‘Vương’ bọn họ nhất thời cũng không phân biệt được.

Ánh trăng bỗng nhiên trở nên ảm đạm.

Sau đó bọn họ nhìn thấy một con Viên Hầu, nhanh chóng trèo lên trên một cây đại thụ. Nhìn lại cây kia đã không có Viên Hầu, trước mắt cũng không có ‘người’ chỉ còn lại có một gốc cây hình dạng như Viên Hầu tựa như đã sớm đứng ở chỗ đó trăm ngàn năm còn đang hấp thu nhật nguyệt tinh hoa.

Sau này bọn họ gặp mặt, trao đổi tâm đắc, liền quyết định báo cáo với ‘Công tử’:

‘Không bằng trở về báo cáo!’

Bọn họ quyết định muốn trăm miệng một lời nhất loạt nói.

... bởi vì bọn họ cũng hết sức ‘kính yêu’ ‘Công tử’ của bọn họ.

Bọn họ cũng ‘sợ’ hần.

Là bọn họ kiên trì muốn tới .

... vì có thể tới tham dự sự kiện trọng đại ‘Đả lão hổ này bọn họ không tiếc khấn cầu, ăn quít, lấy lòng, tranh công. . . thủ đoạn gì cũng dùng hết chỉ là không dám uy hiếp.

Bởi vì không có người nào so với bọn hần rõ ràng hơn:

Công tử bọn họ không chịu bị uy hiếp .

Cuối cùng ‘công tử’ không cưỡng lại bọn hần bốn người liên thủ đồng thanh đã không thể làm gì khác hơn đành đồng ý bọn họ nhưng lại nói rõ điều kiện.

‘Muốn đi! Thứ nhất không thể hối hận. Thứ hai nhất định phải nghe lệnh làm việc.’

Câu trả lời của bọn hần cũng vô cùng nhất trí:

‘Rõ!’

Nhưng có trời mới biết là khổ cực như vậy!

... chẳng khác nào đi Tây Thiên thỉnh kinh!

Hoang vu như vậy!

... lại gặp quỷ ở địa phương này!

Tên cũng đã nói lên điều ấy. Vùng này gọi là Nghi Thần phong, đường vĩnh viễn đi không xong gọi là Cổ Nham quan, bọn họ muốn đi tới địa phương tên là Mãnh Quỷ miếu ... Cũng may là không phải đi đâu danh tự cũng dọa người như thế mà trước khi tới miếu có một thị trấn hoang dã, trong trấn có một khách điếm, Diễm Mộng khách điếm.

Chỉ là ba tuổi định tám mươi, diễm mộng không thấy ác mộng lại nhiều lần sinh. Hà Phạm, Diệp Cáo, Bạch Khả Nhi, Trần Nhật Nguyệt cảm thấy tốt nhất cả đám đồng tâm hiệp lực khuyên can công tử chi bằng trở về sẽ tốt hơn!

Dù sao thì bọn họ tuổi vẫn còn nhỏ.

Bọn họ chẳng qua là những thiếu niên.

... Đồng ngôn vô kỵ thôi!

Huống chi bọn họ đồng lòng lên tiếng!

‘Đó đương nhiên là quỷ!’

‘Phải đi về, mình trở về thôi!’

Đáp án của công tử là.

‘Là chính các người muốn tới là chuyện thứ nhất, gặp chuyện không hay liền muốn rút lui ngày sau làm thế nào thành đại sự?’

‘Các người đi về cũng tốt, chúng ta lần này đả đại lão hổ. Diễm Mộng khách điếm là nơi duy nhất chúng ta có cơ hội bắt hần. Hần hủ bại tham ô, xảo trá âm hiểm, giết người cướp bóc, tri pháp phạm pháp một ngày chưa trừ diệt không thể lập pháp, thiên hạ bất phục ... các người không đi thì thôi dù gì các người chỉ là tiểu hài tử, đồng ngôn vô kỵ cũng nói có tấm lòng. Tùy các người, Lão Ngư, tiểu Dư chúng ta lên Nghi Thần sơn thôi!’

Dứt lời, Lão Ngư, tiểu Dư hô ứng đồng thanh, trong miệng lẩm bẩm mấy câu lập tức nâng kiệu.

Công tử nét mặt sa sầm không để ý tới bọn họ.

Bốn tiểu đồng tử vốn không nghĩ tới công tử trời không sợ, đất không sợ nhưng một mực chắc chắn thật sự đã thấy quý!

Bọn họ nhanh chóng thảo luận một cách đơn giản mà nhanh gọn.

Kết luận một chữ.

‘Theo!’

Trừ việc bọn chúng không bỏ đi được lại vốn hăng hái bừng bừng muốn tham dự hành động đả lão hổ này chuyện trọng yếu hơn là khi trở về chẳng phải lại một lần nữa gặp những thứ kia kinh khủng lần nữa sao? !

... hơn nữa lần này còn là bọn chúng tự mình đối mặt!

Vì vậy rút lui không bằng ...

Theo!

... theo không rời bước!

Lui không bằng theo!

Đây là tính toán của Nhất Dao Tam Kiếm đồng.

Ít nhất bọn chúng còn có hi vọng rất lớn.

Kết quả bọn họ từ núi sâu đi vào núi hoang.

Càng đi càng hoang vu, càng lúc càng hoang vu.

Càng leo càng cao, càng cao càng rét.

Bọn họ tiềm nhập vùng đất cằn cỗi đầy sỏi đá.

Không một bóng cây.

Không thấy thảo nguyên.

Không một bông hoa hồng, không một chiếc lá xanh, không một bóng cây.

Trời cao có mây, mây nặng như chì.

Trời đích xác vẫn xanh .

Như lộ ra vẻ mặt của tử thần.

Núi bọn họ đang muốn leo lên gọi là Nghi Thần phong.

2. Chương Một Nghi Thần - Cao Thủ Hộ Vệ Cao Thủ Đi Gặp Cao Thủ

Truyền thuyết truyền ra như vậy.

Lời đồn đãi như nước chảy.

Nhưng nơi này có rất ít nguồn nước.

Tương đối khô cằn, thường khô hạn.

Ban ngày nắng chói chang phủ xuống khiến người nóng rực như cá trên cạn.

Đến buổi tối tại vùng núi hoang này hàn lưu xâm nhập, chuyển lạnh lại chuyển sang lạnh lẽo hơn nữa rất nhanh chóng có thể đóng băng cuối cùng có khi tuyết còn rơi xuống.

Đi tới nơi này mọi người như đối mặt với sự chịu đựng cùng cực của bản thân, không phải vì tịch mịch mà nổi điên mà chính là phải kiên cường, cứng rắn, chịu đủ mọi hành hạ cố gắng vượt qua.

Nếu như nói Bảo Kiếm phong từ ma luyện thành thì nơi đây là nơi tra tấn, nơi đây chính là Luyện ngục.

Nếu nói hương hoa mai tự chuốc khổ thì người tuyệt đối khổ khổ, tự chuốc khổ.

Cho dù sớm biết đường đi gian nan dĩ nhiên phải chịu khổ sở, Vô Tình đã biết rõ rồi mà vẫn còn cố phải làm, phải lên núi.

Gã không thể không đi.

Bởi vì gã nhận được tin tức tình báo cực kỳ trọng yếu.

Ngô Thiết Dực có tới nơi này, có thể từ nay về sau tuyệt tích thiên hạ, nhơn nhơn sống ngoài vòng pháp luật, có thể từ đó lẩn trốn quay ngoặt về kinh, hội hợp đồng mưu, liên kết đồng đảng khua cờ múa trống quật khởi.

Đây là một đại tham quan điên cuồng cuồng tận thu sưu cao thuế nặng, vi phạm pháp lệnh từng làm tới Thông Phấn, Tri Châu. Bình sanh làm quan vì danh, làm ác vô số, hại ngàn vạn lương dân, chiếm đoạt tiền tài phú khả địch quốc. Vì trấn an lòng dân thiên hạ Vô Tình nhất định phải truy bắt, tru diệt đại lão hồ này.

Ngô Thiết Dực khẳng định không phải một người tới đó.

Hắn muốn tới chỗ này gặp một cao thủ mà hắn coi trọng nhất.

... người này đồng thời cũng là người đáng sợ nhất đương kim võ lâm, một trong thập đại sát thủ.

Vương Phi!

... Phi Nguyệt Vương Phi.

Vương Phi thân là một trong Thập đại sát thủ nhưng cũng là một trong hai sát thủ có thân phận kỳ lạ, đặc biệt nhất nguyên nhân là:

Thứ nhất hai sát thủ này không thích nổi danh, không muốn làm nhân vật nổi bật mà mỗi lần xuất hiện đều có nhiều loại thân phận tướng mạo. Cho nên hầu như không có người nào biết bọn họ rốt cuộc là ai chỉ có thể biết là có sát thủ như thế. Thần bí là đặc sắc của bọn chúng.

Thứ hai, hai gã sát thủ này gây án, giết người thủ đoạn hết sức đặc biệt, phương pháp quá mức mãnh liệt. Cho nên bọn chúng dù không nói rõ là do bọn chúng hạ thủ mọi người cũng sẽ đoán được nhất định đó là bút tích của bọn chúng.

Thứ ba, bọn chúng chủ yếu lại không vì tiền mà giết người.

Thứ tư, bản thân bọn chúng cũng không thích giết chóc.

Năm, phương thức bọn chúng giết người rất đặc biệt, mỗi người chết đều không cùng một biện pháp, bọn chúng cũng không thích tái diễn trò cũ cũng không cho phép người khác sao chép. Bọn chúng như vẽ một bức tranh, viết một bài thơ, sáng tác một thiên văn chương, thái độ đi giết người của chúng vốn coi như giết người là một loại hình nghệ thuật.

Thứ sáu chẳng hạn như Vương Phi sau khi giết người thích lưu lại một tảng đá.

... một tảng đá ưu nhã.

Tại sao?

Không biết!

... có lẽ ngoại trừ chính bản thân hắn không ai biết rõ nguyên nhân.

Mọi người chỉ có thể đoán.

Phỏng đoán.

Cho nên có người cho là hắn làm vậy để tưởng nhớ một người.

Vương Tiểu Thạch!

Hắn tại sao muốn kỷ niệm gã? Bọn họ từng gặp nhau qua sao? Bọn họ từng phát sinh qua chuyện gì khi ở chung với nhau? Chuyện gì khiến cho hắn mỗi lần giết người đều lưu lại một tảng đá trong suốt như vậy? ... vậy thì không biết được, lời nói lại phân vân rồi!

Sát thủ Vương Phi tại sao muốn vì Ngô Thiết Dực mà hành động?

Nghe nói hắn đối với Ngô Thiết Dực từng có lời hứa.

... chẳng lẽ hắn cũng như Thần Kiếm Tiêu Lượng vì thực hiện lời hứa đối với Triệu Yến Hiệp cho nên bắt đắc dĩ phải vì cứu Ngô Thiết Dực mà xuất thủ ba lần?

Nghe nói hắn thiếu Ngô Thiết Dực một ân tình.

... hay là giống như Ly Ly vốn là thân thuộc của Hồ Uy Thông phán Ngô Thiết Dực nên đương nhiên liều mạng bảo vệ lão?

Cũng có người đồn rằng hắn giữ nghĩa khí với Ngô Thiết Dực.

... có lẽ tựa như tình hình của Trang Hoài Phi đã nhận ân huệ của Ngô Thiết Dực nên đến khi lão gặp rủi ro lẽ dĩ nhiên vì báo đáp mà tận lực?

Ai biết được!

Vô Tình lại biết ngoại trừ Vương Phi còn có hai nhân vật. Chỉ e rằng so với tên sát thủ kia còn phiền toái hơn nhiều.

Bởi vì Ngô Thiết Dực nhất quyết sẽ không một mình đi tới nơi hoang sơn dã lĩnh này.

Lão cùng một cao thủ đi gặp một cao thủ khác.

Bên người Ngô Thiết Dực luôn không thiếu cao thủ.

Bởi vì lão từng là đại quan lại thường di chuyển.

Quan cao quyền trọng tự nhiên phải có nhiều người bảo vệ.

... một người đắc đạo gà chó thẳng thiên hướng chỉ là người bảo vệ của lão.

Lão cũng là nhân vật tài phú nhất phương.

Lão lợi dụng chức quyền cơ hồ đối với việc buôn bán củi, gạo, mắm, muối, trà, đường, vận chuyển ... các ngành nghề đều nhúng tay vào, sưu cao thuế nặng, vay lãi kén sù mà cướp đoạt. Xem nhẹ chuyện nước coi nặng chuyện tư tranh thủ không ít cao nhân sống chết phụng mệnh dưới tay lão.

Lão đa trí lại giỏi nịnh bợ, ý thế hoành hoành, cũng kết giao rất rộng với các lộ hào kiệt, nhân sĩ. Vì vậy khi vụ án lão phát sinh, gặp tai kiếp người tài ba ra mặt, lộ diện, xuất thủ vì lão rất nhiều.

... .Vũ Đả Hà Hoa Văn Chấn Đán, Đại Kỳ Quyền Phong Dư Cầu Bệnh, Tử Điện Xuyên Vân Đường Hựu, Ngũ Lôi Oanh Đinh Vu Thất Thập, Hóa Huyết Phi Thân Thập Bát Thư Kích thủ, Đan Y Thập nhị kiếm, Hồ Duyên Ngũ Thập Hô Niên Dã, Lữ Chung, Nhạc Quân, Đường Sao, Thiết Phiến Dạ Xoa Lê Lộ Vũ, Hoắc Chữ Tuyền, Hoắc Ngọc Thi, Tập Anh Ô, Tập Lương Ngô, Đường Thất Kinh, Đường Thập Nhị . . . đều là loại người này nhưng phần lớn trong đó đã vì bảo vệ Ngô Thiết Dực mà bỏ mạng.

Vì đuổi bắt Đại lão hổ này mà khiến đồng mưu Triệu Yến Hiệp cùng năm mươi bốn vị sự phụ chống đối chết không ít người, Thần Kiếm Tiêu Lượng cũng ngã xuống, Đại Mộng Phương Giác Hiểu chán nản thất tung.

Thực trung Đường Môn vì cùng Ngô Thiết Dực có mưu đồ bí mật, cũng có hợp mưu nên không thể làm gì khác hơn là phái tinh nhuệ cao thủ đi hỗ trợ vốn bọn chúng cũng trăm phương ngàn kế muốn cướp bóc số tài bảo cực lớn kia của Ngô Thiết Dực. Kết quả trước sau hao tổn hai đại cao thủ là Đường Thiết Tiêu cùng Đường Thiên Hải, trong lúc hỗn loạn Phi Thiên Đường Lang còn bị phé đi đôi tay.

Ngay cả ở Thiểm Tây người vốn nổi danh cùng cước pháp Truy Mệnh, Đả Thần Thoái Trang Hoài Phi tính luôn cả mẹ ruột của gã, người gã thương mến quyền luyện cùng nhạc phụ tương lai Tạ Mộng Sơn, tính luôn cái chết đồng đảng của gã là Hà Nhĩ Mông, Hạ Kim Trung, đồng liêu Dư Thần Phụ, Hà Khả Nhạc, Lương Thất Điều tất cả đều bỏ mạng.

Vì tranh cướp tang vật tức tiền tham ô của Ngô Thiết Dực mà dâng mạng còn có Thiểm Tây Tổng Bộ Thượng Phong Vân cùng với thất tinh danh bộ Thiết Diện Vô Tư Đồ Tiệm, cùng với bào đệ hắc đồ Lão Chí. Thiết Thủ, Lãnh Huyết, Truy Mệnh trong Tứ đại danh bộ cũng thụ thương không nhẹ!

Vì Ngô Thiết Dực đã hao tổn bao nhiêu anh hùng, cao thủ!

Vì muốn đánh Đại lão hổ này hy sinh thật sự quá lớn!

Cũng vì hy sinh đã lớn như vậy cho nên mới nhất định phải bắt được, chỉ tội tên đầu sỏ Đại lão hổ!

Cho nên Vô Tình mới xuất thủ!

Cho nên đại sư huynh của Tứ đại danh bộ bất kể thân mình tàn tật hành động bất tiện cũng muốn xuất động, đuổi bắt Đại lão hổ!

Gã không để cho tên đầu sỏ này nhờn nhờn ngoài vòng pháp luật!

Gã không để ai hi sinh nữa!

Gã trước hết bắt lại tham quan Ngô Thiết Dực này mới có thể thuận nước đẩy thuyền đem đồng đảng trong triều của lão moi ra, truy tới tận gốc rễ đám người Lý Bang Ngạn, Thái Kinh, Lương Sư Thành, Vương phủ một lưới tóm gọn. Còn đem cường hào ác bá các lộ, các châu phủ, phụ tử Chu Miên từng tên một lôi ra công pháp.

... nếu là quan lại bao che cho nhau thừa gió bẻ măng không tiếc mọi giá có thể giải vây tội lỗi như thế quả thật không thể nào xử theo hình luật. Dựa theo tính cách của Vô Tình cũng không còn cách nào khác, không thể làm gì khác hơn là từ chức hình bộ đi làm một gã sát thủ chính nghĩa cùng với sư huynh đệ của gã một đường giết sạch những thứ cựa vào quyền thế, hoành hành chốn thôn quê hẻo lánh trời đất oán hận, tội ác đầy trời, đại gian đại ác này!

Không có biện pháp.

Đó chỉ là lúc vạn bất đắc dĩ, vô pháp vô thiên mới có làm như vậy!

Đó là đường cùng.

Cũng là tuyệt lộ.

‘Nếu như ngươi làm vậy thì đến cùng’ Gia Cát tiên sinh nói với gã ‘Ngươi chỉ còn cách giết luôn hoàng đế!’

... khi quân phạm thượng, phản nghịch tạo phản, Vô Tình vốn cũng không có ý tứ như vậy.

Gã chỉ muốn vì nước trừ gian, vì dân trừ hại.

‘Tại sao?’ cho nên gã hỏi lại.

‘Mạnh Tử viết: Trên có người tốt, dưới tất có người như vậy!’ Gia Cát tiên sinh nói.

‘Đương kim thánh thượng ăn chơi sa đoạ cho nên trên làm dưới theo, còn có người bao che. Vì vậy kết quả nếu muốn trừ gian nịnh chỉ sợ đầu đảng có tội ác cực lớn đứng đầu chính là chữ Thiên. Đó là muốn thay đổi triều đại rồi!’

Vô Tình ngạc nhiên: ‘Mỗi lần thay đổi triều đại thiên hạ vạn dân đứng mũi chịu sào, thụ hại rất sâu, không tới nước sinh tử tồn vong có thể thoát được thì thoát!’

‘Ta chính là muốn kéo dài!’ Gia Cát Tiểu Hoa thở dài nói: ‘Bất kể một bước nhỏ, rất nhỏ hay là một bước dài, thật dài đều muốn từ từ cải cách, tiến bộ. Chuyện tri hoãn thì viên mãn, chúng ta có chí nhưng có thể làm được bao nhiêu đều tốt đẹp? Nhưng nếu có thể làm một ít thì chính là một ít, có thể trừ một điểm ác liền bớt đi một điểm ác. Nếu lấy giết chặn giết dù cho có thể bình thiên hạ tất thiên hạ cũng đại loạn, sanh linh đồ tán!’

Gia Cát khuyến khích Vô Tình: ‘Hay là trước mắt hãy phạt ác trừ gian xem sao! Đem vây cánh thủ phạm đại ác trong triều nhất nhất tiêu trừ. Cuối cùng khi bọn chúng hoàn toàn cô lập, mất hết viện binh, mất sức chiến đấu mới quay đầu mâu chỉ hướng bọn chúng, bắt bọn chúng đền tội!’

Đúng vậy! Không tới đường cùng Vô Tình sẽ không muốn đi con đường mưu phản, thay triều đổi đại!

Gã không muốn thiên hạ vạn dân lại một lần nữa lâm vào chiến hỏa, nạn lửa binh!

Gã chỉ muốn bắt đại lão hồ Ngô Thiết Dực này. Chính là tận sức mình có thể làm bao nhiêu là thực tế bấy nhiêu.

Cho nên gã tới.

Bởi vì gã không tiện di chuyển nên còn mang theo hai gã cao thủ của Lục Phiến Môn.

Một người là Lão Ngư. Ngoại hiệu của gã cũng như tên, ấy là

‘Thiết mã

Kim qua

Dạ độ quan

Tạc dạ động đình

Kim triều hán khẩu

Minh nhật hà xử

Hào xướng đại giang

Anh hùng bệnh tử

Hào kiệt tật cừ

Loan cung mãn nguyệt

Xạ thiên lang

Sát nhân chỉ là đầu điểm địa

Tô sát cấp nhĩ ngư huyền cơ’

đây là một chiến sĩ trong Lục Phiến Môn, bình sinh chỉ phục thị Vô Tình, Vô Tình đơn giản gọi gã là Lão Ngư.

Một người tên là Tiểu Dư, người này ngoại hiệu cùng nguyên danh thường gọi là Dư Đại Mục

Tam Kiếm Nhất Dao đồng Bạch Khả Nhi, Diệp Cáo, Hà Phạm, Trần Nhật Nguyệt vốn là thư đồng cũng là kiêu đồng nhưng ở nơi này gặp ghềnh hoang dã đương nhiên không thể dùng bốn tên tiểu tử này khiêng kiệu. Bốn người bọn họ chẳng qua là muốn đi, Vô Tình nhất thời không lay chuyển được mà sau khi suy nghĩ sâu xa cảm giác có thể phối hợp với chuyện gì đó nên rút cuộc cho bọn họ đồng hành.

Nhưng Vô Tình một lần nữa nhắc lại.

Bản thân Ngô Thiết Dực là một cao thủ.

Bản thân lão vốn đã rất khó đối phó.

Nhưng khó đối phó hơn chính là cao thủ cận thân Ngô Thiết Dực.

Người này họ Chu, tên thật hiếm ai biết nhưng mọi người đều gọi là Sát Gia.

Cao thủ họ Chu này vốn là tâm phúc bên cạnh Đông Nam vương Chu Miễn. Ngô Thiết Dực lúc được thể đã cho phụ tử Chu Miễn không ít chuyện tốt. Nghe nói, Chu Miễn chỉ ‘lại quả’ cho lão Chu Sát Gia làm cận vệ lão đã hài lòng.

... nghe nói, khi hấn giận dữ thì giết người, giết cả nhà nên có tên là Chu Sát Gia.

Bọn họ muốn tới cổ nham gặp một cao thủ.

Đó là đại tướng của Thục trung Đường Môn.

Đường Hóa.

Phá Lạn vương Đường Hóa.

... thương khi hấn xuất thủ. Không khỏi rách nát.

Thục trung Đường Môn muốn hùng bá võ lâm nên liên kết với Hồ Uy Thông Phán Ngô Thiết Dực cùng nhau hành sự, đối với thế gia trên giang hồ âm thầm cướp bóc, tranh đoạt quyền lực. Mà nay lão gặp rủi ro dĩ nhiên muốn đầu nhập vào Đường gia bảo, Đường Hóa chính là tới tiếp ứng. Cũng không khác biệt Thục trung Đường gia muốn đoạt lấy tài bảo trong tay Ngô Thiết Dực nên nhất định sẽ hạ thủ đối với Ngô Thiết Dực, Đường Hóa tới là để giết lão.

Vô Tình nhận được tin tức từ từ Bạch Hoắc, nhân vật có thân phận cực cao sau cửa Hình bộ.

Phá Lạn vương Đường Hóa rời Thục trung đi Sơn Tây, một đường tới Mãnh Quỷ miếu nên gã mới hoài nghi Ngô Thiết Dực chạy tới chỗ này để gặp mặt.

Sau đó gã lại nhận được tin tức từ Truy Mệnh.

Có người thấy Chu Sát Gia xuất hiện ở vùng này, tin tức đó khiến cho gã càng thêm tin tưởng.

Ngô Thiết Dực đã tới!

Chắc chắn đại lão hồ đang ở khu vực phụ cận Nghi Thần phong!

3. Chương Một Nghi Thần - Nam Nhân Đốt Quần

Nhưng nơi này không có thị trấn.

Không có tung tích con người.

Chỉ có cát sỏi, cát sỏi, cát sỏi, còn có ...

Loạn nham, loạn nham, loạn nham.

Một ngọn cô phong cao ngất như đỉnh một tòa thành đứng thẳng giữa không trung.

... đó đại khái chính là ngọn Nghi Thần phong cao nhất sao? Nghe nói, Mãnh Quỷ miếu ở trên đỉnh núi.

Đã vào mạch.

Đêm hoang vu.

Lúc này ngay cả Lão Ngư cũng không khỏi nói thầm: 'Chúng ta không phải đi lầm đường chứ?'

Tiểu Dư trong lòng cũng nghi hoặc: 'Ắt không sai được! Người lên núi, từ xưa đến giờ vốn chỉ có một con đường!'

Vô Tình ở sâu trong kiệu nghe được bọn họ nói khẽ, cũng cảm giác được Tam Kiếm Nhất Dao hoang mang.

... mấy tên tiểu tử kia đại khái gặp quỷ sợ tối nên trời vừa sập tối liền người đẩy ta xô ồn ào, nghi thần nghi quỷ vừa sợ lại vừa hiếu kỳ.

Gã cũng không lo lắng mình đi lầm đường.

Gã chỉ lo lắng Ngô Thiết Dực không chọn tuyến đường này để đi.

Gã còn lo lắng an nguy của bốn tiểu hài tử này.

Hơn nữa, gã lo lắng nhất lại là một chuyện khác.

Truy Mệnh tam sư đệ sao lại biết chuyện Chu Sát Gia xuất hiện ở vùng Sơn Tây, đồng thời còn truyền tới hai tin tình báo khác.

Thứ nhất, Truy Mệnh tại Niêm Ngư câu gặp Thiên Hạ Đệ Thất vốn là muốn vào kinh thành ám sát Vô Tình, ác chiến một trận đã đẩy lui địch nhân. Sau lại vì quái sự Kim Ẩn tự hại người, Lam Nguyên Sơn xuất gia mà đến Kim Ẩn tự điều tra (đọc Mệnh của Truy Mệnh trong Giang hồ nhân thoại) cùng lúc phát hiện đồng liêu Ngô Thiết Dực Tham quân Quách châu vì sợ vụ án phát sinh có tội liên đới liền có ý đồ cầu cứu Ngô Hồ Uy nhưng không được, liền tạ quân mưu phản nên không thể làm gì khác hơn là đi bình định loạn cục rồi nói sau.

Lãnh Huyết thì ứng phó chuyện võ lâm tứ đại thế gia bỗng nhiên mất ba trụ cột rất có thể tạo thành tình thế nguy hiểm, rối loạn.

Thiết Thủ thì trúng thương ở chân núi Thái Bạch nhất thời không cách nào chạy tới chặn đánh Ngô Hồ Uy.

Thứ hai, hồng nhan tri kỷ Tập Mai Hồng của Lãnh Huyết vì không cam tâm chuyện Ngô Thiết Dực gây nên đã tiềm nhập Sơn Tây đuổi giết.

Nghe ra thì tin thứ hai nếu so với thứ nhất tốt hơn, hơn nữa còn khá hơn nhiều ... Ít nhất Vô Tình có thêm một trợ thủ tốt, đạo pháp Tập Mai Hồng đạo pháp trong võ lâm cũng có chút danh tiếng.

Nhưng đối với Vô Tình mà nói tin thứ nhất dù luân phiên biến loạn toàn tin dữ nhưng tin thứ hai mới thật sự khiến gã phiền toái, lo lắng.

Lãnh Huyết vì vương chuyện xung đột của Tứ đại thế gia phải giải quyết.

Nên gã nhất thời không thể theo Tập Mai Hồng.

Song Tập Mai Hồng đã tiến vào Nghi Thần lĩnh.

... dưới tình huống không có Lãnh Huyết bảo vệ đã tiến vào hoang sơn dã lĩnh.

Bết bát hơn lại là chuyện.

Tập Mai Hồng là một ‘đại tiểu thư’.

... làm người ai chẳng biết ‘Đại tiểu thư’!?

Không phải loại đại tiểu thư đấy!

Cái loại ‘đại tiểu thư’ này luôn khiến Vô Tình cảm thấy nhức đầu.

Tập Mai Hồng đương nhiên là tiểu thư, chuyện này không có gì để nghi ngờ.

Nhưng ý tứ của ‘đại tiểu thư’ chỗ này là: khó dây vào, khó dây dưa, khó sống chung, vừa không nói đạo lý vừa phiền toái hơn vừa hết sức xinh đẹp lại vô cùng tự phụ nhưng lại không trải qua được bao nhiêu phong sương trong chốn giang hồ ...

Đại tiểu thư!

... hỏi người có sợ không?

Hơi sợ!

Trong lòng Vô Tình tự hỏi tự đáp.

Sợ thì thế nào? Xem ra đó là ‘bạn gái’ của tiểu sư đệ gã, Vô Tình từng vì tình mà bị tổn thương nên đối với phái nữ luôn có khoảng cách, bản thân gã tự biết mình cũng không thể tuyệt tình từ chối cái nhiệm vụ hết sức nan giải này.

Ngoại trừ việc giết chết Ngô Thiết Dực, đối phó Chu Sát Gia cùng Đường hóa còn phải đi bảo vệ vị ‘đại tiểu thư’ Tập Mai Hồng này nữa!

Đối với Vô Tình mà nói nhiệm vụ cuối cùng đó chỉ sợ so với hai nhiệm vụ trên còn khó khăn gấp bội!

Gã chỉ hi vọng mình có thể kịp thời chặn lại (ít nhất trước lúc Ngô Thiết Dực còn chưa lộ diện) vị ‘đại tiểu thư’ kia, mời nàng xuống núi cũng tốt, đuổi nàng xuống núi cũng không sao!

Người này thật sự quá nguy hiểm.

... gã cũng quyết định lệnh Tam Kiếm Nhất Dao đồng trở về.

Cho nên gã mới tỏ vẻ thật sự có quý.

Trong bốn người bọn chúng có ba tên sợ quý.

... tiểu hài tử dù sao cũng là tiểu hài tử.

Nghĩ tới đây gã chợt nghe phía ngoài lao xao, có tiếng kêu:

‘Quý kìa!’

... Phù ... ban đêm nghĩ quý quý liền tới!

Thật là so với quý còn linh hơn!

Vô Tình cười thâm.

Gã cũng phát hiện trước rèm che kiệu có đốm lửa xanh chớp động, âm u thần bí ... gã tự tay vén rèm lên.

Phía ngoài là đất hoang.

Bên cạnh đất hoang bên cạnh có một chuỗi hỏa diễm.

Người màu xanh biếc .

... giống như một chuỗi u linh màu xanh biếc, đứng thẳng một hàng, lay nhẹ một cái chiếu xuống đất một dải xanh nhàn nhạt, tựa hồ như đang đốt món đồ gì đó.

‘Cái quý gì thế?’

Vô Tình hỏi. Tam Kiếm Nhất Dao đồng trốn hết về phía sau ngoác miệng tranh tiên nói:

‘Hỏa, hỏa. . .’

‘Lục hỏa. . .’

‘. . . Quý Hỏa!’

‘Công tử! Phía trước có dị vật!’

Nói có ‘dị vật’ chính là Diệp Cáo cậu ta là Thiết kiếm, đứng hàng thứ tư dụng Âm Sơn Thiết Nhu kiếm, giỏi về thủ pháp điểm huyết vì từng được Truy Mệnh chỉ điểm, thối pháp cao minh, lại chịu khổ nhọc khổ luyện Thiết Bổ Sam nên khả năng chịu đòn rất cao.

Trong bốn người, chỉ có nó không tin thể gian có quý.

‘Đó là người!’ Vô Tình nhìn một cái, ý bảo kiêng kiệu đi đến gần: ‘Đó là một người đang đốt đồ!’

Chỉ là nếu như là người tại sao lại mang màu xanh biếc ?

Chẳng qua là lửa sao lại có màu xanh biếc âm u thế?

Trong lòng bốn người bọn chúng hồ nghi nhưng đều nao núng bước theo sau kiệu tiến về phía trước.

... nhưng tiến về phía trước tốt hơn đứng lại phía sau.

Bởi vì bọn chúng nghe được sau lưng tựa hồ có tiếng động khác thường.

Tiếng động giống như là có mãng xà đang trườn trên cát sỏi.

Bọn chúng không dám quay đầu lại.

Chẳng thà bước tới đối mặt với quý hỏa kia ...

Cùng với cái bóng xanh lè kia.

Chiếc kiệu nhích tới gần đồng lửa.

Bên cạnh đồng lửa có người ngẩng đầu lên, sắc mặt xanh mét cực kỳ đáng sợ, bốn người bọn chúng thất kinh, nhưng dù sao đó vẫn là người.

Không phải là quý.

Lửa bùng bùng, xanh biêng biếc.

Lục hỏa phủ lên trên áo, trên quần, trên mắt hấn một màu xanh kỳ dị, âm u. Giữa nơi núi hoang tuyệt lĩnh trông không khác một hồn ma.

‘Người mạnh khỏe!’

Vô Tình một tay vệt rèm, một mặt chào hỏi.

‘Người mạnh khỏe!’

Người nọ ngẩng mặt lên, mặt như mặt ngựa, vừa mỏng vừa dài vừa xương xẩu nhưng đường nét thật ra có vẻ tuấn tú. Chỉ là khuôn mặt thật sự lại xanh ngắt như viên đá khổng tước.

‘Người đang ở đây đốt đồ?’

‘Ta đang đốt đồ!’

Vô Tình nhìn một chút rồi nói: ‘Người đang ở đây đốt quần?’

Không sai, đó đích xác là quần nữ nhân ... hấn ít nhất đã đốt hai cái, quần hiển nhiên cũng không cháy tốt, trên tay hấn còn có một vật, trông như lục hỏa, tro bụi tản mát, tứ tán bay lên.

‘Đúng vậy!’

‘Quần của người nào vậy?’

‘Không là của ta!’

Người nọ mặc nhiên trả lời như vậy.

Hàm răng của hấn cũng xanh biếc .

Sau đó hấn hỏi ngược lại: ‘Người muốn tới Diễm Mộng khách điểm?’

Vô Tình bình thản trả lời: ‘Đúng!’

Người nọ nói: ‘Ta đi với người một đoạn!’

Vô Tình hỏi: ‘Người đi làm gì?’

‘Cũng vậy thôi!’ Người nọ nở nụ cười rin rít như quỷ kêu: ‘Đi giết Ngô Thiết Dục!’

Mọi người hơi bị động dung.

4. Chương Một Nghi Thần - Nhiếp Thanh

... còn mang theo ít khốc liệt.

Tiếng nói của gã cũng rất lạnh khốc:

‘Tại sao người muốn giết Ngô Thiết Dục?’

Người nọ trả lời: ‘Bởi vì ta hận hấn!’

Lục nhân ‘ha!’ một tiếng giống như trong quần có vật thể khó đốt cháy phát ra thanh âm khó nghe từ trong đám khói dày đặc.

Ngay cả khói cũng mang màu xanh biếc .

Vô Tình rất chú ý làn khói dày đặc này.

Nhưng gã không quên hỏi.

... hỏi từ trước đến giờ là chuyên môn của gã.

‘Tại sao lại hận hần?’

‘Hần hại chết bằng hữu của ta!’

‘Người vì bằng hữu mà báo thù?’

‘Không thay hần báo thù còn gọi là bằng hữu sao?’

‘Bằng hữu của người là ai?’

‘Trang Hoài Phi!’

‘Thiếu Tây danh bộ Đả Thần thoát Trang bộ đầu?’

‘Chính là hần!’

Vô Tình thở ra một hơi.

Trang Hoài Phi, gã nhớ!

Nhiều năm trước Trang Hoài Phi từng thay thế một sát thủ tới ám sát gã.

Gã không rõ Trang Hoài Phi tại sao lại làm vậy. Gã cùng Trang Hoài Phi không cừu không oán, họ Trang muốn giết gã không phải là vì hận gã mà là vì phải giúp người.

Kết quả Trang Hoài Phi sắp thành lại bại, thất thủ.

Nhưng gã vẫn rất thương thức ‘sát thủ’ này trước khi động thủ rất khí khái đã cất tiếng thông báo.

... hơn nữa, một kích không trúng liền bỏ đi là phong phạm của một cao thủ.

Gã vô tình cạn tào ráo máng, đuổi tận giết tuyệt.

Gã đuổi bắt sát thủ, thông qua Hình bộ giao cho một vị quan to của Lại bộ, bản ý cũng chỉ là ‘tạm thời truy xét, xử trí’ mà thôi.

Lúc ấy, vị quan to kia chính là Hồ Uy Thông Phán Ngô Thiết Dực!

Lúc ấy, Ngô Thiết Dực vi phạm pháp lệnh, phụng sự Thái Kinh, giao kết hoạn quan kết bè kết cánh nhưng chưa lộ mặt. Bình thời lão ra vẻ đạo mạo, xử sự nghiêm minh quả quyết, có người khen ngợi. Vô Tình dĩ nhiên cũng không biết người này tâm kế thâm trầm luôn giả công chế tư. Ngô Thiết Dực cố ý dùng thủ đoạn ‘cho một cơ hội’ kết giao với Trang Hoài Phi. Trang Hoài Phi trong lòng cảm kích, Ngô Hồ Uy nhân cơ hội bày ra nhiều chuyện làm Trang Hoài Phi đối với hần khắc sâu trong lòng. Đến nỗi sau này tại núi Thái Bạch, Ngô Thiết Dực bày mưu ‘Minh tu Thái Bạch, thâm độ Nghi Thần’ Trang Hoài Phi vì lão bỏ mình.

Vô Tình ngày đó nghĩ Trang Hoài Phi có hiệp danh lại không đại ác, trừ việc đánh lén mình ngoài ra cũng không phạm lỗi nặng nên không có ý truy cứu nhưng không ngờ lại tiếp tay cho tư tâm của Ngô Thiết Dực như tặng không tánh mạng của Trang Hoài Phi. Đối với việc này Vô Tình luôn áy náy trong lòng.

Lúc này hành động đánh chặn Ngô Hồ Uy tại Nghi Thần sơn gã muốn đích thân xuất động.

Mà nay người này lại nhắc tới rồi Trang Hoài Phi.

... hơn nữa lại còn là bằng hữu của Trang Hoài Phi.

Gã nên vì Trang Hoài Phi báo thù.

... giết Ngô Thiết Dực!

Nghi thần phong ban đêm hoang vắng cho dù không phải là trông gà hoá cuốc cũng khắp nơi đầy rẫy nguy cơ.

‘Làm sao người biết là Ngô Thiết Dực hại chết Trang Hoài Phi?’ Vô Tình hỏi: ‘Trang Hoài Phi chết tại núi Thái Bạch lúc ấy Ngô Thiết Dực chỉ sai nữ nhi của lão cùng thuộc cấp Hô Niên Dã giả mạo hấn đi Vị Thủy đem truy binh đánh lạc hướng ở vùng Thái Bạch, bản thân của lão lại trốn ở Nghi Thần phong tại Sơn Tây!’

‘Tiểu Trang dĩ nhiên không phải lão giết mà là gián tiếp bị lão hại chết!’ Người nọ nghiêm mặt, ngay cả khi ngẩng lên cái cằm dài ngoẵng của gã cũng xanh biếc: ‘Nếu như tiểu Trang không cứu lão, không bảo vệ lão ắt đã không chết!’

Có đạo lý.

Vô Tình khoe môi có vẻ mỉm cười.

Chỉ cần đối phó với Ngô Thiết Dực tức là người mình.

... không là địch nhân thì tốt hơn.

‘Người là. . .’

‘Ta họ Nhiếp!’

Người nọ cười nụ cười của hấn cũng xanh biếc.

‘Ta là bằng hữu của tiểu Trang. Chúng ta từng cùng nhau làm việc tại Hiên Viên. Ta quá thích giết chóc, lại mê thanh sắc không hợp làm nha sai nên từ chức, tự do tự tại làm theo ý mình, muốn làm gì thì làm vô câu vô bó nhưng cùng hấn là tình đồng liêu. Cùng đầu quân dưới trướng là cộng sự với nhau, hấn đã cứu ta một mạng, ta đối với hấn có một phần tình nghĩa chỉ tiếc hấn rút cuộc không bỏ xuống được không thể như ta có thể tùy hứng làm càn, thống khoái tự tại!’ Người này ánh mắt cũng xanh biếc dưới ánh trăng mơ hồ gợn lặn tẩn các điểm sáng xanh lam: ‘Ban đầu hấn giao cho đồng bọn Thiên Dao Vạn Lý Lương Thất Điều đưa mẫu thân hấn đưa trước tới Sơn Tây chính là nhờ ta bảo vệ lão nhân gia, ngày sau tiếp ứng hấn tới đây ...’

Nói tới đây cái quần trên tay hấn hoàn toàn đốt xong, hấn đợi cả cái quần hiện chìm trong ngọn lửa xanh biếc sau đó mới buông lỏng tay.

Nó rơi vào trong đồng lửa.

... đây là cái cuối cùng rồi.

Trên tay hấn không còn quần.

Lúc này hấn mới than nhẹ một tiếng nói tiếp: ‘Đáng tiếc, Lương Thất Điều đã sớm bị Tạ mộng Sơn mua đứt!’

Phảng phất khi hấn thở dài cũng phun ra màn hơi mỏng màu xanh lục.

‘Ta biết người Vô Tình sắc mặt hồng trắng bệch không có chút ánh trăng chiếu vào, lại có chút giống như ánh trăng khiến người ta nhìn vào bất giác so sánh với sự mỹ lệ của nữ nhân hơn nữa mơ hồ còn có mùi hương nhàn nhạt, lạnh lùng ở mắt, ở tai, ở trên quần áo: ‘Người là Nhiếp Thanh!’

‘Đúng! Ta là Nhiếp Thanh!’ Người nọ giống như đang cười nói:

‘Ta họ Nhiếp, tên Thanh nhưng trên giang hồ người ta gọi ta là Nhiếp Thanh!’

Lời vừa thốt chúng nhân đều chấn động.

Mới vừa rồi chẳng qua chỉ là động dung mà nay quả thật cả người rung động.

‘Nhiếp Thanh!’ Lão Ngư từng trải, lịch duyệt giang hồ cũng không khỏi lấy làm kinh hãi: ‘Người là Quỷ Vương Nhiếp Thanh?’

Ngay cả Tam Kiếm Nhất Dao đồng cũng đã nghe qua danh tự Nhiếp Thanh.

... Quỷ Vương Nhiếp Thanh.

Bọn họ là từ chuyện xưa do người lớn kể lại (đương nhiên là cổ sự của Quỷ Vương) có nghe nói qua :

... nghe nói phàm là nơi Quý Vương xuất hiện, quần quỳ tất hiện!

Lão Ngư có thể biết Nhiếp Thanh, nhưng là từ lời giang hồ đồn đãi.

Quý Vương Nhiếp Thanh là một nhân vật rất có danh.

... có người định gọi hắn là Nhiếp Thanh quý bởi vì hắn oàn thân phát xanh.

Hắn rất có danh là vì võ công hắn cực cao, xuất thủ vô cùng tàn nhẫn, tâm địa vô cùng ác độc, tính tình vô cùng quái dị, làm việc vô thiên, giết người rất nhiều, sắc mặt vô cùng xanh thường không phân tốt xấu, hề thích thì làm là người bất phân hắc bạch chánh tà, nhất hào dị nhân.

Có truyền thuyết hắn vốn là một gốc cây tu luyện thành tinh hấp thu nhật nguyệt tinh hoa đi ra ngoài hại người. Cũng có người nói người bị giết sau đó bị hắn mổ bụng lấy gan, lâu ngày toàn thân xám ngắt, hắn cũng vì thế luyện thành kỳ công kinh thể hải tặc Nhiếp Thanh.

Lời đồn đãi thật giả không biết được nhưng nhìn tướng mạo đúng là so sánh với Thanh Trúc xà còn thanh hơn, chỉ sợ cũng so với Thanh Trúc Xà còn độc hơn!

‘Bọn họ thích gọi ta làm Quý Vương; Nhiếp Thanh nụ cười xanh biếc nở ra giả tạo nói: ‘Nhưng ta là người không phải là quý!’

Hắn vừa nói Tam Kiếm Nhất Dao đồng đã lưu ý đến.

Râu của hắn liên tục dài ra, rất nhanh, có thể dùng mắt thường trông thấy được tốc độ râu của hắn mọc ra như thế nào.

‘Chúng ta cùng đi đả lão hổ chứ!’

Hắn cười đến giống như là thâm lục thiếu niên.

Bộ dáng của hắn thật ra rất dài, mặt quá xanh cũng quá dài.

‘Cho dù chúng ta cũng là đi đả lão hổ; Vô Tình nói: ‘Cũng không nhất thiết đồng hành!’

‘Tại sao?’

‘Không tại sao cả!’ Vô Tình đang nhìn tay của hắn: ‘Tóm lại, người đánh cọp người, ta đánh cọp của ta!’

‘Ta với các người đồng hành, các người có chỗ tốt!’

‘Chỗ tốt?’

‘Bởi vì ta nhận ra được Ngô Thiết Dục, các người không biết!’ Nhiếp Thanh nói: ‘Dưới tình huống này trong khi hành động nhận biết được địch nhân so với không nhận biết sẽ chiếm thượng phong hơn nhiều!’

‘Còn người?’

Vô Tình còn đang nhìn ngón tay của hắn chỉ nhàn nhạt hỏi.

‘Ta?’

Nhiếp Thanh đảo đôi mắt xanh suy nghĩ, không rõ gã nói gì.

‘Người có ích lợi gì?’

‘Chỗ tốt là’ Nhiếp Thanh cười trả lời rất thẳng thắn ‘Ta sợ Chu Sát Gia cùng Đường Hóa!’

Thiết kiếm Diệp Cáo cười lạnh: ‘Lão sợ Chu Sát Gia?’

Đồng kiếm Trần Nhật Nguyệt ung dung: ‘Lão cũng sợ Đường Hóa?’

Tiểu hài tử vốn hiếu thắng nên vừa nghe Nhiếp Thanh cũng có chỗ sợ hãi ngược lại liền không còn sợ lão nữa.

‘Sai!’ Nhiếp Thanh cải chính: ‘Ta không phải sợ Đường Hóa, cũng không phải là sợ Chu Sát Gia. . .’

Ngân Kiếm Hà Phạm không phục: ‘Nhưng mới vừa rồi người rõ ràng nói ...’

‘Ta nói sợ Chu Sát Gia cùng Phá Lạn vương hai người liên thủ!’ Nhiếp Thanh từ từ đứng lên sửa sang lại quần áo.

Quần áo của hắn giống như chất dịch lưu động màu xanh nhũ dưới ánh trăng màu xanh được tỏa sáng có chút chói mắt.

Nhưng thật sự hắn là người.

Không phải quỷ.

... hơn nữa râu tóc cũng dài rất nhanh, rất dọa người.

‘Một chọi một ta người nào cũng không sợ! Nhưng Chu Đường liên thủ trong thiên hạ không có ai có thể không sợ!’ Nhiếp Thanh nở nụ cười nhưng màu xanh có chút lợt lạt đi, cười vô cùng nho nhã: ‘Cho nên chúng ta nếu cùng chung chí hướng sao không hợp tác. Vô Tình còn có thêm ta người nào cũng không sợ!’

Mọi người minh bạch.

‘Chỉ là người nào cũng không sợ?’ Nhưng Vô Tình như có chút không rõ hỏi hắn: ‘Tại sao ngươi không nói vô địch thiên hạ?’

Nhiếp Thanh cũng ngăn người: ‘Ngươi thêm ta, vô địch thiên hạ?’

‘Ngươi, còn có tại Vô Tình trên mặt không có nụ cười, ‘Địch nhân đều bị dọa chạy hết ... còn nơi nào có địch nhân?’

Gã đến một nét cười cũng không có.

5. Chương Một Nghi Thần - Tứ Phân Bán Đường - Ngũ Liệt Thần Quân

Mặc dù thêm một người, nhưng Tam Kiếm Nhất Dao đồng đứng là càng đi càng hoảng hốt.

... hướng chỉ cái tên chiến hữu kia toàn màu xanh ngay cả bóng dáng hắn cũng mang màu xanh biếc .

Nhìn lâu cũng khiến tâm người ta lạnh ngắt.

Chung đụng còn làm lòng người ta đóng băng.

Trên đường đi Lão Ngư len lén hỏi Vô Tình: ‘Ngươi nghĩ hắn thật sự là Nhiếp Thanh sao?’

Vô Tình hỏi lại: ‘Hắn không phải là Nhiếp Thanh thì là ai?’

Lão Ngư lẩm ba lẩm bầm: ‘Hắn vốn không phải là Ngô Thiết Dực!’

Tiểu Dư bỗng nhiên xen ngang: ‘Nói không chừng hắn là Vương Phi . . .’

Lão Ngư kia há to mồm như hà mã phản đối: ‘Hắn là Vương Phi? Toàn thân hắn màu xanh thì hắn là Vương Phi sao?’

‘Vậy Vương Phi màu gì? Ngươi nói xem!’” Vô Tình hỏi ngược lại: ‘Nhiếp Thanh là màu xanh, vậy theo suy luận Lãnh Huyết hắn là màu đỏ, Bạch Sầu Phi hắn là màu trắng , Vương Phi ít nhất cũng nên có một đôi cánh thật dài chẳng!’

Tiểu Dư cười nói: ‘Ngô Thiết Dực cũng nên có một cặp cánh nhưng hắn là bằng sắt!’

‘Ngươi Dư Đại Mục vậy ắt có một đôi mắt cá còn ta Lão Ngư thì có một cái miệng cá!’ Lão Ngư từ trước đến nay không bao giờ nhận sai, cường từ đoạt lý hết sức đáo đả, hôm nay cũng thế, ‘tuyệt không sai!’

‘Nói vậy’ Tiểu Dư cũng cùng hắn đùa giỡn ‘Chu Sát Gia thì sao?’

‘Chu Sát Gia?’ Lão Ngư trầm ngâm chốc lát rồi nói ngay: ‘Hắn hẳn là cười heo một đường gào thét kẻ giết người nhà đến đây!’

Nói xong hai mắt gã đăm đăm, tròn tròn như miệng của gã.

Bởi vì gã thực sự thấy một cái người cổ quái đang cười một con vật kỳ lạ đang từ phía sau chạy tới.

Vật cười mặc dù rất giống nhưng tuyệt đối không phải là heo.

Nhìn sơ bên ngoài quái nhân này đang cười là một con ...

Rồng!

... diện mạo nó trông rất giống heo nhưng có mỏ có sừng có vẩy kéo dài theo thân người, trường vĩ long!

Rồng là một loại vật cổ quái.

Người người tự nhận là truyền nhân của rồng, phảng phất rất tự hào, dường như rất quang tông diệu tổ nhưng rồng rốt cuộc là thứ gì?

Ai cũng chưa thật sự gặp qua.

Nó giống như rắn nhưng có sừng hươu. Nó có mặt ngựa, nhưng lại có thân thể rắn. Nó có sự uy nghiêm của sư tử nhưng lại mang một đôi chân gà. Nó tựa như hươu nai nhưng mặt của nó giống ngựa. Nó như ưng nhưng ưng không giống nó vẩy đầy người. Nó lại tựa như bò cũng giống như kỳ lân, nhưng quyết không là kỳ lân cũng không phải là bò. Nó lại như hổ lại như con rùa, con ba ba nhưng quyết không phải là con rùa, con ba ba cũng không phải là hổ.

Người nói nó đẹp mắt thật ra nó vô cùng xấu xí, người cho là nó xấu xí thì nó lại có phần đẹp mắt.

Nó có khi có thể hành lân thiểm điện, hô phong hoán vũ, có khi có thể phiên giang đảo hải, kinh thiên động địa, có khi hư vô mờ ảo, thấy đầu không thấy đuôi. Thế gian rốt cuộc có loại động vật này không cũng còn nhiều nghi vấn.

Tính tình của nó, tính tình?

Phá.

Ác.

Hung bạo.

... nhưng người ta cảm thấy nó tôn quý vô cùng.

Rồng rốt cuộc là tốt hay là xấu? Đáng giá kiêu ngạo hay làm người ta sợ hãi? Là kính trọng hay là khinh bỉ? Lý ra nên quý trọng hay là nên vứt bỏ?

Nó tượng trưng cho sự ăn uống quá độ, lười biếng, tham lam tàn khốc hay là hoá thân của tôn quý nhân hậu, đức cao từ bi?

Người cứ nói đi?

Rất khó nói.

Bởi vì ai cũng chưa từng thấy qua rồng thật.

Nhưng Tam Kiếm Nhất Dao đồng nay có thể nói.

Khó coi!

Bởi vì bọn họ hiện tại thấy một con rồng thật.

Con rồng rất khó coi!

Con rồng này chân trước nhỏ rút trước ngực, lồng ngực thô lậu, khắp người đầy các nốt phỏng dày, miệng to như chậu, luôn miệng rống lên, chân sau to lớn cường tráng có lực, đuôi dài mà mập, còn có cả sừng, đi lại nhanh chóng, động tác mạnh mẽ rung động sườn núi, nhưng kéo dài một hơi lại đến ...

Mặt heo!

... Rồng mặt heo!

Nó tựa như một thốt ngựa, trên cổ quấn dây cương, phía trên có một người trán dô mũi to, hàm bạnh, một tay cầm một vật lồi lõm nhiều góc cạnh hình dáng như cây trúc, là một cây giản trầm trọng, phong duệ,

tay phải nâng một chén đồng, đầu đội thiết quan, toàn thân khoác áo bào thêu hình Bát Quái Thái Cực đồ, cổ tay trái mang ba sợi dây da, tay phải mang bốn sợi thủy tinh làm từ mã não xà cừ ... hần cười trên con rồng mặt heo kia từ phía sau chạy tới.

Đến không chỉ một người.

Phía sau đuôi con rồng còn cả một đại đội tiểu đồng', bộ dạng mỗi người rất giống dê.

Mặc dù cũng như dê nhưng không đồng dạng, dê có gầy, có mập; có râu dê dài, có dái tai như Dương Giác, có tựa như linh dương phóng ra tới trước; có giống như cừu được thuần phục cúi cúi mà đi.

Ước chừng có mười sáu mười bảy con.

Người phía trước xem ra rất giống như là người chăn dê.

Người chăn dê cười phì long .

... nói đúng ra là một tên chăn nuôi cổ quái lấy rồng mặt heo chăn một đám dê mặt người.

... khó trách mới vừa rồi bọn họ vẫn nghe sau lưng có tiếng động khác thường vang lên, nghe tựa như người lại không phải người, tựa như thú lại không phải thú đi lại phát ra thanh âm. Thì ra là chính là tiếng động phát ra từ đám mang hình người quái gở này!

Tam Kiếm Nhất Dao đồng thấy vậy ngẩn người kinh ngạc.

... đây là quái vật gì vậy!

Thực sự mở rộng tầm mắt.

Nhưng Nhiếp Thanh tựa như nín thở.

... giận đến cơ hồ tuyệt khí.

Quả nhiên mặt hần cũng xanh hơn ... xanh như cỏ ... nếu giống như cỏ vậy cho dù không phải là cây cỏ duy nhất trong cánh đồng hoang vu này thì ít nhất cũng tại nơi hoang vu trong đêm trăng này là một cây cỏ có sức lực.

Tay của hần run rẩy chỉ vào quái nhân cười rồng kia phần nộ quát lên: 'Ngũ Liệt Thần Quân! Người cũng dám đi đoạn đường này?'

Quái nhân nghiêng rằng một cái con rồng đột nhiên dừng bước, ngoác miệng to như chậu máu, đảo mắt nhìn bọn họ, bộ dáng tựa như một ông già tóc bạc da mồi say rượu.

Đạo nhân đang cười nó quát trả: 'Thế người tới được, ta không tới được chắc?'

Nhiếp Thanh nói: 'Người tới làm gì? !'

Ngũ Liệt Thần Quân nói: 'Xem người đánh rắn!'

Nói xong quay mặt thúc rồng bỏ đi mặc kệ đám người Nhiếp Thanh, Vô Tình.

Nhiếp Thanh nổi giận la lớn: 'Nếu người tới đoạt bảo tranh tài thì liên quan tới ta!'

Ngũ Liệt Thần Quân lập tức dừng lại, quay đầu lại. Chỉ thấy lỗ mũi hần to như ống khói, chiếm một phần ba khuôn mặt, cánh mũi cùng lông mũi tựa như một cái cây già trổ rễ, cỏ mọc um tùm, chỉ nghe lỗ mũi hần phì phì phun ra một luồng khói, quái nhân chớp chớp, lại ăn nói nhỏ nhẹ hỏi lại một câu:

'Tài bảo?'

Nhiếp Thanh lập tức sửa ý tứ: 'Người đi giết người hay cứu người đều có liên quan đến chúng ta!'

Ngũ Liệt Thần Quân lấy tay vò vò mái tóc rối bời như một loại rẽ chùm, cào sồn sột nói:

'Giết ai? Cứu người nào?'

Nhiếp Thanh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: 'Người không phải đi giết người cứu người , lại tới nơi này giao du với kẻ xấu làm gì? !'

Nói thế lại càng khiến cho hấn động lòng hiếu kỳ: ‘Làm sao? Khách sạn rất náo nhiệt sao?’

Nhiếp Thanh tựa như rống lên: ‘Người vẫn chưa trả lời ta!’

‘Con mẹ nó chứ! Trong nhà người toàn tiểu miêu tiểu cẩu!’ Ngũ Liệt Thần Quân vẻn râu trợn mắt, phun khói phì phì mắng lớn: ‘Ta vớt cái tên vương bát đần người vào trong nồi như trứng chần nước sôi bây giờ! Tôn Diễm Mộng là lão bà của ta, Diễm Mộng khách điểm là địa bàn của Tứ Phân Bán đường, hôm nay kỳ hạn ba năm đã hết, lão chết bầm Độc Cô Nhất Vị kia còn có mặt mũi chiếm cứ sao, lão dám ta cắn rụng trứng của lão ngay!’

Dứt lời, hấn thúc rống bỏ đi.

... thì ra là phía sau rỗng mặt heo còn có một con rỗng nhỏ như một con ngựa nhỏ, bộ dáng mà giống tiểu trùng đầu trọc, trông cũng khá khả ái, đi theo đại long cùng quái nhân, lúc đi còn nhìn bọn họ bộ dạng rất chi là tò mò.

Đi theo phía sau là một đám lớn người dê bò lổm ngổm, quanh co, ngoan ngoãn theo đuôi bỏ đi. Trong chốc lát đã không còn một móng giống như một đám sơn dương vậy.

Song cái âm thanh khó nghe như mãng xà trườn trên mặt đất kia vẫn xoàn xoạt truyền đến không ngớt.

Vô Tình phẳng phất còn đang lắng nghe cái loại tiếng động cổ quái mà nguyên thủy này một lúc lâu mới hỏi: ‘Hấn là Tứ Phân Bán đường Ngũ Liệt Thần Quân?’

‘Phải! Hấn chính là Ngũ Liệt Thần Quân Trần Mịch Hoan!’

‘Các người là bằng hữu?’

‘Đúng vậy!’

Lần này đến Lão Ngư cũng không nhịn được chất vấn: ‘Bằng hữu sao lại nói chuyện như vậy?’

Nhiếp Thanh hỏi ngược: ‘Nói sao? ... có gì không đúng?’

Lão Ngư nói rõ: ‘Các người nói chuyện tựa như đang mắng nhau vậy!’

Nhiếp Thanh đáp: ‘Chúng ta mỗi lần gặp mặt là mắng nhau như vậy ... không phải là như thế chẳng đã lộ ra chúng ta giao tình rất thâm hậu sao! Tứ Phân Bán đường có tam thần quân, một ta không quen biết, còn một ta luôn khách khách khí khí nhưng kỳ thật là tử địch của ta!’

Vô Tình đột nhiên hỏi: ‘Người đối với hấn khách khách khí khí có phải là Tứ Bạch Thần Quân Chiêm Giải Sầu?’

Nhiếp Thanh nhìn Vô Tình một cái ‘Quả nhiên là danh bộ!’

Vô Tình hai hàng lông mày nhú lại.

Hấn cau mày khí chất rất tốt.

‘Tôn Diễm Mộng là lão bà của hấn?’

‘Tôn Diễm Mộng cũng là lão bản nương khách điểm.’

‘Lão bản là Độc Cô Nhất Vị?’

‘Ừm! Độc Cô Nhất Vị từng cùng Ngũ Liệt Thần Quân cưới chung một vợ!’

‘Cái gì?!’ Lão Ngư kêu lên, ‘Có chung một lão bà?!’

‘Một người ba năm! Hiệp ước ba năm một lần, bất kể địa bàn lão bà ở đâu đều thay ca. Cái này gọi là nhất nữ nhị phu, còn gọi là nhất điểm lưỡng chủ!’

‘Độc Cô Nhất Vị có phải là người năm đó cực kỳ bá đạo Độc Cô Phạ Dạ? Hấn bây giờ lại đến cái nơi hoang sơn dã lĩnh này làm lão bản một khách điểm nhỏ bé đó ư?’

‘Tuyệt không sai!’

‘Còn có một vấn đề!’

Vô Tình vẫn đang nhìn ngón tay của hắn.

‘Người hỏi; Nhiếp Thanh thốt: ‘Ta đáp!’

‘Tại sao người lại thẳng thắn thành thực trả lời câu hỏi của ta như vậy?’

Vô Tình hỏi gã vẫn đang nhìn ngón tay của hắn.

‘Bởi vì ta muốn cùng người kết giao bằng hữu; Nhiếp Thanh nhẹ nhàng mà kiên định trả lời: ‘Muốn kết giao bằng hữu đầu tiên phải thẳng thắn!’

Vô Tình vẫn đang nhìn đầu ngón tay của hắn: ‘Tại sao ta phải kết giao vị bằng hữu này?’

‘Chuyện này cũng phải trả lời?’

Vô Tình gật đầu.

‘Người có muốn nghe lời nói thật không?’

Vô Tình vuốt cằm.

‘Có thể vì ta bội phục người mới chịu kết giao bằng hữu!’ Nhiếp Thanh cười khanh khách nói: ‘Có thể ta muốn giết người, nên muốn lấy tín nhiệm của người!’

Vô Tình cũng không kinh ngạc chỉ nhàn nhạt hỏi:

‘Người là loại nào?’

Nhiếp Thanh nhẹ nhàng cười đáp:

‘Người nói đi?’

Vô Tình cũng không nói gì.

Gã phất tay lên kiệu đi về phía trước.

Dọc theo đường đi toàn dấu vết của đuôi rồng cùng chân dê.

Núi cao trắng lớn.

Gió thổi vi vu.

Bọn họ đang đi trên một con đường đất đỏ.

Trên đường dấu chân rồng cùng dê in xuống hướng Nghi Thần phong một đường quanh co khúc khuỷu mà đi lên tựa như bôn tẩu cực kỳ gấp rút.

Trên một gò đất cao phóng ánh mắt trải rộng trên nền đất đỏ nhìn ra xa,

Bọn họ cuối cùng đã thấy được thị trấn.

Đó là một phế tích.

Bọn họ rất cuống nhìn thấy khách điểm.

Trông không phải là một chỗ trú chân tốt.

... ngay cả lá cờ treo trước khách điểm cũng giống như một Chiêu Hồn phiến.

Hồn quay về, nó đòi hồn người nào?

... người đi đường, khách vắng lai hay là đòi chính mình?

6. Chương Một Nghi Thần - Một Đêm, Doanh Trống Rỗng!

Bọn họ rốt cuộc tìm được Diễm Mộng khách điểm nhưng không phát hiện ra Dã Kim trấn ... Diễm Mộng khách điểm không phải là tọa lạc tại Dã kim trấn Cổ Sơn thành sao? Mà nay một sơn thành lớn như thế đã biến đi nơi nào?

Vô Tình nhìn nhìn Nhiếp Thanh.

Gã không hỏi gì cả.

Nhưng Nhiếp Thanh đã biết gã muốn hỏi gì.

‘Ta không biết! Ta cũng không rõ!’ Nhiếp Thanh nhún vai buông xuôi tay nói: ‘Ta cũng như người chưa từng tới qua nơi đây!’

Nơi này rốt cuộc đã phát sinh biến cố gì?

Dã Kim trấn là thành trấn cuối cùng, bình thời phổ xá náo nhiệt, thương nhân tụ họp, sản xuất ra nguyên liệu khoáng thạch cũng có không ít tiền trang, mua bán sầm uất. Vậy mà bây giờ tiêu điều hoang vu, hoang sơ lạnh lẽo?

Chỉ còn mảnh trăng lạnh chiếu xuống bức tường nơi khu vườn hoang, xa xa tại lỗ châu mai cũ nát còn có ba bốn chớp doanh trướng, cuồng phong đòi hồn thổi tới, thất tàn bát phế chỉ để lại những doanh trướng xác xơ.

Đây là vùng biên giới vốn có một đội binh trấn thủ khoảng tám tới mười hai người trong đó có một gã đội trưởng, bọn họ chỉ chăn nuôi, làm việc lật vật chủ yếu là phòng bị biên giới.

Mà hiện tại doanh trướng còn đó nhưng trống rỗng, rách nát, xác xơ quân sĩ đến một người cũng không thấy.

Vô Tình quan sát tựa như đang suy nghĩ gì đó.

Ánh mắt thanh tú của gã nói không ra lời nhưng tốt nhất không nên nhìn vào, chỉ sợ lúc này gã lại đưa ra câu hỏi hết sức hóc húa, đây vốn là điểm đặc sắc lâu nay không đổi của gã.

Nhiếp Thanh đối với chuyện này lại hết sức tò mò.

Hắn lén nhìn vào mắt Vô Tình.

Vô Tình lập tức đề phòng.

‘À?’

‘Cái gì?’

Nhiếp Thanh liền tiên phát chế nhân hỏi ngược lại.

‘Người đang nhìn ta?’ Vô Tình hỏi: ‘Có việc gì à?’

‘Không!’ Nhiếp Thanh đáp: ‘Là người đang nhìn ta!’

Vô Tình lúc này hơi buồn cười, gã vốn không nghĩ tới với một chuyện nhỏ xíu như hạt mè hạt đậu như vậy mà Nhiếp Thanh lại dăng cáo trạng trước.

‘Hả?’

‘Người không nhìn ta sao biết ta đang nhìn người?’ Nhiếp Thanh lý luận: ‘Huống chi ta nhìn người cũng không nhất thiết phải có việc ... người cũng không nhất định phải có chuyện mới phê chuẩn cho ta nhìn! Có phải vậy không?’

‘Là người đúng!’ Vô Tình không muốn xảy ra loạn chiến ở đề tài này, gã đưa mắt nhìn xuống vùng đất thê lương bên dưới triền núi: ‘Ta đã sai!’

Nhiếp Thanh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Âm dương kiếm Trần Nhật Nguyệt lúc này mới nhích lại gần hẳn hỏi: ‘Lão sao vậy?’

‘Thật xinh đẹp!’

Nhiếp Thanh ánh mắt xanh ngắt lăm lăm.

‘Cái gì đẹp vậy?’

‘Ánh mắt! Thật giống như bóng trăng chìm trong mắt mà hồn phách của trăng cũng rớt vào trong ấy!’
Nhiếp Thanh thầm thì cảm thán: ‘Mộng vốn xoá nhoà ký ức, nguyệt lại lạnh ngắt tâm can!’

‘Lão nói gì thế?’ Trần Nhật Nguyệt nghe câu được câu mất: ‘Mộng. . . nhoà? . . . lạnh. . . tâm?’

‘Hà!’ Nhiếp Thanh chợt cảm thấy vô vị chỉ thốt: ‘Không có gì! May là ta không phải là một cô bé bằng không chỉ với đôi mắt này ... ‘

‘Mắt của công tử?’ Bạch cốt Âm dương kiếm Trần Nhật Nguyệt nhìn về phía công tử, nhìn từ trái sang phải, từ phải sang trái, nhìn bên cạnh một lát rồi lại len lén nhìn chính diện một chút sau đó nói với Nhiếp Thanh: ‘Không có chuyện gì cả! Mắt của công tử không bị đỏ cũng chẳng bị đau mà?’

Nhiếp Thanh chán nản: ‘Người ... người ... hà ... đứa nhỏ này ngay cả một chút ý thơ cũng không có!’

‘. . . Thơ . . . thơ? !’ Trần Nhật Nguyệt bỗng nhiên dùng lỗ mũi trong gió đêm tận lực hít mạnh mấy hơi, rồi lại đột nhiên như phát hiện ra một vị thần đứng trên đường lớn, kêu lớn:

‘Đúng là có mùi thối!’

Trong Tam Kiếm Nhất Dao đồng khứ giác của nó rất nhạy cảm.

Sau đó nó rất nhanh nói lại: ‘Không! Không phải là mùi thối . . . là mùi chết ... mùi xác chết!’

Vô Tình sắc mặt lạnh lẽo chỉ ngón tay quất gập:

‘Đi!’

Nhiếp Thanh lúc này mới thực sự được mở rộng tầm mắt.

Hắn tận mắt nhìn thấy bản lĩnh khiêng kiệu của Lão Ngư và Tiểu Dư. Vừa nhẹ như không có gì trong tay vừa lướt đi như bay thoáng cái đã bước lên lớp sỏi đá, nham thạch mấp mô, tốc độ còn nhanh hơn chim ưng nhưng chiếc kiệu trên vai hết sức ổn định, thăng bằng. Mắt người thấy nó nghiêng nhưng chớp mắt nó lại thăng bằng. Xem ra nếu ở bên trong đặt một bể cá đầy nước cũng không bắn ra ngoài lấy một giọt.

Trong khoảnh khắc đã tới nơi.

Nơi đó vườn hoang nhà vắng lại có rất nhiều bếp lò, đại khái là để nấu cơm, sưởi ấm còn có một ít phân sói khô cong hẳn là để dùng trong tình huống thiết yếu đốt khói báo động, truyền đạt quân tình.

Hoang vắng.

Hoang vắng một cách thê lương.

Không có ai.

Đến một quân sĩ cũng không có.

Tam kiếm Nhất đao đồng đột nhiên có hành động.

Nơi đây ước chừng có ba bốn doanh trưởng sụp đổ, rách nát, Tam Kiếm Nhất Dao đồng cơ hồ là cùng lúc chia nhau phóng đi, rút kiếm bạt đao xé, vén, đẩy, đập, mở, đá tung các doanh trưởng!

Nhiếp Thanh bỗng có một cảm giác.

Vô Tình đã truyền tin.

Tin là một mệnh lệnh.

Mệnh lệnh là ‘Hành động!’

Nhưng tin làm thế nào, như thế nào, có thể nào truyền đi? Mặc dù Nhiếp Thanh đứng ngay trước mặt, chuyện gì cũng quan sát cũng không phát hiện ra.

Trong trường quả nhiên là có người chết.

Nhìn trang phục trên người bọn họ không có gì để nghi ngờ bọn họ đều là quân sĩ đồn trú ở đây, hơn nữa họ chết chưa lâu lắm.

Bọn họ xem ra chết rất kinh khủng, không phải là mất bắn ra ngoài mà là đầu lưỡi thè ra khỏi miệng.

Giòi bọ đang bò tới bò lui trên mắt và lưỡi bọn họ, bò một cách khoái trá.

Trên chạc cây còn có một nồi canh đã nấu chín, trong tay còn nắm miếng thịt, trên bàn còn có chút xương, đao vẫn ở trong vỏ đặt trên kệ.

Xem ra bọn họ chết rất đột ngột.

Quả thực không kịp đề phòng.

Mùi xác chết ... mùi thối bắt đầu từ trên người bọn họ bốc ra.

Khứu giác của Trần Nhật Nguyệt quả nhiên bén nhạy.

... có lẽ, vấn đề của nó chính là xúc giác khi tiếp xúc với tử thi chứ không phải là khứu giác.

Những binh sĩ phòng thủ biên phòng này tại sao lại chết? Chết như thế nào? Người nào giết bọn họ? Tại sao muốn giết bọn họ? Vì sao bọn họ lại chết mà không có chút phản kháng nào như thế, kinh khủng như thế? Là ai có thể khiến cho tướng sĩ cả đồn biên phòng này trong một đêm toàn doanh trống rỗng?

... chẳng lẽ Ngô Thiết Dực cùng đám sát thủ của lão đã tới sớm một bước?!

Núi hoang vắng lặng.

Đêm phủ màn đen.

Sói tru ngàn dặm.

Nhất Dao Tam Kiếm đồng bắt giác lộ vẻ sợ hãi.

Cô phong tuyết đỉnh cả vùng đất tang thương, có chút rung động mà không biết đó là bóng người hay là bóng quỷ? Gió rít âm u không biết đó là thần tích hay là thiên ý?

Đang lúc lông tóc dựng ngược bọn họ đột nhiên nghe thấy một tiếng thét chói tai từ kia khách điểm đỗ nát phía bên kia truyền đến.

Là tiếng thét của một cô gái.

Rất nguy cấp.

Rất thê thảm.

Tam Kiếm Nhất Dao đồng còn đang nhìn lẫn nhau thì nghe Vô Tình trong kiệu vút ra một chữ.

‘Mau!’

Lão Ngư, Tiểu Dư lập tức khiêng cỗ kiệu như đằng vân giá vũ bắn đi thật nhanh, cơ hồ là chân nâng lên, gối hạ xuống đã lướt trên lớp sỏi đá, gò đất, tảng đá bay tới khách điểm đỗ nát kia.

Lúc này Nhất đao Tam kiếm đồng mới thể hiện bản lĩnh của mình, bốn người bọn chúng vọt đi như mũi tên, hòn đạn, lưu tinh, như làn khói phân ra bốn hướng đồng thời lao đến khách điểm kia. Thân pháp bọn chúng mặc dù rất mau nhưng không rời xa cỗ kiệu mà trước sau trái phải bốn hướng bám sát!

Nhưng trong mắt Nhiếp Thanh lại có một kỳ cảnh khác.

Nhanh nhất lại không phải là Lão Ngư hoặc Tiểu Dư, càng không phải Nhất đao Tam kiếm đồng. Mà là ‘Vù!’ một tiếng, cái người ngay lúc vút ra chữ ‘Mau!’ đã cực nhanh bắn ra từ bên trong kiệu, thân thể lẳng

không hai chân không chạm đất, người như én lượn lướt qua tất cả mọi người như lôi điện phóng tới Diễm Mộng khách điểm!

Chân của gã vốn không dùng được nhưng thân pháp đó so với bất kỳ ai cũng gấp hơn, hành động so với bất kỳ ai cũng nhanh hơn nhiều!

Từ trên nhìn xuống Diễm Mộng khách điểm có ít nhất hai cánh cửa, một trước một sau.

Cửa đã cũ nát.

Khép hờ.

Gió thổi rung bản bật.

Cho nên, Nhiếp Thanh lại thấy thêm một kỳ cảnh khác.

Người bên trong kiệu người hướng tới cửa trước khách điểm. Nhưng ở phía sau khách điểm lúc ấy cũng có một người tư thế yếu diệu, thân pháp mỹ lệ, thân thủ cực nhanh, trên tay lấp loé hàn mang tựa như bóng ma hiện lên lao thẳng tới cánh cửa khác của khách điểm.

Cửa sau!

Người này vốn ở gần khách điểm hoặc ẩn thân nơi phụ cận. Cho nên vừa hiện thân đã áp sát cửa sau của Diễm Mộng khách điểm.

Vì vậy gần như là cùng lúc với người trong kiệu kích tung trước sau hai cánh cửa, một trước một sau lao vào bên trong!

7. Chương Hai Nghi Quỷ - Người Là Vương Phi!

Nhiếp Thanh nhìn rất cẩn thận, thấy rất rõ ràng.

Cho nên sắc mặt của hắn xanh hơn một chút.

Bởi vì hắn cũng không thể nào minh bạch một chuyện, một người mà cái chân đã không còn linh hoạt, nói ra là đã tàn phế tại sao lại có thể thi triển khinh công? hơn nữa thân pháp còn rất nhanh, mơ hồ như một con quỷ tại Nghi Thần phong nhập xác gã vậy!

Nhìn thấy sự việc, đối mặt với vấn đề này khiến người ta thật nghĩ không thông, thật khiến người ta lo sợ.

Vô Tình vừa vào khách điểm đã ngửi thấy một mùi hương.

Vừa vào gã lập tức đề cao cảnh giác.

Mùi hương u nhã.

... khách điểm hoan tàn, rách nát đầy nấm mốc như vậy tuyệt không thể nào có mùi hương như vậy!

Sau đó gã nhìn thấy ba người.

Ba cô gái.

Các nàng ngồi trên một băng ghế, ngồi một cách đoan đoan chính chính.

Nữ tử ngồi chính giữa phục trang rách bươm ngồi đối diện cửa lớn (cũng là đối diện Vô Tình) cái miệng nho nhỏ há to hết sức la lớn: “Cứu mạng ...”

Nàng còn chưa la hết câu.

Bên cạnh nàng, cách xa khoảng bốn năm thước cũng có một nữ tử ngồi rất đoan chánh, nhìn nàng.

Chính xác một chút có thể nói, là nhìn nàng kêu cứu mạng.

Vô Tình không nghĩ tới tại nơi này lại nhìn thấy nhiều nữ nhân như vậy. Cũng dĩ nhiên không nghĩ tới nữ tử đang kêu cứu mạng này đã thét lên thảm thiết lúc vừa rồi.

Tựa như sân khấu đang biểu diễn, rất rõ ràng, hơn nữa còn có tình tiết mà con bố trí cả khán đài.

Chuyện này khiến gã cũng có chút bất ngờ.

Chuyện bất ngờ hơn chính là:

Nghênh đón hấn ...

Là đao quang!

Một đao chém xuống đầu!

Một điểm lưu tình cũng không có!

... một điểm hàm hồ cũng không.

Đao kia chém xuống vừa gấp vừa nhanh lại quá bất ngờ, đao chém xuống mới vang lên một tiếng quát.

Chỉ là Vô Tình đã dám tiên phong xông vào hang hổ thì cũng đã dự đoán hổ nha hổ trảo cùng hổ uy tiềm phục rồi.

Gã vốn đã có phòng bị nghênh chiến.

Vấn đề là, Vô Tình không biết võ công.

... gã thuở nhỏ thể chất yếu ớt, kỳ kinh bát mạch đều bị cừu gia đả thương, có thể luyện tập vền vẹn chỉ là một chút võ công thô thiển.

Cho nên gã dùng thời gian luyện võ để phát triển trí lực, thu thập kiến thức cùng nghiên cứu về cơ quan, cách vận dụng âm khí.

Nhưng một đao kia chém xuống ngay trước mặt, hoàn toàn không chừa lối thoát. Lúc phát hiện đã không còn đường lui, tựa như tên của gã vậy, hoàn toàn vô tình.

Là khảo nghiệm nghiêm khắc.

Gã không có võ công làm sao mà ngăn cản?

Là sinh tử thí luyện.

Mất đi khoảng cách an toàn gã làm sao ứng phó?

Đao quang ánh trên mặt.

Mùi hương xông lên.

Hoa chìm trong nước.

Chỉ có đao.

... sau ánh đao hiện ra gương mặt mỹ lệ.

Nguy hiểm tàng trong đao quang!

Vô Tình đột nhiên rút xuống.

Gã ngã xuống.

Một đao kia chém xuống bỗng nhiên vô ích.

Song âm khí của gã phát ra lại vô ích sao!

Tình thế hung hiểm không kém.

Khi Vô Tình nhìn thấy đao quang thì sát thủ ở đằng xa, thoáng cái đã sát vào người gã!

... sát đến mức có thể ngửi thấy được mùi thơm trên tóc, trên quần áo người đó.

Vô Tình rút xuống, đao kia đã chém vào khoảng không.

Ngay lúc đó ám khí của gã đã phát ra trong nháy mắt!
Gã ngã xuống cơ hồ sức nặng toàn thân đè lên người đó.
Thân thể người đó mềm mại.
Rất mềm mại.
Rất đầy đặn.
Vô Tình phát ám khí có thể nói là từ dưới lên trên, một bắn vào dưới cằm, một bắn vào trên ngực!
Ứng biến nhanh như vậy vốn không phải là chuyện giỡn chơi.
Đao thu về, đao phong rít mạnh, đao quang trùm kín thân hình!
“Đinh” một tiếng, ngân châm đã bị thanh đao chấn bay!
Sát thủ đó nghiêng đầu sang một bên ngân điệp phi tiêu bắn vào khoảng không!
... nhưng cũng cắt rời hai, ba sợi tóc của đối phương.
Lại có một tiếng ‘Bộp!’
Là đầu của Vô Tình!
Đầu của Vô Tình đang “ngã” trên ngực người nọ!
Nói cách khác đầu của gã đụng vào ngực đối phương!
Chuyện này thật ra thì nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ.
Bởi vì đối phương là nữ nhân.
Chẳng những là nữ nhân, hơn nữa còn là nữ nhân có thân hình rất mảnh dẻ, thân thể rất mê hoặc, thân người ngát hương, đôi môi mấp má, toàn thân uyển chuyển rung động. Một đao thất bại thân hình vẫn như cũ, song đầu của Vô Tình đang dúi vào ngực nàng, ngay giữa hai nhũ hoa của nàng!
Chuyện này cũng không còn cách nào khác.
Mặc dù, Vô Tình đã phát hiện người đến là nữ tử nhưng chuyện xảy ra chỉ trong nháy mắt.
Khi đó nàng đã xuất đao, mà gã chỉ có cách rớt xuống để tránh né đồng thời còn xuất thủ, ám khí bắn ra ... lúc này, gã mới giật mình phát hiện nữ tử này cũng mới vừa từ cửa sau tiến vào. Gã cũng từ mùi hương mới nhận được nàng là nữ tử, mới phát hiện ra thân hình mềm mại của nàng để xác minh nghi điểm này. Hơn nữa sau khi nàng xuất đao còn cá tiếng quát:
“Người là Vương Phi?!”
Gã mới hoàn toàn khẳng định đối phương là nữ nhân!
Hơn nữa còn là dạng nữ nhân nghi ngờ gã là Vương Phi!
Vậy thì, gã nên làm gì bây giờ?
Đầu gã đã đang tựa lên ngực nàng hơn nữa ám khí cũng đã phát ra!
Ám khí Vô Tình rời khỏi tay thì chuyện sinh tử của đối phương chỉ sợ ngay cả gã cũng không khống chế được.

8. Chương Hai Nghi Quỷ - Ta Là Vương Phi?!

Chuyện may mắn là sát na xuất thủ mũi Vô Tình ngửi được mùi hương, người gã dán sát thân thể mềm nại kia, mặt chìm trong tú phong nên còn kịp thời hiểu chuyện, gã xuất thủ vốn không thể thu tay nhưng đầu ngón tay còn kịp lay động.
Ám khí liền chệch hướng.

Một ngân châm, một phi tiêu.

Rất nhỏ, tinh xảo.

Ám khí mặc dù đã rời tay nhưng Vô Tình còn kịp dùng đầu ngón tay khẽ chạm vào phần đuôi ám khí.

... nếu không có ngón tay Vô Tình kịp thời rung nhẹ, nàng đối với hai mũi ám khí đó rốt cuộc có tránh được không? Dao phong có tới kịp không? Không ai biết được!

Tóm lại, rất hoàn hảo là dù sao nàng đã tránh khỏi mũi ám khí, một mũi ám khí khác cũng bị chấn bay. Chỉ là đầu của Vô Tình bây giờ đang úp trên ngực nàng, nước chảy không lọt, quả thật ôn hương ngọc nhuyễn, diễm phúc vô biên.

“Hức .. hức ..!” Người con gái đó rên lên, nghe tiếng của nàng cơ hồ như tiếng khóc: “Hức .. hức ... người làm . . . người sao lại như vậy .. hức .. hức ...? !”

Nàng một mặt giẫy nảy một mặt cắn chặt môi đỏ mọng đầy gã ra.

Lúc này nàng phảng phất như đã quên chuyện đánh nhau, cũng đã quên chuyện mới vừa rồi còn cầm dao giết người, dậm chân mắng: “Người ... người . . . Vô lại! Hèn hạ! Vô sỉ! Hạ lưu, đê tiện!”

Mặt của nàng đỏ rực.

Vô Tình cũng thế.

Vô Tình hết sức vất vả vịn cửa đứng lên ... gã bằng nghị lực của mình từ đôi tàn phế từ từ đã miễn cưỡng có thể đi lại nhưng để linh hoạt như thường nhân thì cần có một khoảng thời gian dài ... đây chính là chuyện người ta không giải thích được vì sao gã ngay cả hành động cũng khó khăn như thế nhưng vạn nhất lúc gặp chuyện thì lại có thể khinh công.

Nguyên do chỉ có Gia Cát tiên sinh cùng Vô Tình biết rõ.

Lòng tự tôn của gã rất lớn.

Gã rất ít khi bị mắng.

... là bởi vì gã rất ít khi làm chuyện chọc đến người khác, người thích gã tự nhiên không mắng gã, người không thích gã cũng không dám mắng cái này gã mặt lạnh vô tình này.

Nhưng gã hôm nay bị người ta mắng.

Mắng gã lại là nữ hài tử.

Lại là nữ tử đang khiến hắn đau đầu.

Cho dù ở cái nơi hoang vu , giữa núi hoang trong một cái khách điểm cũ nát như thế lại có thể phát sinh tình huống hung hiểm như vậy nhưng nhìn qua cô gái này vẫn hết sức ngây thơ, dung mạo đẹp đẽ, nhan sắc mỹ lệ, thướt tha thanh khiết hẳn là Vô Tình gặp qua nhiều nữ nhân cũng chưa thấy một ai như thế.

Hơn nữa, tóc nàng tết bím tựa hồ như hai con bướm bướm nhỏ nhắn.

Vô Tình nhất thời cũng không biết nói như thế nào cho phải.

Gã tự biết đã xúc phạm giai nhân nhưng quyết không phải là gã có chủ tâm khinh bạc.

... một đao kia gã tránh được cũng không kém phần hung hiểm!

Chỉ là cô gái này liên tiếp nhả ngọc phun châu khiến gã thật không biết nên khóc hay cười. Nhưng quả thật mình mang cả khuôn mặt ‘ngã’ trên ngực người ta, mà cái loại cảm giác dễ chịu này vẫn chưa mất đi, vẫn cực kỳ thư thái.

Gã không thể làm gì khác hơn là cất tiếng: “Thật xin lỗi . . .”

Nữ tử nọ hiển nhiên cũng rất tinh tế, nàng lập tức phát hiện gã đang dựa cửa mà đứng, nàng trừng mắt, nhếch môi xinh đẹp, chống tay lên chiếc eo thon nhỏ ... điểm kỳ quái là ba động tác này nếu do cô gái

làm thật sự rất khó nhìn, thô lỗ, thậm chí như mẩu dạ xoa vậy ... nhưng nàng tùy tiện làm ra lại tựa như hết sức tự nhiên, nàng chống nạnh, đảo mắt chau mày khuôn mặt như có nét buồn cất tiếng:

“Chân của người. . .”

Vô Tình nói:“Chân của ta không tốt!”

Nàng kia nói:“Người bị tật?”

Nói ra thì đây là lần đầu tiên Vô Tình nghe được một nữ nhân sau khi gặp mặt câu nói đầu tiên lại hỏi thẳng về đôi chân của gã, câu thứ hai đã nói chân gã thọt, không kiêng kỵ cũng không cố kỵ như thế.

... hơn nữa còn cười, lại còn cười!? Mặc dù không phải là cười mỉa nhưng muốn cười liền cười hoàn toàn không có chút ngại ngùng.

Vô Tình trong lòng khó chịu nhất thời không biết phải trả lời như thế nào cho tốt, chỉ hỏi lại:“Người là Vương Phi?”

Nữ tử kia ngăn người, dùng ngón tay chỉ vào lỗ mũi thanh tú của mình:“Ta là Vương Phi?”

Nơi đây tuy là hoang sơn dã địa, bên trong vừa nát vừa cũ vừa bẩn thỉu, quả thực bụi bám khắp nơi, tro than đầy đất nhưng ánh nến, đuốc sáng rực, ánh sáng rất tỏ.

Vô Tình nhìn cái bộ dạng ngốc nghếch đáng yêu của nàng rồi cuộc chẳng biết làm sao đành chủ động bỏ qua.

“Nếu như cô không phải là Vương Phi ... vậy là cô là ai?”

Không đoán được nàng lại hỏi ngược lại gã: “Nếu như ta không phải Vương Phi ... vậy người có phải Vương Phi không?”

“Ta là Vương Phi?” lần này đến Vô Tình phát hoảng:“Ta giống Vương Phi sao?”

“Quý mới biết được Vương Phi hình dáng ra sao!” Nàng đối với gã vẫn hết sức đề phòng nhưng vừa nhìn chân của hắn đã vô tư nở nụ cười:

“Người là tên bại hoại ...”

Điều Vô Tình không thích nhất chính là người ta nhìn chân của gã.

Nhưng cô gái này cứ luôn nhìn chân của gã.

... nếu không phải nàng là nữ tử, Vô Tình đã sớm. . .

... nếu không phải mới vừa rồi đầu của mình đụng vào ngực nàng, gã sớm đã. . .

... nếu như không phải. . . không phải cái gì?! Vô Tình nhất thời còn chưa biết một cách rõ ràng thì đã thấy nàng kia khẽ nghiêng eo, nhu nhuyễnáp sát, sát đến nỗi trên mũi hương trên người nàng hắn cũng có thể ngửi thấy được khiến tâm tư khó tránh khỏi rung động.

Gã hiện tại mới nhìn rõ ràng cặp bướm bướm nhỏ sau lưng nàng, sống động như muốn bay lên, chọt cao chọt thấp.

Nàng cất tiếng:

“Nhưng ta biết người không phải là Vương Phi!”

Nàng còn làm ra vẻ thần thần bí bí cười cười hỏi:“Người đoán xem ta làm sao biết được chuyện đó?”

Vô Tình chỉ biết cười khổ.

Lắc đầu.

Gã cảm thấy từ khi mới bắt đầu nhìn thấy nàng thì tất cả mọi chuyện đều sai hết cả rồi.

Sai trầm trọng.

... sai là gã không nên lầm tưởng nàng là Vương Phi, lại càng không nên úp mặt vào bộ ngực của nàng.

Mà nay sai lầm lớn đó đã hoàn thành.

Lại đến phiên nàng hoài nghi gã là Vương Phi!

Còn chưa đủ nàng lại rất thích nhìn chân của hắn, nhìn xong lại còn dùng lên giọng như một đại tỷ tỷ nói chuyện với gã, nếu là một người khác gã đã trở mặt rồi.

Nàng lại cứ làm loạn lên, cười cười diều diều trêu chọc gã: “Người giận rồi à? Có phải không?” bím tóc nàng lúc lắc, hai con bướm bướm nhỏ chập chờn.

Cô gái này cũng không quá cao nhưng vì chân của Vô Tình không thể đứng thẳng quá lâu cũng không thể đứng quá thẳng nên lúc đứng yên so với thường nhân thấp hơn một chút. Chuyện này đối với Vô Tình mà nói tuyệt đối là một chuyện không thú vị, rất bất đắc dĩ.

Cô gái này lại còn chống nạnh, kiễng chân nói chuyện với gã, quả thực tựa như là không để gã vào trong mắt! !

Song nếu vừa rồi ám khí của gã xuất thủ không lưu tình, nàng còn có thể làm thế sao ... hừ hừ ... hắc hắc ... nghĩ tới đây Vô Tình chợt cảm giác mình rất nhỏ nhen cũng rất âm hiểm, bỗng nhiên cảm thấy thẹn trong lòng không dám nhìn thẳng vào cặp mắt long lanh kia.

Cặp mắt ấy tựa như biết nói.

Nhìn đôi mắt ấy, còn có nụ cười như hoa rơi kia, cả cái phong tư tựa vũ yển song phi đó Vô Tình vốn muốn phát tác nổi giận cũng giận không nổi, tức không xong.

“Không nên tức giận! Cũng không thể trách người ...” nàng an ủi gã: “Nhưng là người không đứng trước ... đứng không?”

Nàng nói tựa như đang dụ dỗ một đứa bé.

Thậm hơn cả chính là Dư Đại Mục, Tô Thái Cáp Nhĩ Ngự, Phong Vân Nhất Dao đồng Bạch Khả Nhi, Âm Dương Bạch Cốt kiếm Trần Nhật Nguyệt, Âm Sơn Thiết kiếm Diệp Cáo, Ngân Hà Thất Tịch kiếm Hà Phạm cả Nhiếp thanh quỹ Niếp Thanh tất cả đã đều tới.

Tất cả đang nhìn gã.

Cùng nàng.

Tất cả đang hết sức chăm chú lắng nghe gã và nàng nói chuyện với nhau.

Còn nhìn. Còn ngó với một vẻ mặt hết sức tò mò pha lẫn chút đồng tình thậm chí còn có chút ít hả hê.

... lãnh ngạo đại bộ đầu cũng có hôm nay, ha ha!

9. Chương Hai Nghi Quỷ - Ai Là Vương Phi!

... đầu của gã vốn rất linh mẫn, mỗi khi gặp kinh địch hoặc chuyện gã ứng phó không được (nhưng tại sao lại ứng phó không được?) như nữ tử này đầu của gã tự nhiên lại nhức.

Đầu của gã nhức không giống với Tôn Thanh Hà.

... Tôn Thanh Hà chỉ cần gặp gái đẹp là nhức đầu.

Đầu của gã lúc này đột nhiên nhức, tự nhiên mà nhức không do ai cả, tự do mà đau không gì so sánh được.

Đau đến mức gã nhất thời trả lời không được câu hỏi kia của nàng.

“Người không cần xấu hổ, cũng không cần khổ sở ...” nữ nhân kia tiếp tục động viên gã, nghe khẩu khí của nàng thì nàng tuyệt đối tin chắc lời nàng nói. Như rằng nàng có thể khiến sự tự ti, hối tiếc, tự thương hại, hành động bí ối, hạ lưu vô sỉ của Vô Tình biến thành sự tự tin, quang minh chính đại, yêu thương, mang tới hi vọng, tiền đồ cho gã, nàng nói: “Người đừng không vững cho nên mới như con chạy loạn ... ta tha thứ cho người đấy!”

... cơ hồ sắp nghe thấy tiếng vỗ tay rồi!

Nếu như nơi này có khán giả ‘xem’ lời của nàng.

Cho nên nàng vô cùng đắc chí hài lòng tặng thêm cho gã một câu: “Ta quyết định tha thứ, bỏ qua cho người!”

Vô Tình chỉ còn nước cười khổ: “Cảm ơn cô tha thứ ... nhưng ta không biết có thể tha cho cô hay không?”

Nàng nghe không hiểu đôi mi chau lại: “Cái gì?”

Vô Tình nói: “Ta còn chưa biết cô là ai?”

Đôi mắt của cô gái rất lớn, rất sáng, to đến lấp lánh đủ để dung nạp mọi ánh mắt, mọi đốm lửa. Sau đó dung hợp phát ra một ánh sáng nhu hòa nhưng bén nhọn như một lưỡi mâu.

... chân chính thốt ra một câu nói.

“Người đoán ta là ai?”

Cô gái cười, vừa cười vừa thu đao, tựa như cây đao của nàng cũng giống như còn người của nàng, trong đao ẩn tình, dụng đao thâm tình, thu đao thịnh tình, vũ đao vong tình ... chỉ không biết lúc này Vô Tình có thể giết người mang thanh tuyệt tình đao ấy không?

Vô Tình thật sự không có thời gian cũng không có tâm tình đi đoán này nọ: “Hi vọng rằng cô không phải Vương Phi là tốt rồi.”

Lúc nói những lời này trong lòng gã bỗng nhiên hiện ra một cái tên.

... ngàn vạn lần mong rằng không phải là tên nàng!

Là ai mà trong tâm tưởng Vô Tình so với Phi Nguyệt Vong Tình sát thủ Vương Phi còn đáng sợ hơn như thế?

“Người vẫn cho rằng ta là Vương Phi, Hư ... Ha ha! Ha ha ha!” Nàng kia cười đến cong cả người, cười đến đôi bướm nhỏ nhảy múa loạn lên, gã vội giữ khoảng cách để bảo đảm an toàn. Bình thường bộ dạng cười này chỉ thuộc về nam nhân (hơn nữa còn là thứ người gian hùng ...) mà nay cô gái này cười lại khiến cho người ta có cảm giác rất buồn cười. Người sẽ cảm thấy nàng yêu kiều, nàng kiêu sa, nàng kiêu cách nhưng một chút xú cũng không bắt ngờ, không khó nghe. Ngược lại cảm thấy tiếng cười nàng động lòng người: “Ta xem chân người, cũng biết, cũng đoán được người chính là ... Nhai Dư!”

... lại nói chân của gã!

Cô gái này thật không biết kiêng kị.

Đến ngay cả Tam kiếm Nhất đao đồng cũng nghe không thuận tai, nhìn không thuận mắt rồi.

“Người đoán xem ta làm sao biết người là Nhai Dư?” Nàng dương dương đắc ý nói:

“Đại ... sư ... ca ... gọi ... ta ... là Linh Tinh Thất! ”

Chỉ cần là nam nhân có mặt tại đây, ai cũng rung động trong lòng.

Thật là rung động đến tận tâm can.

Tất cả đều hiểu .

... ôi! Quả nhiên là nàng!

“Cô là Tập Mai Hồng?” Vô Tình trong lòng buồn bã rên lên ‘Không phải đâu?’

Trong lúc nhất thời chính gã cũng không tường tận lắm, rốt cuộc là gã cao hứng hay khổ sở? Thích thú hay thất vọng? Mất mát hay cảm thấy trút được gánh nặng? “Tập cô nương?!”

Thì ra là Tập Mai Hồng!

... thật ra không phải nàng thì còn ai vào đây chứ?

Ai có khả năng mới thoáng xuất hiện đã khiến Vô Tình nhúc nhích, lại đem sự tình làm loạn lên cơ hồ còn gây hoạ sát nhân.

Chỉ có nàng, đại tiểu thư, là vẫn hồn nhiên chưa hiểu.

Nàng đang đắc chí.

... vẫn còn hết sức vui cơ đấy!

Vô Tình vừa nghe nàng nhắc tới Linh Tinh Thất đã biết trước mắt có trốn cũng không thoát, nhắm mắt cũng không xong ... người tới chính là Tập Mai Hồng!

Bởi vì Linh Tinh Thất chính là nguyên danh của tứ sư đệ Lãnh Huyết, tên gọi khác của Lãnh Lăng Khí. Người thân thuộc với gã đôi khi dùng cái tên này để gọi gã.

... cô gái này quả thực danh bất hư truyền.

Lúc trước khi Vô Tình giả làm nữ nhân hết sức vất vả mới phá án và bắt giam hung thủ liên tiếp gian sát các nữ danh nhân trên giang hồ gặp tam sư đệ Truy Mệnh đang hòa giải tranh chấp của võ lâm Tứ đại thế gia khiến nguyên khí tổn thương nặng nề. Gã từ miệng Truy Mệnh biết được hồng nhan tri kỷ Tập Mai Hồng của tứ sư đệ là ‘nữ trung hào kiệt’ ra sao rồi.

Bởi vì Truy Mệnh cũng đã kịp ‘lãnh giáo’ qua.

Vô Tình chưa gặp qua nàng, Lãnh Huyết lại vì sự tồn vong của võ lâm thế gia không thể động thân, nhất thời không có cách nào đi Sơn Tây chặn đánh Ngô Thiết Dực chỉ là Tập Mai Hồng đã sớm lên đường chạy thẳng tới Nghi Thần Phong. Chuyện này thì Truy Mệnh tự nhận mình tung tin đồn thất thiệt, đối với việc Tập Mai Hồng chạy đi đến Nghi Thần phong gã ba hoa chích choè với đại sư huynh của mình một phen để Vô Tình sơ suất, còn bản thân gã lại phải vì chuyện Trấn chủ Tây trấn Lam Nguyên Sơn đại náo Kim Ấn tự mà quá nhiều sự rồi.

Tuy nói đến gần cuối Truy Mệnh nói ra kết luận của gã.

“Bọn ta rất hâm mộ tiểu sư đệ!”

“Tập cô nương là một cô gái tốt!”

“Tiểu sư đệ có nàng có thể không còn buồn bã, có thể giải sầu. Ít nhất có thể quên chuyện buồn Tiểu Dao ngày ấy!” (Đoạn tình cảm của Lãnh Huyết và Lăng Tiểu Dao có thể đọc trong Cổ sự Tứ đại danh bộ Thiếu niên Lãnh Huyết.)

Thật ra khi Vô Tình nghe xong cũng rất cao hứng cho tiểu sư đệ của mình.

Gã chỉ lo lắng với tính tình của Tập cô nương vạn nhất lên tới Nghi Thần phong tham gia đả lão hổ e rằng mọi chuyện loạn càng thêm loạn.

... bởi vì Đại tiểu thư nàng vốn là tâm can bảo bối của tứ sư đệ khiến Vô Tình lại càng lo ngại vạn nhất có điều gì sơ xuất thì chính gã cũng tuyệt đối không tha thứ được cho bản thân mình.

Cho nên gã cảm thấy gánh nặng này rất khó mang.

Truy Mệnh chính vì biết tính cách gã cực đoan, chuyện đều là vì chân tình của gã trao ra một lần đã nhận lấy kết quả thảm khốc. Cho nên gã đối với các nữ tử xinh đẹp đều vô cảm, phòng vệ mạnh mẽ. Truy Mệnh cũng không muốn nước cuốn về Long Mẫu miếu, Tập Mai Hồng là người nhà, vạn nhất thủ hạ Vô Tình có lời qua tiếng lại với nàng, vậy thì đối với người nào cũng không nên. Không thể làm gì khác hơn gã trước đó đành gửi đi một thông điệp.

Vô Tình vượt qua Nghi Thần phong thật ra là muốn vượt trước Tập Mai Hồng đi trước giải quyết đám sát thủ Ngô Thiết Dực, Vương Phi, Chu Sát Gia, Đường Hóa tránh để Tập Mai Hồng mạo hiểm.

... nữ nhân, vốn không nên xông pha giang hồ, hưởng chi còn là nữ nhân xinh đẹp.

Dù gì Tập Mai Hồng cũng là nữ nhân của tiểu sư đệ, đỉnh đỉnh danh danh bộ Lãnh huyết. Mọi người có miệng cũng khó mà nói được gì nhưng trong lòng rất minh bạch.

Muốn bảo hộ nàng.

... nhưng Tập Mai Hồng lại tự tin, cực kỳ tự tin vào bản thân mình. Mỗi một khoảnh khắc cô nàng cũng đang sẵn sàng sinh sự, mà nàng lại rất xinh đẹp. Hà ... trên đời có chuyện khó khăn nào có thể so sánh với việc phải bảo vệ một cô nàng vừa xinh đẹp vừa luôn tự cho là mình đúng mà lại thích gây chuyện không?

Khi Vô Tình phát hiện ra nàng thật sự là Tập Mai Hồng gã cũng chỉ biết than ngán thở dài.

Gã vốn không thích nữ nhân mặt chữ điền.

Nhưng mà nay dưới ánh trăng vừa thấy nàng gã chợt nhận ra nữ nhân mặt chữ điền cũng có thể đẹp như thế đây cơ hồ đảo lộn thẩm mỹ quan của gã, lực chấn động chưa chắc nhỏ hơn nhất đao quan đầu vừa này.

Dù sao thì nhất đao đó cũng chém vào khoảng không.

Nhưng vẻ đẹp này vẫn đang ở trước mắt .

Chẳng những ở đó mà còn tuyệt, rất tuyệt!

Cái đẹp trong lòng gã lại có thêm một loại. Cái không đẹp cũng bớt đi một kiểu.

Nhưng nhìn kỹ nàng cũng không hoàn toàn là mặt chữ điền, chỉ là xương gò má của nàng vuông vắn, phía dưới mắt cũng vuông kéo dọc theo khoé mũi, nhưng cằm nàng lại nhọn, nhọn như bộ ngực của nàng.

... nhưng bộ ngực nàng mềm mại hơn . . .

Tựa như giấc mộng.

Nghĩ tới đây Vô Tình không cho phép mình nhớ lại nữa, đường đột giai nhân là chuyện nhỏ, có lỗi với sư đệ lại là chuyện lớn!

Nhưng trong đầu nhớ chuyện này nọ không phải người bảo nó không nhớ nó lập tức không nhớ ... Nếu có thể thì trên đời đã không có người tự sát phí hoài bản thân mình rồi.

Hiện tại tâm Vô Tình loạn đếm mưa ngay cả ánh mắt của nàng gã cũng nhìn ra như lời trách móc... nhưng trách chuyện gì gã nhớ không ra, nhớ không được.

Nhưng sắc mặt của gã vẫn lạnh ngắt.

Nhân thần tàn khốc.

Tập Mai Hồng sắc mặt chợt giãn ra nở nụ cười tươi tắn nói:“Đại sư huynh! ... Tiểu Hồng hữu lễ!”

Vô Tình hiện tại không chỉ nhúc nhích.

Gã đau đầu.

Tam kiếm Nhất đao đồng nhìn nàng cười cũng si ngốc, kinh ngạc, ngơ ngác, chẳng khác gì muốn từ trong nụ cười này phát hiện ra được kỳ trân cái thế.

Còn bất ngờ hơn ngay lúc này lại có người quát lớn:“Các người đã bị bắt!”

Thanh âm rất non nớt.

Nhưng rất dũng mãnh.

“Các người đừng mong trốn thoát!” người nọ hết sức lớn tiếng, uy vũ đầy dũng khí hô lớn:“Ta là Thiên hạ đệ nhất bộ khoái, Triều Thiên Đại tướng quân, thủ lĩnh Võ lâm thập bát sát, giang hồ xưng tụng Song Tuyệt Phong La Hát Vần tới đây!” Người nọ bày ra khoá tay, xiềng xích va vào nhau chất chúa, lạnh lẽo. Gã hết sức vất vả mới gom đủ một bộ có thể dùng, hai tay ôm một đồng đồ bước tới chỗ Tập Mai Hồng và Vô Tình đang đứng, miệng quát:

“Chuyện ta nói các người không cần sững sờ. La đại hiệp ta đây vốn nghiêm chánh, khoan dung quyết không ngại khó khăn, cũng không vu oan giá họa ... người nào nói cho ta biết trước ‘Ai là Vương Phi?’ ta

sẽ suy nghĩ tha cho hắn một lần, chỉ chặt tay hắn chân hắn xuống À! không chặt chân . . . Hay cắt lỗ tai thay thế nhỉ! . . . Nữ nhân à? Vậy thì cắt trụi tóc đi vậy ...”

Sau đó hắn chỉnh đốn tư thế quát hỏi:

“Ai là Vương Phi?!”

Sau đó hắn lấy ngón tay chỉ Vô Tình:

“Người nói!”

Lại chỉ tay sang Tập Mai Hồng:

“Người nói!”

10. Chương Hai Nghi Quỷ - Người Nào Cũng Không Phải Là Vương Phi!

Có!

Đó chính là gặp gỡ hai người mà ta thật không biết là nên khóc hay nên cười.

Vô Tình thở ra: “Ta biết người!”

La Hát Vần ngạc nhiên nói: “Người biết ta chuyện gì?”

Vô Tình đáp: “Người tên là La Bạch Nãi!”

La Hát Vần ngẩn người: “Người cũng biết ta?”

Sau đó gã mặt mày hết sức hớn hở: “Ta nổi danh như vậy sao?”

Vô Tình nói: “Ta biết là vì người từng được Ôn Nhu nữ hiệp trong lúc cướp pháp trường thuận tiện cứu người mang đi. Khi Vương Tiểu Thạch đào vong nhất thời không chấp nhất cũng mang người đi theo, người vì vậy thành danh. Ai ai cũng biết khi Vương Tiểu Thạch đào vong có một Uyên ương hồ điệp phái La Bạch Nãi kế bên!”

Sắc mặt La Bạch Nãi chợt mất đi phong quang.

Vô Tình hỏi ngược lại: “Người có một đồng ngoại hiệu bao lâu rồi?”

La Bạch Nãi chớp chớp đôi mắt to tướng ngược ngừng đáp: “Đó là đồng đạo trên giang hồ, bằng hữu trong chốn võ lâm đổ hoa danh ấy lên đầu ta. Việc trọng đại như thế ta vốn không thể chối từ lại càng không muốn có điều chi đắc tội ... Hà ... thật không thể làm gì khác hơn là thuận theo lòng người!”

Vô Tình thốt: “Người thật khiêm tốn quá!”

La Bạch Nãi đột nhiên nhớ lại: “Hừ! ít lời tán nhảm đi ... người có phải là Vương Phi không?!”

Tập Mai Hồng không nhịn được chen vào: “Người không biết hắn là ai vậy thì làm sao xưng là thiên hạ đệ nhất bộ khoái?”

La Bạch Nãi lập tức ngộ đạo: “Chẳng lẽ hắn là thiên hạ đệ nhị bộ khoái sao?”

Tập Mai Hồng lắc lắc tay: “Còn thiếu một chút!”

La Bạch Nãi vốn nghĩ sẽ nổi giận nhưng lại thấy Tập Mai Hồng đẹp không sao tả xiết khiến gã tâm loạn không thể phát tác. Hơn nữa Tập Mai Hồng tuy chọc tức gã nhưng gã chợt cảm thấy nàng toả sáng trong tâm hồn tịch mịch của gã..

Hắn vốn thấp người cũng vừa lúc nàng cũng không coi là cao lắm, nhìn nàng nhu thuận đứng đó vai gã phẳng phất như phát ra mời nàng dựa vào.

Gã hết sức vui lòng đánh giá nàng đã mê mẩn gã, cho nên gã nảy ra một ý nghĩ kỳ lạ: “Chẳng lẽ hần là thiên hạ đệ nhất đào phạm?!”

“Oa! Người đứng là con cháu loài rùa!” Tập Mai Hồng cười mắng “Gã là đương kim thánh thượng ngự phong bố cáo đứng đầu thiên hạ tứ đại danh bộ ... Nhai Dư tức là đại bộ đầu Vô Tình! Người đến ngay cả gã cũng không biết, cái thiên hạ đệ nhất bộ khoái của người là từ chỗ nào ra vậy?!”

La Bạch Nãi lúc này mới minh bạch.

Lúc này mới hiểu được.

Thì ra trước mặt hần chính là,

... đại sư huynh của tứ đại danh bộ.

Vô Tình!

Là người đứng đầu thiên hạ tứ đại danh bộ. Nói vậy lấy danh xưng thiên hạ đệ nhất bộ khoái để gọi Vô Tình cũng hoàn toàn xứng đáng .

Nhưng vậy thì hần đâu?

... hần là do ai phong?

La Bạch Nãi sắc mặt thay đổi.

Biến sắc cực nhanh.

... võ công của hần có thể không nhanh như vậy, chiêu thức của hần cũng có thể không nhanh như vậy nhưng nếu bàn về lần này quả thực hần ứng biến cực nhanh, e rằng tại đây bất kỳ người nào cũng không nhanh bằng hần.

“Hắc, người là. . . là người!” La Bạch Nãi lập tức hoan hỉ chào hỏi nếu không phải Vô Tình thần sắc lạnh lùng cũng đứng cách xa hần ngoài bảy thước quả thực hần có lao tới ôm chầm lấy gã. Mặc dù vậy hần vẫn hết sức trịnh trọng đưa tay cúi người phủ bụi, đầm đầm, xoa xoa thân thể phong trần, mặt mũi của Vô Tình, nét mặt tươi cười rạng rỡ, thái độ hết sức thân thiện: “A ... À! Ta vốn đã sớm biết chính là đại bộ đầu người! Thực là khác người, không giống như bình thường đó! Người không phải là Vô Tình thì ai là Vô Tình đây, Vô Tình quả nhiên là Vô Tình . . .”

Lão Ngư bên cạnh nghe được không chịu được lắm bầm: “Chân tướng!”

Tiểu Dư hỏi lại: “Tướng sao?”

Lão Ngư đáp: “Như Cổ đại hiệp nói!”

Hà Phạm nghe không rõ: “Cổ đại hiệp?”

“Cổ Hoan Cổ đại hiệp!” Lão Ngư đáp “Hần ở trong võ lâm rất có địa vị danh vọng, lúc lão khen người hay dùng câu ‘người quả nhiên chính là người . . .’, câu này đã hoá thành chiêu bài thuyết pháp của lão lâu rồi!”

“Hần nói hần nghe!” Hà Phạm thốt: “Công tử nhà ta không ưa!”

Quả nhiên Vô Tình hết sức thờ ơ lạnh lùng hỏi: “Thiên hạ đệ nhất danh bộ của người là do ai phong?”

La Bạch Nãi mím môi: “Ta . . . Là ta tự phong!”

Vô Tình: “Hả?”

La Bạch Nãi đột nhiên tình cảm xung động: “Ta vốn nghĩ làm bộ khoái là phải sử cường phù nhược, trừ bạo an dân vì thiên hạ thương sinh làm chút chuyện có ý nghĩa . . .”

Hần hào khí ngút trời thốt: “Vương Tiểu Thạch cảm hóa ta, làm ta cảm động, ta muốn làm điều gì đó tạo phúc cho vạn dân, chấp pháp sai dịch!”

Hần bưng bưng khí thế đến mức muốn nắm chặt lấy bàn tay của Vô Tình.

... tay Vô Tình trắng như tuyết , cực kỳ thanh tú tựa như bàn tay nữ nhi vậy!

Vô Tình rút tay lại.

... gã vốn chỉ có một đôi tay, gã cũng không muốn để cho người khác nắm tay của gã.

“Người vốn chỉ muốn làm danh bộ thôi sao?”

“Chuyện này . . .” La Bạch Nãi lại có chút ngưng ngừng:“Nếu có được đường đi, lập được đại công thì lúc đó lập danh cũng là chuyện không có cách nào khác. . . Hi hi ... chuyện này ... ta từ chối thì bất kính rồi.”

Lão Ngư cất tiếng ra vẻ bề trên chất vấn:“Rốt cuộc ngươi làm bộ đầu là muốn lập danh sao?”

La Bạch Nãi trở mặt ra nói: “Không phải như vậy sao? Thế gian này có nhiều người như vậy, xuất danh thực không dễ chút nào!”

“Xuất danh cũng không phải khó khăn. Có thực tài thì giấy vốn không gói được lửa, không thể khoá được người!” Vô Tình lạnh lùng tặng thêm hắc một câu:“Ngươi nếu thật sự làm bộ khoái thì nên vì dân chúng mà chấp pháp trừ hại mới phải. Kiên định lập trường, bước vào công môn vì địa phương làm việc thiện mới được, không nên để tài sức của mình lẫn trong dân chúng!”

“Là là là. . .” La Bạch Nãi vừa nghe xong ánh mắt tỏa sáng, quả thực hắc cảm kích đến rớt nước mắt rồi“Nghe đại bộ đầu nói vậy ý tứ là. . . có ý tài bồi rồi? Cám ơn tài bồi! Đa tạ tài bồi!. . . Ân đức bảo trợ, trọn đời không quên . . .”

“Chậm đã!” Vô Tình quát gấp:“Ngươi hiện tại đã làm bộ khoái? Đeo ban nơi nào? Đảm nhiệm chức vụ nơi đâu? Chức vụ ra sao?”

“Ta ta ta . . .” La Bạch Nãi ưỡn ngực. Hắc vốn là một tiểu tử mi thanh mục tú ai thấy cũng có thiện cảm. Mà nay một khi trịnh trọng cũng hơi có mấy phần khí khái:“Ta là bộ khoái ở Vị Loa trấn Kim Bảo hương huyện Phích Lịch!”

“Cái . . . sao cơ?” lúc này ngay cả Vô Tình nhất thời cũng nhớ không ra:“Cái gì Phích Lịch ... Kim cái gì bảo ... thập yêu trấn là sao?”

La Bạch Nãi hùng dũng oai vệ nhắc lại:“Báo cáo đại bộ đầu! Là huyện Phích Lịch, Kim Bảo hương, Vị Loa trấn . . . Là ta!”

Vô Tình ngắc đầu hỏi Lão Ngư:“Đó là nơi nào vậy?”

Lão Cá lơ mơ nhìn về phía Tiểu Dư.

La Bạch Nãi vội bổ sung:“Chỗ này tuy nhỏ, rất vô danh. . . Nhưng là nơi xuất ra danh nhân!”

Tiểu Dư hỏi:“Người nào?”

La Bạch Nãi hết sức tự hào:“Là Vương Tiểu Thạch!”

“À!” Vô Tình khóe miệng lúc này dường như mới có nụ cười ... gã vốn rất ít khi cười, lạnh nhạt, lãnh khốc. Cho nên khi có nụ cười tốt nhất nên nhìn cho thật kỹ.

“Như thế thật tốt rồi! Chúng ta ở đây người nào cũng không phải là Vương Phi!”

Thật ra thì mọi người đại để đều hiểu được lúc Tứ đại danh bộ cười vốn không có chung phong vị.

Vô Tình bình thời rất lãnh khốc thật ra thì do chân mày gã thường nhíu lại nên nét mặt luôn có chút buồn. Gã ít có cười to nên khi cười khóe miệng chỉ hơi nhếch lên đã tựa như chút ý xuân giữa vạn dặm băng giá, đủ để tìm người ta đập thành thịch.

So với Thiết Thủ khoan dung, ôn hòa, đoan chánh có chút nghiêm túc đôi lúc hơi khắc kỷ tự hạn chế mình, ý thức trách nhiệm rất nặng. Thì lúc gã cười tựa như thân mộc ngàn năm gió thổi lá động, bùng bùng sinh cơ khiến cho người ta cảm thấy ấm áp, có lòng tin mà nảy sinh cảm giác vô sự không thể giải quyết.

Truy Mệnh tuổi lớn hơn, từng trải lịch duyệt, nhìn thấu chuyện bề dưới. Nhân vật như gã tiểu khán phong vân, du hí thế gian làm chuyện chính.

Bách tiểu cuồng nộ hành thiên hạ, lấy khuôn mặt tươi cười, say khướt hành tẩu giang hồ. Nụ cười của gã chính là sự cuồng ngạo, gã khóc, cũng là chỉ là sự thê lương cùng bất đắc dĩ của riêng mình. Nụ cười của hắn khiến người trong giang hồ như mê như ngộ.

Lãnh Huyết tuổi trẻ, cương mãnh, gặp mạnh càng mạnh, thấy địch giết địch, càng đánh càng hăng, lấy ác đấu ác, gặp ngăn không gãy, át bị bất thương. Thật ra thì tính tình gã khoáng đạt tuy xưa nay đàng đàng sát khí, uy vũ lai phong nhưng một khi cười lên thật khiến cho người vui vẻ, như gió bay hoa nở, mặt trời mọc giữa đêm khuya, một dấu sấm vì một nụ cười mà biến thành một hài tử.

“Chúng ta người nào cũng không phải Vương Phi!” Tập Mai Hồng hỏi: “Như vậy thì ai mới là Vương Phi đây?”

Mọi người nhìn ta, ta nhìn người. Sau đó Nhiếp Thanh bỗng nghiêm mặt nhìn La Bạch Nãi hỏi một câu: “Người đào ngũ à? ... tại sao lại xuất hiện ở nơi đây?”

La Bạch Nãi hỏi ngược lại gã: “Người là ai?”

Nhiếp Thanh bị chọc đến lỗ mũi tái mét, Tập Mai Hồng lúc này hỏi ngược lại Vô Tình: “Sao người bây giờ mới đến?”

La Bạch Nãi bỗng nhiên bước qua nghiêng mặt cẩn thận chu đáo nhìn Tập Mai Hồng nói: “Mở to miệng!”

Tập Mai Hồng không hiểu: “Hả?”

La Bạch Nãi sấn tới một chút: “Mở miệng ra để ta nhìn cái lưỡi của cô!”

Tập Mai Hồng đại nộ: “Cái gì!” rồi xuống tay tát một cái!

“Chát!” một tiếng, La Bạch Nãi bị đánh một bạt tai chết trân tại chỗ.

Lúc này một nữ nhân trong phòng chợt lên tiếng: “Các người là ai? Tới nơi này làm gì?”

Lão Ngư lập tức hỏi lại: “Các người là ai? Vì sao lại kêu cứu?”

Tập hồng hồng vận chưa tiêu hoá cơn giận chỉ tay vào La Bạch Nãi quát: “Tại sao người muốn nhìn lưỡi của ta!”

Vô Tình phát hiện người có mặt ở nơi đây mỗi người đều có nghi vấn, mỗi người cũng có lai lịch. Hơn nữa mỗi người đều nghi thần nghi quỷ cho nên gã cất tiếng: “Ta thấy tất cả mọi người cùng vào trong. Ngồi xuống. Uống chén trà. Ăn cái bánh bao. Sau đó trao đổi chút thông tin cùng nói ra nguyên nhân vì sao mọi người lại đến đây.”

Sau đó gã gần gần giọng: “Có được hay không?”

..... gã vốn rất ít khi hỏi người khác ‘Có được hay không?’ nhưng trong nhà nhiều nữ nhân gã dù sao cũng phải khách khí một chút.

Không ngờ người thứ nhất hưởng ứng lại là La Bạch Nãi.

“Tốt! Quá tốt! Thật tốt!”

Hắn chỉ còn thiếu chút nữa là giơ chân tán thành.

Sau đó hắn nhanh chóng chuẩn bị, nói thẳng thắn một chút chính là chỉ đem ghế cho Vô Tình ngồi, còn người khác, hắn mặc kệ.

Hắn quả thực ‘thay thế’ được ‘chức trách’ của Tam Kiếm Nhất Dao đồng rồi.

Nhất đao Tam kiếm gương mặt nhìn hắn.

Nhưng hắn một chút xiu cũng không cảm giác được.

Hắn không quan tâm.

Lão Ngư, Tiểu Dư cũng hung hãn nhìn hắn.

Hắn vẫn cười hi hi.

Hắn đối với việc bản thân có thể thu hút ánh mắt của mười hai con mắt phăng phắt còn cảm thấy rất hài lòng.

Nhiếp Thanh cũng ngó chừng người khác.

Nhưng không phải hướng La Bạch Nãi.

Mà là hướng Tập Mai Hồng.

Phăng phắt như nàng là hoa.

... mà gã là con ong mật.

Tựa như nàng là thịt.

.... mà gã là con ruồi.

Vô tình cũng nhìn người khác.

Gã không phải ngó chừng họ La cũng không phải lưu ý Tập Mai Hồng.

Gã nhìn người trong khách điểm.

Khách điểm này rất kỳ quái: rách một cách quái dị, nát một cách quái gở, bừa bộn, dơ bẩn một cách quái đản Kỳ quái nhất chính là cái khách điểm tại nơi hoang sơn dã lĩnh này có quá nhiều nữ nhân.

.... hơn nữa những nữ nhân này phần lớn không tầm thường!

GIANG HỒ NHÂN THOẠI

Dịch của truyện dịch

‘Người sao thế?’

‘Ta không sao! Tuyệt đối không sao!’

‘Vậy à!’

....

‘Haizzz!’

....

‘Sao ngươi không hỏi ta vì sao lại thở dài?’

‘Ngươi nói!’ gã thanh niên toàn thân phục trang đen ngòm vuốt nhẹ quân cờ trước mặt đáp: ‘Ta nghe! Ta vốn không nghĩ dạng người như ngươi có thể giữ được chuyện gì trong lòng!’

‘Hử!’

Gã thanh niên bồi thêm một câu: ‘Đã vậy ta không cần hỏi thêm lần nữa!’

Ngồi đối diện gã cũng là một thanh niên, dung mạo bình thường không có gì đặc sắc, chỉ có đôi mắt của hắn rất có thần, lấp lánh. Y phục gã cũng chỉ có một màu, xanh, xanh thẫm.

Bọn họ đang đánh cờ.

‘Cũng không phải chuyện gì? Lần này ta trở lại giang hồ tuyệt không vì danh, cũng không vì lợi. Ta chỉ là làm những chuyện mình thích làm. Nhưng phong vân biến động những năm qua ắt có nhiều chuyện đã không như ta nghĩ!’

Hắc y nhân thốt: ‘Lẽ đương nhiên! Ngày đó nhanmonquan quần anh tụ hội như mặt trời giữa trưa, bây giờ tuy thâm u mờ mịt nhưng anh kiệt từ Tàng Kinh cốc bước ra húng cứ nhất phương nhiều không kể xiết. Người đi với ta vào Tàng Thư viện tuy chưa lâu nhưng giao tình chúng ta đâu phải chỉ mới ngày một ngày hai. Người có chuyện gì khó nghĩ cứ nói, ta tuy không thể một kiếm đem bè lũ Min, Mod chém làm tám khúc nhưng vẫn có thể vì ngươi mà cầu xin bọn chúng!’

‘&^%@^%@^#%^@*%*#^’ thanh y nhân trong đầu sấm giảng chớp giạt nhưng ngoài miệng vẫn nở nụ cười nói: ‘Không phải vậy! Ta vừa nhận được một mật hàm!’

‘Là của ai?’

‘Của ai cũng không quan trọng! Ta vào Tàng Thư viện vốn chỉ ghé vào Dịch quán chưa từng ghé qua các nơi khác, ta vốn nghĩ truyện cần phải dịch đọc mới được!’

‘Chuyện đó có gì sai?’

‘Không có gì sai! Nhưng mật hàm ta nhận được đề nghị ta đưa xuất chiêu convert để mọi người có thể nhanh chóng nhìn thấy ‘phong tư trắc tuyệt’ của ta!’

‘Ồi! ...’ Hắc y nhân vừa nhấp một ngụm trà nếu không kịp thời trấn tĩnh đã phun ra đầy bàn cờ, gã cười sằng sặc: ‘Người phong tư trắc tuyệt từ khi nào vậy?’

‘Hừ! Chuyện đó không cần người quản! Người chỉ cần cho ta biết Convert đường là như thế nào thôi? Ta có nên sang đây không?’

Hắc y nhân trầm ngâm: ‘Chuyện này ... đại khái là người không cần dịch như người đang làm mà chỉ cần sửa chữa một ít trong bản chuyển ngữ thô rồi xuất thủ là xong!’

‘Hả! Như vậy vẫn có thể đọc sao?’

‘Được! Đọc được!’ hắc y nhân vẽ mặt hân hoan mang một chút khoái trá: ‘Đọc rất được, đọc rất nhanh, đọc rất đặc ý là đằng khác!’

‘?????’

“Người đã lâu không đi lại trên giang hồ, ta chỉ cần nhìn vẻ mặt người là đã hiểu. Đọc rất được vì tất cả đều là tiếng Việt, ai biết chữ mà chẳng đọc được. Đọc rất nhanh vì nếu không đọc lướt, đọc qua cho nhanh mà ngồi gặm nhấm từng câu thì sớm muộn cũng dở điên dở dại. Đọc rất đặc ý vì có khi một ngày ta đã đọc xong một, hai trăm chương ... haizzz ... chứ ngồi đợi người dịch cả năm còn chưa xong một quyển!’ hắc y nhân vẽ mặt rất sung sướng nói.

‘Haizzzz ...’ Thanh y nhân thở dài một hơi không lên tiếng.

‘Ta biết người nghĩ không thông!’ Hắc y nhân thốt: ‘Nhưng người cũng là người đam mê đọc truyện, người phải hiểu sự nôn nao của người đọc chứ! Còn nhớ năm đó tại Tàng Kinh Cốc ta với người chờ đợi mòn mỏi mà còn phải nhìn sắc mặt người khác mới có thể có truyện mà đọc, có sách mà xem. Nay ở đây có thể rất nhanh chóng xem bằng hết những gì mình thích, không phải khoái hoạt hơn sao!’

‘Người hàng ngày có ăn cơm chứ?’ thanh y nhân đột nhiên hỏi một câu.

Hắc y nhân rất ngạc nhiên nhưng vẫn đáp: ‘Tất nhiên là có!’

‘Mười năm trước chuyện ăn uống của người thế nào?’

‘Haizzz ... lúc đó ta chỉ cầu có ăn là được! Tại sao người lại nói chuyện này?’

‘Chẳng sao cả! Còn bây giờ, người ăn ra sao?’ Thanh y nhân hỏi tiếp.

‘Cũng chẳng sao cả nhưng ắt không phải như lúc trước!’

‘Ta lại thấy người yêu cầu rất cao trong chuyện ăn uống! Thịt bò tái người không dùng, chín quá cũng không ăn. Rượu nào đúng ra phải hâm nóng nếu không hâm người không uống. Rau xào lửa lớn quá người không đụng đũa, lửa nhỏ rau nhừ người cũng không ngó qua ...’

‘Chuyện đó thì có gì sai? Lúc trước khó khăn, vất vả thì có ăn là tốt. Bây giờ ổn định ta có phẩm vị cao hơn thì cũng là chuyện bình thường. Huống chi, chuyện ăn uống vốn không phải giàu có mới có yêu cầu, chỉ là một món ăn bình thường nhưng có đầu tư chẳng phải sẽ ngon miệng hơn sao?’

‘Là vậy!’

‘Là vậy?’

.....

11. Chương Ba Nghi Thần Nghi Quỷ - Diễm Mộng

“Nữ nhân là người bi lụy!” cao kiến của Lão Ngư đối với nữ nhân là vậy: “Nữ nhân có khi là người làm từ nước mắt!”

“Nữ nhân có khi rất hại người!” Tiểu Dư vốn cũng không cực đoan lắm: “Nữ nhân đối với phàm nhân mà nói vốn rất phiền phức nhưng đối với người bất phàm lại hết sức động lòng người!”

Nữ nhân đối với La Bạch Nãi mà nói quả thực là một ân huệ mê người.

Nữ nhân đối với Tam Kiếm Nhất Dao đồng là một loại động vật kỳ bí.

Nữ nhân đối với Nhiếp Thanh là một loại dược liệu có thể làm nên kỳ tích khiến cho sắc mặt gã có thể từ xanh chuyển sang hồng.

Nữ nhân đối với Vô Tình ... ít nhất vào giờ khắc này với Vô Tình mà nói thì ngoại trừ vô cùng nhức đầu còn là một câu đố.

... nghi vấn cùng sự băn khoăn tạo thành ‘câu đố’.

‘Câu đố’ đều có đáp án.

... phải giải câu đố mới có đáp án.

Vậy thì không khác gì y phục của nữ nhân, người muốn mở nó trừ phi người có thể làm cho nàng hoàn toàn mở lòng, cam tâm tình nguyện hiến dâng. Bằng không, tâm tư, tâm sự của nữ nhân vốn như câu đố, muốn giải không hề đơn giản.

Khách điểm người không nhiều lắm nhưng nữ nhân rất nhiều.

Nơi hoang sơn dã điểm này làm gì mà nhiều nữ nhân đến như vậy?

Nguyên nhân chỉ có một.

Lão bản nương!

Lão bản nương là Tôn Diễm Mộng.

... Viên ngọc quý trên tay của tổng đường chủ Nhất Quán đường Sơn Đông Thần Thương hội Tôn gia Tôn Tam Diễm, Tôn Diễm Mộng.

Thường là nàng đi tới chỗ nào thì mấy nữ tử trung thành này cũng sẽ đi theo nàng đến đó. Những người này có khi tỷ nữ, có khi là bà con, có khi là bằng hữu của nàng lại có lúc là người mà nàng một tay nuôi lớn.

Đối với La Bạch Nãi mà nói mấy nữ tử này lưu lại trong đáy lòng hẳn chỉ có,

Lý Tinh Tinh, ước chừng hai mươi tuổi, tiểu nhị phụ trách về rượu trong điểm, bộ dạng rất chịu khó, rất dễ nhìn nhưng không xinh đẹp.

...dễ nhìn tức là nhìn rất thuận mắt.

... không xinh đẹp là không thể nào đẹp cho được.

Đây là thuyết minh của La Bạch Nãi.

Ngôn Ninh Ninh, cũng ước chừng hai mươi tuổi, là người quét dọn phòng, bộ dạng kỳ quái, xinh đẹp nhưng không dễ nhìn.

... xinh đẹp, là ngũ quan của nàng, đường nét rất mê hoặc.

... nhưng cái chính là nàng cách nhìn người của nàng rất không thuận mắt khiến cho người khác cũng nhìn nàng không thuận mắt.

Đây là cách nhìn của La Bạch Nãi.

Trương Thiết Thiết, chẳng những tên dọa người, diện mạo cũng dọa người không kém. Đầu to, vóc người cũng to, tay to, chân to, tiếng nói to, khẩu khí còn lớn hơn nữa, miệng, mũi còn có nhũ hoa cũng to đến muốn lấy mạng người ta!

La Bạch Nãi vừa thấy nàng chỉ có một cảm giác, sợ.

... sợ, là do nhìn thấy sợ không có nghĩa là nàng khó coi.

Nàng là đầu bếp.

Còn có chương quỹ.

Cuối cùng cũng có đàn ông,

Hà Văn Điền.

Không nghĩ ra đến khi giới thiệu Tôn Diễm Mộng lại nói: "Nàng nữ giả nam trang, thật ra nàng cũng là nữ nhân!"

... chuyện này thật muốn đòi mạng mà!

Lại là nữ!

La Bạch Nãi luôn cho rằng có thể giả nam nhân thì nữ nhân nhất định không đẹp cho lắm. Cho nên trong truyền thuyết có Hoa Mộc Lan, còn có Chúc Anh Đài có thể lẫn trong đám người nam nhân lâu ngày vẫn không bị phát hiện, chuyện đó nhất định là các nàng không dễ nhìn, xinh đẹp, mà phải nói sắc đẹp, không biết có nữ tính hay không nữa.

Tựa như vậy nam giả làm nữ nhân, cũng nhất định không có khí khái nam tử, không tính là nhân vật anh hùng.

... chỉ là, Hà Văn Điền nữ giả nam trang lại trông rất nữ tính cũng rất ưa nhìn.

"Tại sao tất cả đều là nữ vậy?"

Khi mọi người tự giới thiệu đến người cô gái thứ tư La Bạch Nãi không nhịn nổi đã hỏi một câu như vậy.

"Các nàng với ta chí thân, là bạn tốt, là người có thể tin được!" Tôn Diễm Mộng giải thích ngay lúc đó: "Làm ăn ở cái nơi hoang sơn tuyết cốc này ta không mời người ta tín nhiệm thì mời người nào?"

"Nếu mời tới đã là nữ thì cần gì lại giả nam trang?" La Bạch Nãi hỏi xong lại thuyết giáo: "Làm vậy chẳng phải lừa mình dối người sao?"

"Cũng không thể nói vậy! Hà Văn Điền còn quá nhỏ, cô bé chỉ mới mười lăm tuổi, ta sợ nàng bị khách nhân khi dễ. Huống chi, sổ sách không thể làm loạn, loạn rồi thì chuyện làm ăn ắt suy sụp. Bọn ta tới đây làm ăn, làm ăn là để kiếm tiền ... cũng không phải là lừa dối gì?" Tôn Diễm Mộng hót như khướu: "Huống chi, từ xưa tới nay việc thu chi, chương quỹ rất ít khi để nữ nhân làm, huống chi còn là một thiếu nữ!"

Đúng đúng đúng ... lời nàng nói vốn có đạo lý.

La Bạch Nãi luôn thích tranh cãi, hấn đối với người hấn bội phục như Vương Tiểu Thạch, trưởng bối sư phụ kiêm người giám hộ Ban Thị Chi hấn cũng tranh cãi như thường, không bao giờ chịu nhận sai lầm (tình hình cụ thể và tỉ mỉ mời xem cổ sự "Thuyết anh hùng? Thủy thị anh hùng" hệ liệt bộ thứ sáu "Triều thiên nhất côn") nhưng đối với Tôn Diễm Mộng hấn lại tự nguyện thoái lui, nhân nhượng sáu phần rưỡi, nguyên nhân là:

Trong Diễm Mộng khách điểm nữ nhân duy nhất vừa đẹp mắt vừa thuận mắt vừa xinh đẹp vừa mê người vừa lay động lòng người, hơn nữa có thể làm cho lòng người mềm đi thậm chí làm lòng người phát nhiệt nảy sinh tà tâm chỉ có

... Tôn Diễm Mộng.

La Bạch Nãi thậm chí dám thề với trời,

Cho dù hần chưa từng gặp qua nàng nhưng khẳng định đã từng ở trong giấc mộng của hần (đương nhiên là mộng đẹp) đã gặp qua nàng.

Cho nên bọn họ tựa như đã từng quen biết.

... không, là quen thân.

Bọn họ gặp nhau trong mộng,

Trong mộng kết duyên.

... hồn gặp nhau trong mộng.

“Chúng ta vốn có hai nữ tử, nhưng ...” nói tới đây Tôn Diễm Mộng đã bất giác rơi lệ.

Nàng vốn dẫn một đám người hào hứng tới nơi này mở khách điểm ... nơi đây mặc dù hoang vu nhưng cũng có người giang hồ, hái thuốc, thợ đá cho tới quân viễn chinh, người bản địa, kỳ nhân dị sĩ qua lại, đây vẫn là một nơi văn minh, biên cương vương thổ, vượt qua kia chính là khu đất hoang dã, cũng không phải là không có dấu chân người nhưng chỉ là các bộ lạc man di không nhìn thấy mặt trời. Dĩ nhiên cũng có tin đồn nơi đó có thần bí địa đạo có thể đảo ngược lộ trình hướng thẳng vào kinh sư.

Cho nên tại cái vùng đất tuyệt địa này tất cả mọi người đều cho phép mình hi vọng, mong đợi đã tiến hành lập ra một dịch trạm có thể cung cấp cho khách qua đường một chỗ dừng chân, lót dạ cũng có thể ở chỗ này nghỉ ngơi dưỡng sức, trao đổi tin tức trước khi lên đường trở lại nơi xa xôi mờ mịt, độc hành độc đạo.

Là vậy nên mặc dù hoang vắng nhưng chuyện ‘làm ăn’ xem ra cũng ổn.

Trọng yếu hơn, nơi đây là trọng địa.

Trọng địa là bởi vì nơi đây từng là địa bàn của Tứ Phân Bán đường nhưng từ lúc Tứ Phân Bán đường bị Kinh Phố Đại tướng quân tập kích (đọc thấy trong cổ sự Thiếu niên Lãnh Huyết hệ liệt) đến mức không còn hơi sức đánh trả đã cầu hoà cầu viện với Thái Bình môn, lúc đó bọn họ không thể làm gì khác hơn là đem địa bàn Diễm Mộng khách điểm, một dải Nghi Thần phong nhường cho Thái Bình môn Lương gia.

Sau đó Tứ Phân Bán đường trùng chấn uy danh cũng đồng thời cờ dong trống mở nhất nhất thu hồi địa bàn đã chuyển giao. Chỉ còn lại Nghi Thần phong bọn họ tranh chấp liên miên đến mức chiến sự nổ ra, quanh năm ác chiến. Kết quả là hoà nên đưa ra thương lượng để cho người của Thái Bình môn cùng Tứ Phân Bán đường định kỳ ba năm luân phiên thay đổi người cai quản.

Về phần khách điểm lão bản để không ảnh hưởng đến chuyện làm ăn bọn họ liền tìm ra một cô gái trung lập tới tiếp quản. Đó đương nhiên chính là Tôn Diễm Mộng.

Khi đó Tôn Diễm Mộng là người trong mộng của Ngũ Liệt Thần Quân cho nên hần đối với nàng hết sức tin tưởng. Nhưng ở kỳ hạn ba năm sau đó tổng đường chủ Tứ Phân Bán đường Trần Phóng Tâm cùng Trần An Uy phái ra thủ hạ đắc lực nhất cũng trẻ tuổi nhất trưởng lão Độc Cô Nhất Vị tới quản lý Nghi Thần phong thì sinh chuyện. Kết quả Tôn Diễm Mộng đã động tâm với hần, Độc Cô Nhất Vị quả thực có nét rất độc đáo hần tiếp quản Diễm Mộng khách điểm đồng thời cũng tiếp thu mộng đẹp.

Tôn Diễm Mộng chính là mộng đẹp của hần.

... nhưng đối với Ngũ Liệt Thần Quân mà nói đó quả thực là một cơn ác mộng!

12. Chương Ba Nghi Thần Nghi Quỷ - Độc Cô Nhất Vị Bất Độc Cô Nhất Vị

Ngũ Liệt Thần Quân là một quái nhân, hình dung hần cổ quái hơn nữa tánh khí cương mãnh không chút ôn nhu.

Nhưng hần thật tâm với nàng, dụng tâm sâu nặng.

Diễm Mộng thích hẳn là vì cảm thấy hẳn thực sự là nam tử hán.

Độc Cô Nhất Vị thì hoàn toàn không phải vậy.

Hắn tử mĩ, hẳn ôn nhu, hẳn chu đáo, công phu trên giường của hắn còn rất phi thường. Độc Cô Nhất Vị trên tình trường từng có nhiều nữ nhân, quyết không chỉ độc cô nhất vị nhưng hẳn vẫn làm nàng cảm thấy vui vẻ, khiến nàng cảm giác mình mới chân chính là nữ nhân.

Nàng thích hẳn là vì hắn chăm sóc nàng chu đáo, là một tình nhân tốt.

Có nữ nhân rất lấy làm kỳ quái thường hỏi tại sao có những nữ nhân có thể đồng thời yêu mấy nam nhân một lúc... đó là vì các nàng không chuyên tâm nên các nàng không thể chỉ yêu một người.

Nhưng nam nhân lại có thể.

... vậy cũng đâu có khác gì chuyện một bầu rượu có thể chia ra rót vào nhiều cái chén.

Có lẽ Diễm Mộng cũng như những nam nhân kia mà thôi, nàng cũng có thể.

... thật ra thì, nam nhân có thể, tại sao nữ nhân không thể?

Nếu nữ nhân cũng có thể thì nhìn nam nhân ăn quả này quả kia làm thế nào chịu được hoa tâm của họ.

Ngũ Liệt Thần Quân cùng Độc Cô Nhất Vị cũng rất thống khổ.

Bọn họ nguyên là bạn tốt cũng là tử địch, đều vì chủ của mình mà giao thủ. Thời điểm liên thủ đối phó Kinh Phố Đại tướng quân Lăng Lạc Thạch cực kỳ hợp ý.

Một cương một nhu, một công một thủ phối hợp, dựa vào nhau như thiên y vô phòng, kiến công lập nghiệp... mà nay lại vì một nữ nhân mà thành cừ nhân.

Nhưng bọn hắn lại rất ái mộ, trân trọng Diễm Mộng.

Không có cách nào, bọn họ đã không thể làm gì khác hơn là đợi chờ trong đau khổ.

Đợi ba năm.

... mỗi ba năm, chuyển đổi một lần, đổi không chỉ là chuyển giao chủ quyền mà cũng là thay đổi tình cảm.

Bọn họ đều không thể nhường nhau vì Diễm Mộng.

... nếu không phải là Diễm Mộng khuyên can bọn họ đã sớm liều mình một đường hạ gục đối phương.

Bọn họ cũng muốn tranh giành.

... nhưng bối cảnh cũng như chỗ dựa của bọn họ đều có cách nhìn giống nhau:

‘Chỉ là một nơi hoang vu chim không bay, heo không mập, hồ ly không để ý tới, một cái Nghi Thần phong nho nhỏ, cùng cái Diễm Mộng khách điểm rách rách, nát nát, tàn tàn, cũ cũ như vậy, một cái địa bàn nhỏ xíu như vậy cần gì phải tranh giành? Tội gì phải tranh đấu?’

Đang lúc nghe kể Vô Tình không nhịn được muốn hỏi một câu như vậy.

Câu trả lời cho gã là,

“Đây là binh gia vùng giao tranh!”

“Nhưng chỉ là một vùng hoang vu thôi mà!”

“Phiên binh, hương binh, cho tới dị nhân, kỳ sĩ, còn có bọn đào phạm thường đi qua nơi đây lẫn trốn hoặc đánh lạc hướng, người địa phương mặc dù ít nhưng dù sao cũng là trọng trấn.”

“Chuyện cũng không đáng vì việc không nhiều lợi ích này mà khai chiến!”

“Là vì mặt mũi bọn họ!”

“Mặt mũi?”

“Bởi vì bọn họ song phương đều cho rằng nơi này nguyên lai là địa bàn của bọn họ... tất cả đều thuộc sở hữu của bọn họ. Coi như là mình cũng không muốn nhưng cũng không thể để người ta chiếm lấy, chuyện này truyền đi ắt không tốt!”

Nghe một câu như thế Vô Tình không hỏi nữa.

Gã hiểu được.

Lĩnh ngộ.

... đây là địa bàn.

Mặc dù vùng đất này cái tiểu địa bàn chó ăn đá gà ăn muối, chim không bay mèo không dãi này chỉ là một miếng ăn nhỏ bé nhưng giống như là thịt trong miệng sói, bất kể nó mồm meo, nó bốc mùi, hay nó đã no căng không thềm gặm nữa nhưng nó vẫn ngậm lấy, tuyệt không chia cho đồng loại.

Bởi vì nó là sói.

... cái này gọi là mặt mũi.

Mặt mũi rất trọng yếu, nặng nề đến mức có thể vì nó mà sinh, vì nó mà tử. vì nó mà khiến mình sống dở chết dở. Chuyện đó vốn không phải là mặt mũi trên khuôn mặt!

Nhắc tới mặt mũi tất cả mọi cái khác đều đứng sang một bên.

Vô Tình hiểu rõ nhân tình thế sự, đạo quan trường... tranh giành trong chốn vô lâm, tranh đấu trong giang hồ đều là như thế.

Cho nên gã không hỏi nữa.

Bởi vì đã có kết quả.

Khách điểm tựa như vẫn thiếu một nhân vật:

Nhân vật này dĩ nhiên là hắc lão bản khách điểm...

Độc Cô Nhất Vị.

Khách điểm có một người đàn ông:

Nam nhân này rất mập mạp, rất già nua, rất mù mờ, lưng rất còng, toàn thân quần đầy vải bố rách nát, trên mặt băng bó nhưng không phải là do vết thương mà là mụn nhọt.

... chẳng lẽ hắc chính là Độc Cô Nhất Vị?

Dĩ nhiên không phải!

“Hắn là trung bộc của ta, Thiết Bạt!” khi Tôn Diễm Mộng giới thiệu hắn nép mình trong bóng tối, mắt nhìn không rõ như một bóng ma, hắn giấu kín mình trong đó phảng phất như không thể lộ mình ra ngoài ánh sáng cũng không muốn gặp người khác: “Ta ba lần xuất giá hắn đều theo ta. Ta tới chỗ này khai điểm tự nhiên cũng mang theo hắn!”

Rất ít người giống như Thiết Bạt, hắn giống một con thú hơn là một con người.

Dĩ nhiên cũng rất ít người giống như Tôn Diễm Mộng khi nói mình ‘ba lần xuất giá’ có thể vẫn tự nhiên, phóng khoáng như thế thậm chí có chút đắc chí. Tựa như đây là chuyện rất đáng được khoe khoang.

Cho nên Vô Tình cũng không cần phải khách khí hỏi thẳng nàng một vài vấn đề:

“Độc Cô lão bản đâu rồi?”

“Ba ngày trước hắn rời khỏi nơi này rồi!” Tôn Diễm Mộng lúc nói về mặt có chút buồn bã, ngơ ngẩn... rất nhiều nam nhân vì vẻ mặt này của nữ nhân mà ngơ ngẩn ngẩn ngơ, buồn bã cả đời: “Hắn nói hắn có hẹn người ở đỉnh Nghi Thần phong... Nhưng sau khi hắn đi đến lúc trời tối đã xảy ra một chuyện!”

Vô Tình chợt nhớ tới Ngũ Liệt Thần Quân:

... hấn cũng vòng qua Diễm Mộng khách điếm đi thẳng lên Nghi Thần phong đấy sao?

Chỉ là Độc Cô Nhất Vị lên Nghi Thần phong đã là chuyện của ba ngày sau rồi.

“Chuyện gì?”

“Ba ngày trước giờ Tỵ Độc Cô rời khách điếm lên núi nhưng đến giờ vẫn chưa quay lại. Qua ngày hôm sau đại khái khoảng cuối giờ Dậu có người lên núi vào khách điếm cho ta biết có một đại sát tinh sắp đi tới nơi này, bảo chúng ta phải cẩn thận đề phòng, muốn chúng ta phòng bị nhiều hơn nữa còn muốn phối hợp với bọn ta đả đại lão hổ.”

“Đại sát tinh?” Vô Tình hỏi: “Là người nào?”

“Ngô Thiết Dực!”

“Người báo cho các ngươi là ai?”

“Hấn!”

Tôn Diễm Mộng trở ngón tay.

Ngươi nàg chỉ vào chính là:

La Bạch Nãi!

13. Chương Ba Nghi Thần Nghi Quỷ - Vạc Rượu Trời Lên Chu Sát Gia

Lão Ngư là một bộ khoái có thâm niên.

Lão có ngoại hiệu rất kêu.

” Thiết mã kim qua

dạ độ quan

tạc dạ động đình

kim triêu hán khẩu

minh nhật hà xử

hào xương đại giang

anh hùng bệnh triền

hào kiệt tật cừ

loan cung mã nguyệt

xạ thiên lang

sát nhân chỉ là đầu điểm địa ”.

Thật ra thì từng chữ, mỗi một câu từ đều có lai lịch của nó, tỷ như:

Thiết mã Kim qua chính là chỉ lão từng lấy lực lượng một người đại chiến Thiết Mã Thập Tứ Truy Phong Kỵ Sĩ, lực chiến Kim Qua Thất Yêu. Sự tích anh hùng Dạ độ quan là chỉ sự tích hào hùng lão từng theo Gia Cát Tiểu Hoa quá quan tập kích trong đêm cao thủ của Hạ Tam Lạm, Bệnh Anh Hùng Hà Thủ Tấn. Ngoại hiệu dài như vậy chính là vì quá khứ của lão đủ loại chiến tích làm người ta say sưa tấu nhạc buông lời ca.

Dư Đại Mục lại không có ngoại hiệu.

Gã tựa như không có chiến tích gì nổi bật.

Có lẽ gã không giỏi kể công, cũng không thích khoe khoang đến nỗi người khác nhiều khi chỉ biết ánh mắt gã rất lớn, làm việc rất cẩn thận, rất được Vô Tình, Truy Mệnh cho tới Gia Cát tiên sinh trọng dụng còn đối với gã thật không biết chuyện gì khác.

Có người cũng chỉ biết gã khai sáng Nhất Gian thư phòng, tình huống sâu hơn một chút lại không biết được.

Gã phảng phất như khiến người khác nhàm chán nếu muốn tìm hiểu gã.

Nhưng gã luôn cảm thấy thú vị khi tìm hiểu người khác.

Nhất là người gã nghi ngờ.

Trước mắt mà nói dĩ nhiên người đó chính là La Bạch Nãi:

“Người làm sao lại biết được án tình đã lão hồ?”

“Chuyện này đã chấn động thiên hạ rồi, ai cũng có thể biết được. Triều đình vì muốn chứng tỏ có dã đại lão hồ thể hiện quyết tâm trừ tham xướng liêm cho nên chiêu cáo thiên hạ, muốn diệt trừ tham quan ô lại như Ngô Thiết Dực, cũng muốn đưa bọn quan viên cấu kết với Ngô tri châu diệt trừ tận gốc... chuyện này nhanh chóng được mọi người truyền ra hoặc là vui mừng khôn xiết hoặc lập tức triển khai kế hoạch vạch rõ giới tuyến thậm chí hoảng loạn nên hiến kim cầu tình, bỏ chạy trốn chết. Trong huyện bọn ta mấy người được bị liên lụy sao lại không biết cho được?”

Đáp án rất hợp lý.

“Chuyện Ngô Thiết Dực tiềm nhập Sơn Tây, chọn tuyến đường đi là Nghi Thần phong là do nội bộ bọn ta mấy người suy đoán ra, ngoại nhân không thể biết được ... người ở trong tiểu trấn đó tại sao cũng biết tin này?”

Điểm này khả nghi nhất.

“Ta vốn không biết gì cả. Đại án như thế nếu nằm trên tay ta sớm đã phá xong việc gì phải lao sư động chúng? Chỉ vì trong huyện bọn ta có người buôn rượu lậu, trốn thuế lên vận chuyển đi ngang. Bọn ta bắt được một tên họ Diệp, tên Âm. Huyện thái gia bảo bọn ta đuổi theo tra rõ mới biết đại bản doanh hắn ở một ngọn núi tại Sơn Tây tàng trữ một số lượng lớn rượu lậu, cũng không nộp một đồng tiền thuế. Tri huyện ra lệnh ta cùng Chiêm Mại Ngư và Tôn Bào đi truy thu thuế, đến Sơn Tây tra rõ sự tình này!”

Đám người Vô Tình nghe qua liền biết vị La Bạch Nãi này tại Phích Lịch huyện Vị Loa trấn chỉ là dạng công sai hạng bét, tất nhiên rất bất đắc chí. Ngay cả án tình truy thu thuế, rượu lậu cũng giao cho hắn đường xa điều tra. Tuy nói buôn rượu lậu theo Hình pháp có thể luận xử cực hình, tử tội thì không tới mức nhưng vì loại án này mà lặn lội núi dài sông xa điều tra giải quyết chẳng qua cũng chỉ để truy thu chút thuế má, khó nhọc, gian khổ lui tới hai vùng hành sự. Chuyện này có thể thấy được hắn trong nha phủ không được trọng dụng mới phải đi làm những chuyện linh tinh này.

... nhưng xem ra hắn rất tự hào, dương dương đắc ý.

Tiểu Dư thốt: “Người đi truy xét rượu lậu, truy thu thuế... chuyện này với Ngô Thiết Dực có gì liên quan?”

La Bạch Nãi đáp: “Vốn không liên quan. Nhưng bọn ta lúc đó lén vào hầm chứa rượu lậu cạy mở một vạc để kiểm nghiệm cho rõ ràng, kết quả bị dọa đến thất khiếu nhảy ra ngoài!”

... thất khiếu nhảy?

Tại sao không phải bị dọa đến hét lên mà là thất khiếu nhảy ra?

Mọi người đều chú tâm nghe tiếp cho nên cũng không ai rảnh đi để ý tới câu chữ hắn dùng.

“Từ bên trong nhảy ra một cục người!” La Bạch Nãi hươ tay minh họa: “Hoa rượu vang vang ... từ trong vạc rượu trôi lên một tảng người!”

... hoa rượu làm thế nào lên tiếng?

... Người tại sao lại dùng ‘cục’ cùng ‘tảng’ mà tính toán?

... mới vừa rồi hẳn cũng đã dùng từ ‘một bọc’ hoặc ‘một con’ người để nói rồi.

Mọi người nghe sơ cho là hẳn nói sai. Bây giờ nghĩ lại có lẽ hẳn cố ý, không những không phải là lỗ miệng mà đilo là nét đặc sắc của hẳn.

Chuyện càng khiến người ta kinh ngạc cũng không giải thích được chính là,

Trong vạc rượu làm thế nào lại có người?!

Là loại người gì đây?!

“Đó là người thế nào?”

“Ta cũng không biết. Tôn Bào nhát gan vừa trông thấy liền chạy ra xa. Chiêm Mai Ngưu tới gần đưa hai mắt nhìn nhưng người nọ một ngón tay đưa ra đã cắm vào trong ấn đường của hẳn!” La Bạch Nãi hoa tay múa chân nói: “Vậy là chết!”

“Vậy là chết?!” Lão Ngư bất ngờ.

“Vậy là chết!” La Bạch Nãi bị phần.

Vô Tình đột nhiên hỏi: “Hắn dùng ngón tay?”

La Bạch Nãi nói: “Phải!”

Vô Tình hỏi: “Chỉ một ngón tay?”

La Bạch Nãi đáp: “Đúng vậy!”

Vô Tình hỏi tiếp: “Là ngón nào?”

“Tay trái!” La Bạch Nãi trả lời: “Ngón giữa!”

Hắn chỉ cần không đề cập tới mấy chữ đặc sắc của mình lời nói liền không lẫn lộn, hỗn loạn nữa.

Vô Tình nhú mày vẻ mặt lộ ra có chút trầm trọng.

“Bộ dáng của hẳn?”

“Không biết!”

Lão Ngư ngạc nhiên nói: “Người cùng hẳn mặt đối mặt, người làm thế nào mà không nhìn thấy bộ dáng của hẳn?”

“Chẳng lẽ khi đó là buổi tối, quá mờ nên không nhìn thấy?”

La Bạch Nãi lại đáp: “Cũng không phải!”

Lão Ngư cả giận nói: “Nếu là ban ngày người làm thế nào mà không nhìn thấy? Mù à?”

Tiểu Dư đỡ lời: “Hầm chứa rượu dù là ban ngày cũng rất tối tăm mà!”

La Bạch Nãi bất ngờ lại thốt: “Cũng không phải vậy! Trong hầm cứ năm, ba thước có một cây đuốc, rất sáng sủa!”

Tiểu Dư tức điên: “Vậy tại sao người nhìn không thấy?”

La Bạch Nãi nói: “Rượu đang lên men, người nọ từ trong rượu trôi lên, toàn thân dính một đồng lớn cặn bã. Đông một đồng, tây một bãi, đáng sợ hơn là trên mặt tất cả đều nát bét, thịt xương nhoe nhoét, khóe môi cùng phần dưới mũi trống không lộ ra cái lưỡi màu xanh tím, trên trán có một khối u lớn như quả đuối vậy, còn có năm, ba con giòi nhện nhạo trong miệng bò tới bò lui, thực là người đáng sợ ...”

Mọi người nghe xong cũng ngơ ngẩn cả người chỉ có Vô Tình hỏi gấp: “Cái lưỡi là màu xanh lam hay là màu tím?”

La Bạch Nãi tựa như không lường trước Vô Tình sẽ hỏi chuyện này chỉ có Nhiếp Thanh trong mắt thanh quang đại liễm, toát ra một vẻ vui vẻ hiềm thấy, lộ vẻ thán phục.

La Bạch Nãi trả lời rất chắc chắn: "Là màu xanh lam cũng là màu tím."

Mọi người vốn là đối với ngôn từ của La Bạch Nãi như 'Một bọc người', 'Một cục người', 'Dọa thất khiếu nháy' như lời nói bừa bãi ... đang có cảm giác không còn kiên nhẫn, không tin được nhưng nghe Vô Tình hỏi kỹ mới chú tâm lắng nghe.

Vô Tình hỏi tới: "Hắn có tròng mắt không?"

... có con người hay không?

Tại sao lại có loại vấn đề này.

Trả lời là: "Có!"

Vô Tình nhướng mày.

Lúc gã suy tư vẻ mặt rất đẹp nhưng cũng rất lạnh lẽo.

"Chỉ là tròng mắt của hắn ..." La Bạch Nãi bổ sung: "Toàn là màu trắng... trắng mênh mang như một tấm lưới áp lên con người hắn vậy!"

"Là vậy ..." Vô Tình tuyệt không kinh ngạc ngược lại như là chuyện ấy có thể chứng thật cho suy luận của gã mà cao hứng trở lại: "Mắt của hắn tròng trắng ngược lại là màu đen có phải hay không?"

"Là màu xám tro..." La Bạch Nãi rất kinh ngạc: "Làm sao người biết ?!"

Nhiếp Thanh hít một hơi dài từng chữ từng câu hỏi: "Nói cách khác người từ vạc rượu hiện lên có cái lưới màu xanh tím, bộ mặt thối rửa, có khối u ác tính ở trán còn có giò bọ ngựa trong miệng, đồng thời tròng trắng mắt hắn hiện lên màu xám đen, con người ngược lại là màu trắng?"

"Đều đúng!" La Bạch Nãi đính chính lại: "Nhưng con người màu sữa tựa như có một lớp sữa tươi phủ lên vậy!"

Nhiếp Thanh cùng Vô Tình đưa mắt nhìn nhau.

"Trừ phi là cao nhân đã luyện qua ma công Dung Quang Hoán Pháp, nếu không..."

"Chính là trùng ám khí tối độc Nhân Trung đỉnh của Đường Môn!"

"Lưới của hắn màu xanh tím."

"Nghe nói đây là đặc thù của Chu Sát Gia ... cũng là phương pháp duy nhất có thể nhận diện hắn."

Hai người rất nhanh đã nhất trí cách nhìn nhận vấn đề.

Những người khác lắng nghe cũng có thể đại khái từ trong lời của bọn họ lần ra một chút manh mối.

Người trong vạc rượu có thể là Chu Sát Gia.

Hắn trùng độc, thụ thương.

... đã thương hắn và độc trên người của hắn có thể là do cao thủ Thực trung Đường Môn gây nên!

Nhưng người chẩn kinh chính là La Bạch Nãi: "Sao các người biết hắn chính là Chu Sát Gia?"

Nhiếp Thanh trầm giọng hỏi: "Người biết Chu Sát Gia?"

La Bạch Nãi lắc đầu: "Không nhận ra!"

Nhiếp Thanh truy vấn: "Vậy làm sao người biết hắn là Chu Sát Gia?"

La Bạch Nãi đáp: "Chính hắn nói!"

Đúng là chính bản thân hắn nói.

Người kia từ vạc nhô ra đưa một ngón tay đã đâm chết Chiêm Mại Ngưu.

... Chiêm Mai Ngưu mặc dù chỉ là một tiểu nha sai nhưng trong vùng Kim Bảo hương cũng khá nổi danh. Ngoại hiệu gọi là Liên Căn Bạt Khởi, nghe nói sau khi hấn say đã nhổ cây lên khỏi mặt đất, đúng là có thể đem cây nhổ tận gốc nhưng lúc không uống rượu tựa hồ không có thần lực này.

... chỉ là cây hấn nhổ ra chẳng qua là cái cây nhỏ mới vừa trồng không lâu. Chuyện này chỉ có năm, ba người biết được. Mọi người đều biết hấn muốn biểu diễn nên cũng không khiến cho hấn không thể xuống đài.

Chỉ sau khi hấn uống rượu mới có thần công này, có lẽ là khi đó hấn cũng không có say, hấn cũng có ý không tốt lừa thần gạt quỷ che mắt mà thôi! Nói vậy, phảng phất hấn cũng có một chút lương tri.

Nhưng không ngờ hấn hiện tại ngay cả sức hoàn thủ cũng không có, đã bị quái nhân trong vạc rượu nhô ra lấy một ngón tay đâm chết!

La Bạch Nãi biết lần này không phải chuyện đùa lập tức chuẩn bị ứng chiến.

Nhưng người trong vạc rượu lại không có ý muốn đánh.

Hấn nhô ra đã kịch liệt thở dốc, sau khi đâm chết Chiêm Mai Ngưu lại càng khốn khổ.

Môi của hấn không nhích động, miệng há to, cái lưỡi màu xanh lam động đậy ... hấn tựa như đã không thể dùng mũi để hô hấp.

Mặt của hấn thật giống như đang tan chảy ra. Ít nhất, các mô thịt đang dần thối rữa, khối u ác trên trán tựa như đại bản doanh của lũ giòi bọ kéo một đường màu trắng nhợt tuôn ra, La Bạch Nãi nhìn thấy liền có một ý nghĩ.

Hấn muốn ói.

Nhưng chợt nghe từ cái đồng thối rữa đó quái nhân thống khổ thốt: "Mau... Mau!"

... mau cái gì?

"Mau lên Nghi Thần phong Sơn Tây... báo cho Ngô Thiết Dực... Ta Chu Sát Gia..."

... cái gì?! Ngô Thiết Dực?! Đây không phải là đại lão hổ mà triều đình muốn đánh sao?!

... Chu Sát Gia?! Đây không phải là bảo vệ trung thành, đại sát thủ bên cạnh Ngô Thiết Dực sao?!

Người này là Chu Sát Gia?!

Hấn tại sao phải ở chỗ này? Hấn ở chỗ này làm gì? Là hấn không cẩn thận uống trộm rượu rơi vào vạc rượu? Hay là hấn ở chỗ này muốn đổi nghề cùng Diệp Âm cất rượu mưu lợi riêng?

Hấn vì sao lại hấp hối? Làm sao rách đầu nát mặt như thế?

Chuyện này rất quái lại lại mê hoặc khiến cho La Bạch Nãi đã quên nôn mửa chỉ còn lại sự tò mò cùng lo sợ, nghi ngờ.

"Người là Chu... Chu Sát Gia!"

Người nọ tựa như cực kỳ thống khổ, toàn thân bắt đầu run rẩy hấn lấy tay xuất lực bóp chặt cổ họng của mình phát ra thanh âm đáng sợ.

"Báo cho... Chu Miễn... Chu đại nhân... Ta Chu Sát ... đã phụ ủy thác ... Ta không thể bảo vệ Ngô Thiết Dực... lên Nghi Thần phong..."

La Bạch Nãi nghe hấn nói như vậy lại càng ngây ngốc.

"Ngô Thiết Dực... có lên Nghi Thần phong sao?"

Lời này nói ra La Bạch Nãi cơ hồ lúc đó đã đánh mất tánh mạng.

14. Chương Ba Nghi Thần Nghi Quỷ - Nữ Nhân Mài Dao Hàng Đêm

“Tại sao?”

Nghe La Bạch Nãi nói như vậy, mặc dù biết rõ hắn sẽ không có chuyện gì (ít nhất hắn vẫn sống sờ sờ đứng ở chỗ này) nhưng mọi người vẫn toát mồ hôi.

... cái tên Chu Sát Gia cùng võ công của hắn vốn không phải chuyện đùa. Hơn nữa truyền thuyết thần bí liên quan đến hắn thật sự rất nhiều ... mọi người đều biết hắn lòng dạ độc ác, hành tung quỷ bí, hỉ nộ vô thường nhưng người nào cũng không biết hắn rốt cuộc người như thế nào.

“Ta thiếu chút nữa toi mạng!” La Bạch Nãi vẫn còn có chút sợ hãi nói: “Ta chỉ nghe thấy được sáu luồng hơi rượu đánh tới, gió cuộn rất mật nên không khỏi nhắm mắt lại ... mới chỉ hai sát na tay của hắn vốn đang bóp trên cổ họng hắn đã chộp vào cổ ta!”

Vô Tình thở dài nói: “Người không nên nhắm mắt!”

La Bạch Nãi nói: “Nhưng ta...” Vô Tình cắt lời: “Nói tiếp!”

Gã cũng không phải quá rất nghiêm nghị nhưng gã vừa nói như thế La Bạch Nãi cũng không dám cãi lại chỉ chỉ vào cổ của mình. Quả nhiên nơi đó có ba điểm màu xanh tím tựa như vân gỗ ăn vào quá sâu: “Hắn chích thêm một chút mạng của ta toi rồi!”

Nhiếp Thanh nhìn một chút rồi vuốt cằm nói với Vô Tình: “Là Quỷ Thần chỉ của Chu Sát Gia!”

Vô Tình cũng gật đầu trong mắt lộ vẻ lo âu.

Lúc đó trong chớp mắt La Bạch Nãi cũng cho là mình chết chắc.

Hắn chỉ cảm thấy khó thở, thiên hôn địa ám, sao bay đầy trời, trong đó một hai ngôi sao còn hóa thành đôi mắt một con đại tinh tinh nhìn hắn như muốn nuốt chửng lấy hắn vậy

Nhưng hắn chưa chết.

Chộp trúng cổ họng hắn Chu Sát Gia cũng toàn thân phát run, run lên bần bật. So với lúc La Bạch Nãi nhìn thấy tay của Chiêm Mại Ngưu sau sau khi tận lực nhổ cây còn run hơn gấp bội. Hơn nữa ánh mắt của hắn tối sầm, hô hấp dồn dập như nước sôi réo rắt.

“Ta vốn là sẽ đánh chết ngươi...”

La Bạch Nãi may mắn nghe được hai chữ ‘vốn là’ nhưng cổ của hắn bị người tabóp chặt đến nửa câu cũng không thể nói ra.

“Nhưng ta không thể giết ngươi... Người phải đáp ứng ta một chuyện...” nói một gì chuyện chứ lúc này với La Bạch Nãi mà nói cho dù là một trăm chuyện hắn cũng đồng ý.

Nhưng hắn đáp ứng không được.

Hắn không nói được tiếng nào.

Hắn cũng không thể gật đầu.

Cổ của hắn không thể cử động.

May là Chu Sát Gia cũng nghĩ rằng hắn đã đáp ứng.

“Người đi Sơn Tây, từ đèo Lão Đậu trèo thẳng lên Nghi Thần phong, đến Diêm Mộng cốc, trong cốc có Diêm Mộng khách điểm... gần Ngõ đại nhân lại ... nói với lão ... Chu Sát Gia ta gánh trách nhiệm nặng nề ... bị Đường Hóa ám toán ... nhất định phải nói cho lão biết ... bảo tàng khách điểm không thể để cho Phá Lạn Vương cướp đi... Hắn muốn giết người đoạt bảo, là đầu sỏ ... nhất định phải tìm Vương Phi, chỉ có Phi Nguyệt mới có thể khống chế Đường Hóa... gọi người của Thái Bình môn, Đông Nam vương phủ giúp lão ... trùng chấn uy danh ... giúp Ngõ đại nhân quá quan ... sẽ được trọng thưởng ... người thay ta bẩm cáo chuyện này Chu Miến nhất định sẽ báo đáp ngươi ... chỗ tốt ...”

La Bạch Nãi vừa nghe vừa gật đầu.

Sau khi nghe xong đầu đã gật nhiều lần.

Cổ của hắn đã có thể động.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Đầu của hắn có thể động tức là nói cách khác lực tay của Chu Sát Gia bóp cổ họng của hắn lơi ra dần dần.

Lực càng nhỏ nói rõ một điều Chu Sát Gia đã sức tàn lực kiệt. Nói đúng hơn La Bạch Nãi vì sợ Chu Sát Gia giết hắn nên đầu của hắn gật rất hăng say do vậy làm lực đạo ngày càng yếu đi.

La Bạch Nãi sợ hắn đổi ý nên gật đầu không ngừng, hắn làm như vậy là để biểu lộ thành ý hắn nhất định sẽ hoàn thành chuyện họ Chu nhờ vả.

Hắn sợ Chu Sát Gia bất chợt thay đổi chú ý, trên tay vận lực ... cũng dễ dàng đoán ra được!

Chu Sát Gia cuối cùng điên cuồng hét to một câu:

“Người đi Diễm Mộng khách điểm, tìm gặp Vương Phi, bảo trụ Thiết Dực, nhớ phải tìm một nữ nhân hàng đêm mài đao sần sật, nàng mới là...”

Nói tới đây hắn chết.

May là hắn đã chết.

Chết rất kịp thời.

Nếu không người chết chính là La Bạch Nãi.

“Đã chết?!”

Nghe tới đây tất cả mọi người đầy vẻ kinh nghi.

“Đúng vậy! Kỳ độc công tâm Chu Sát Gia cuối cùng cũng không cách nào tri chùi được hắn phi thân nhảy vào trong vạc rượu.” La Bạch Nãi vẫn còn có sợ hãi, còn có chút lo âu kể lại: “Oanh nửa tiếng vạc rượu bể tan, cả vạc rượu biến thành màu đỏ như máu tràn ra đầy đất, thật là đáng sợ...”

Vô Tình nghe đến đây lông mày nhíu chặt, nụ cười biến mất trên gương mặt.

Nhiếp Thanh trầm ngâm nói: “Nếu như hắn bị Phá Lạn Vương Đường Hóa ám toán, trúng phải Nhân Trung đình vậy thì thật sự không thể phá, cũng không trị. Chỉ còn nước tự phong bế huyết đạo ngâm mình trong vạc rượu tạm thời không chế độc lực ... nhưng cũng chỉ có thể trì hoãn một thời gian mà thôi!”

Lão Ngư nói: “Nghe ra thì Đường Hóa cùng Chu Sát Gia trong nhà giết nhau rồi!”

Tiểu Dư thốt: “Thực trung Đường Môn mặc dù cùng đại lão hổ Ngô Thiết Dực này đồng mưu nhưng trong lúc hợp tác vẫn là người lừa ta gạt, tạo thù chuốc oán. Chu Sát Gia là hộ vệ của Đông Nam Vương Chu Miển phụ tử, người của Chu gia vào lúc này phải ra cao thủ tương trợ Ngô Thiết Dực bụng dạ cũng khó mà lường được. Hai lộ nhân mã đấu đá cũng là chuyện hợp lý hợp tình mà thôi!”

Nhất đao đồng Bạch Khả Nhi nói: “Như vậy xem ra Ngô Thiết Dực thật sự chọn tuyến đường đi lên Nghi Thần phong rồi!”

Bốn đứa trẻ này luôn luôn phối hợp khắng khít, Bạch Khả Nhi vừa biểu hiện ba tên nhóc còn lại cũng không nhân rồi. Hà Phạm thốt: “Suy luận ra được Diễm Mộng khách điểm vốn là nơi mà Ngô Thiết Dực cùng Chu Sát Gia dùng để hẹn với Đường Hóa và Vương Phi!”

Âm dương Bạch Cốt kiếm Trần Nhật Nguyệt rất hứng thú: “Điểm quan trọng là ... số tiền tài bất nghĩa kia xem ra không phải ở trong Diễm Mộng khách điểm mà giấu tại Nghi Thần phong!”

Âm sơn Thiết kiếm Diệp Cáo nói: “Tốt nhất là cả đám Ngô Thiết Dực, Đường Hóa, Vương Phi, Chu Sát Gia đấu đá lẫn nhau, chết một đờ một cũng bớt đi một việc!”

Nhiếp Thanh hỏi: “Người tới Nghi Thần phong chỉ vì muốn báo tin cho Ngô Thiết Dực rằng Chu Sát Gia bị chết dưới tay của Đường Hóa?”

“Phải!” La Bạch Nãi trả lời hai câu: “Nhưng không phải!”

Nhiếp Thanh trên mặt chợt ánh lên màu xanh: “Rốt cuộc có phải thế không?”

“Vừa phải!” La Bạch Nãi vẫn trả lời như vậy: “Vừa không phải!”

“Làm sao mà vừa phải vừa không phải chứ?” sắc mặt Nhiếp Thanh đã xanh lè đến phát lãnh: “Phải là phải, không phải là không phải!”

“Ta tới Nghi Thần phong dự định sẽ báo tin này cho Ngô Thiết Dực ... Ta đã đáp ứng với Chu Sát Gia, đã đáp ứng thì phải thủ tín!” La Bạch Nãi khí khái hùng hồn nói: “Nhưng khi ta tới Diễm Mộng khách điểm đã quyết định không làm chuyện này... ta chỉ đáp ứng báo tin nhưng không có nói sẽ giúp hấn. Ngô Thiết Dực là một đại ác bá, đại phôi đản, triều đình đang muốn đả đại lão hổ ta muốn bắt hấn về qui án!”

Lão Ngư bên cạnh lạnh lùng bồi thêm một câu: “Bắt được hấn là lập công lớn rồi!”

La Bạch Nãi cũng thẳng thắn không kiêng kỵ: “Đúng rồi! Nếu như ta bắt được hấn, ta đây thật sự trở thành thiên hạ đệ nhất bộ khoái rồi! Ha .. ha ... ta có uy phong đó ... để xem sư phụ còn khinh thường ta nữa không!”

Về mặt hấn chợt lộ ra một dáng vẻ kỳ lạ.

Vô Tình chợt hỏi: “Ngoại trừ thiên hạ đệ nhất bộ khoái thì những ngoại hiệu Triều thiên Đại tướng quân , thủ lĩnh vô lâm thập bát sát, giang hồ tán phát song tuyết phong đều là danh xưng của người phải không?”

Gã không hỏi vụ án lại đi hỏi chuyện này khiến mọi người có chút ngạc nhiên.

La Bạch Nãi khó tránh khỏi có chút thẹn thùng: “Hi hi ...”

Vô Tình nói: “Người trở thành Đại tướng quân bao lâu rồi?”

La Bạch Nãi cất tiếng, giọng nói tràn đầy ước vọng: “Đó là chuyện sớm muộn thôi!”

Vô Tình nói: “Vô lâm thập bát sát? Những ai là thập thất sát còn lại?”

La Bạch Nãi gãi đầu gãi tai một hồi lâu rồi đáp: “Còn chưa đủ chẳng qua chỉ là đưa ra trước danh xưng mà thôi, tùy tiện mà tính số lượng như thế. Chỉ là trong đó sẽ có một vị trí dành cho sư phụ ta ... lão ngồi ở hạng bét Hừ hừ ...”

“Đúng rồi!” Vô Tình tựa như mới vừa nhớ tới dường như: “Người mỗi lần lúc nói chuyện hậu, sử dụng số lượng, hoặc mấy chữ sau đích lượng từ, cũng có chút vấn đề: cái gì một hồi người : “Một ác bá , sáu cổ mùi rượu , oanh nửa tiếng , cũng không lớn đối với bản... đây là chuyện gì xảy ra a?”

La Bạch Nãi lúng túng đáp: “Ta . . . khi ta cùng Tiểu Thạch chạy trốn đã bị đả thương . . .”

... bị thương ra sao lại khiến cho hấn từ ngữ sử dụng hỗn loạn, mô tả số lượng lẫn lộn? Nhưng La Bạch Nãi nói vậy Vô Tình cũng không hỏi nhiều hơn. (đoạn này tiền căn hậu quả xin mời xem cố sự Nói anh hùng? ai là anh hùng” hệ liệt)

Gã lại hỏi: “Giang hồ tán phát Song tuyết phong . . . Đệ nhất phong là Bộ thần Lưu Độc Phong đúng không? Vậy Đệ nhị phong . . . đại khái là người rồi?”

La Bạch Nãi vội vàng đính chính: “Không! Ta là Đệ nhất phong, Lưu bộ thần sau ta!”

Vô Tình ngẩn người nhưng sau đó chỉ cười nhạt nói: “Người còn tự đại hơn so với trong tưởng tượng của ta!”

La Bạch Nãi cười hi hi.

Vô Tình bỗng nghiêm giọng hỏi tiếp: “Người đi đến Diễm Mộng khách điểm mất bao nhiêu thời gian?”

La Bạch Nãi trả lời: “Đêm hôm trước!”

Vô Tình hỏi: “Vậy người có tìm được nữ nhân đêm đêm mài đao không?”

“Không có!” La Bạch Nãi chỉnh sắc đáp: “Ta chỉ tìm được một nữ nhân tổn hơi thừa lời hàng đêm mà thôi!”

15. Chương Ba Nghi Thần Nghi Quỷ - Loã Nữ Mài Dao, ‘sàn Sặt, Sàn Sặt!’

Đúng vậy! Là nữ nhân tốn hơi thừa lời hàng đêm.

La Bạch Nãi sau hôm vào hầm rượu thiên tân vạn khổ mới bò lên tới Nghi Thần phong, băng thiên sơn vạn thủy mới đến được nơi này.

Hắn vốn đã cùng sư gia kia ước hẹn cùng nhau tới đèo Lão Đâu theo đại án này, đã đại lão hồ vì sự nghiệp phần đầu một phen.

Hắn muốn sánh ngang với sư phụ hắn.

Hắn từ xa nhìn thấy Diễm Mộng khách điểm rách nát, việc đầu tiên là cảm thấy thất vọng. Trên đường đi hắn luôn cho là diễm mộng, diễm mộng tự nhiên phải mỹ lệ như trong giấc mơ, hắn thật không nghĩ tới chỉ là một mái nhà xem ra cũng không đủ che gió, cũng không thể che mưa, một khách điểm rách nát.

Hắn chết một bước, sống một bước tiến đến cửa khách điểm. Khi đó, hoang sơn lãnh nguyệt phủ trên mặt đất, hắn trong tâm cũng có chút hoảng sợ lại chợt cảm giác như sau lưng có vật gì chợt lóe lên. Hắn đột ngột quay người lại thì chỉ thấy trắng sáng phủ doanh, mờ mờ tượng như có vài bóng ảnh lay động. Hắn cuống cuống ba bước thành một lao tới muốn đẩy cửa khách điểm.

Mặc dù chỉ mới hoàng hôn nhưng cửa khách điểm đã đóng kín, một tấm vải bố xanh nhạt đón gió bay phần phật trên cây cột trước khách điểm, không biết sài lang hay vượn hoang rú lên vài tiếng như gần như xa.

La Bạch Nãi trong lòng sợ hãi, lông tóc dựng đứng, hơi lạnh từ chân kéo lên, da đầu tê dại cho nên lại càng cuống chân lao tới.

Nói thật ra con người hắn ngoại trừ trời không sợ, đất không sợ ra thì cái gì cũng sợ.

Hắn chỉ muốn vào khách điểm mau mau một chút.

... bất quá có chuyện gì trong đó hay không.

Hắn vốn nghĩ đi nhanh đến gõ cửa nhưng tay đã giơ lên lại không gõ xuống.

Bởi vì hắn nghe được một thanh âm khiến hắn ê cả hàm răng.

Thanh âm mài dao.

Hắn theo hướng thanh âm phát ra nhìn thấy một người.

Một người!

... một người ngồi trên mặt đất.

Là một nữ nhân.

... nữ nhân, bán dạ tam canh trước đã điểm tại hoang sơn này làm gì?

La Bạch Nãi đầu tiên cảm thấy nghi hoặc nhưng khi hắn nhìn lại tim của hắn đột nhiên nhảy dựng đùng đùng, may mắn cho hắn đã kịp thời bịt miệng không gào lên.

Mài dao thôi mà? Nữ nhân thôi mà?

Tại sao hắn lại kinh hãi như vậy?

Vì sao hắn có phản ứng kỳ quái như vậy?

... là chuyện gì làm cho hắn kinh ngạc như vậy?

Trăng chưa tròn. Nhưng tại nơi hoang vi hẻo lánh như thế nên ánh trăng rất tỏ, rất sáng.

Đêm lạnh như nước.

Trước cửa Diễm Mộng khách điểm quả thật có một thùng nước.

Bên cạnh thùng nước có một nữ nhân đang ngồi.

Tóc nàng rất dài.

Đen tuyền.

Hơn nữa rất mềm mại, xoã tung ra tựa như một thác nước màu đen. Chỉ là thác nước tựa như dòng chảy xiết từ nơi khe đá nhỏ hẹp chảy dài đến sườn đồi rồi cửa sông đột nhiên rộng mở, hết sức rộng rãi, nó liền từ dòng chảy xiết phân tán thành nhiều nhánh đổ xuống, thanh mảnh. Nhìn kỹ lại thì trông như một chùm lông nhiều hơn là như một thác tóc.

Nàng đang mài dao.

Bên cạnh xương trắng.

... đó là một bộ xương cốt trắng ớn ở bên cạnh nàng.

Nàng lấy dao mài trên xương đùi của bộ xương, sần sật, sần sật nghe chói tai, ê hết cả răng.

Đập vào mắt La Bạch Nãi ngoại trừ mớ tóc đen tựa như âm mao xoắn tít bên ngoài, chính là thân thể trắng ớn của nàng lộ ra!

Trắng như tuyết.

Da thịt tái nhợt mà nhu thuận.

Tay nàng rất nhỏ, lại dài, từ mu bàn tay tới cổ tay tới cánh tay cũng trắng bóc, trắng nhợt như thân đao, lạnh lẽo như ánh trăng.

Lúc La Bạch Nãi gặp nàng, nàng đang nghiêng người, cho nên ấn tượng khiến hắn khó quên nhất chính là chân của nàng.

Bắp chân của nàng nhỏ mà trắng, bắp đùi nhu nhuyễn mà trắng ... hết thấy đều trắng. Giữa đêm tối màu trắng ấy ẩn trong làn tóc đen tạo thành một cảnh tượng rất khó coi.

Đập vào mắt hắn trước tiên là tay, là chân, trắng đến rợn người của nàng. Sau đó, hắn mới có biến chuyển trong tâm.

Chẳng lẽ cô gái này không có mặc quần áo?!

Đúng!

Cô gái tóc dài giữa đêm mài đao đúng là lộ ra trọn vẹn, trên dưới toàn thân không một mảnh vải.

Hắn thậm chí có thể nhìn thấy nhũ hoa của nàng.

... phát hiện cô gái này không mặc y phục càng làm hắn khiếp sợ hơn việc phát hiện ra một nữ tử tại hoang sơn, giữa đêm tối ngồi trên một đồng xương trắng mài đao.

Không biết sao nhưng hắn rất muốn đi ra đằng trước để nhìn rõ tướng mạo của nàng.

Cho nên hắn lặng lẽ tới gần.

Bước tới.

Hắn đang đứng che cửa sổ, miết tay kê đi tới phía cửa chính, cạnh cửa chính nữ nhân đang mài đao sần sật.

Lưng nàng vẫn quay về phía hắn, hắn phảng phất nhìn thấy trên lưng nàng mơ hồ có một hình xăm, mà mái tóc nàng đen xoã dài xuống lưng tựa như muốn che giấu hình xăm đẹp đẽ đó.

Hình xăm đó như ẩn như hiện tựa như bóng ma lẩn khuất dưới trắng.

La Bạch Nãi đã nhanh chóng đến gần, mắt sắp có thể nhìn cho rõ ràng ... hắn định bụng quát lớn một tiếng dọa nàng ngũ phách tam hồn bay đi phân nửa, hắn thực muốn đùa chết người ta rồi.

Hắn thầm nghĩ sẽ quát to “Hà hú!” một tiếng.
Nữ nhân đó chợt ngừng mài đao.
Tay nàng còn dè trên mặt đao.
Đao còn đặt trên đồng xương trắng.
Nàng phảng phất đã phát giác có người đến gần.
Nàng tựa như đang chuẩn bị quay đầu lại.
Bọn họ nháy mắt sẽ mặt đối mặt, nhìn tận tường.
Đúng lúc này đột nhiên cửa chính ‘roạt’ một tiếng mở ra!
Có tiếng người quát lớn:
“Yêu nghiệt phương nào giả thần giả quỷ, chết đi!”
La Bạch Nãi quay người lại há hốc mồm kinh ngạc, thật diễm lệ,
Nhưng không phải là người.
Mà là thương!
Thương cũng diễm lệ.
... mũi thương rất bén, rất sắc!
... đầu thương rất sáng, rất óng ánh!
... tua thương mỹ lệ, cán thương rất đỏ!
Chuyện kinh hãi là tình huống của La Bạch Nãi lúc này.
Cây thương mỹ lệ ấy phóng ra nhằm vào hắn!
Nhất thương từ trong cánh cửa u ám lao ra nhằm ngay vào mặt hắn!
Chiêu này rất đột ngột.
Lúc này tâm tư La Bạch Nãi đang đặt trên người cô gái ở cạnh cửa mài đao kia.
Thương, đột nhiên xuất hiện.
Nếu như không phải trước lúc đâm ra một thương trong nháy mắt cánh cửa rung động vang lên thanh âm thì ... chắc là họ La nhất định thân đã chôn xuống đất, dưới gốc hoa hồng ngấm củ cải rồi.
Tiếng mở cửa vừa vang lên hắn đã kịp thời bình tĩnh.
Hắn vốn đang khẽ bước thu tay lên đến gần lỗa nữ chợt bị tập kích trong lòng hoảng hốt bước lui về sau chân dẫm vào trong thùng gỗ.
Thùng gỗ có nước.
Nửa thùng nước.
Tình thế cấp bách hắn nhất thời nhanh trí đá tung chân lên.
Chân cùng thùng gỗ bay lên, nước trong thùng nước cũng bắn ra ngoài.
Dưới ánh trăng hàng ngàn giọt nước như tinh thạch bắn tung tóe phủ trùm lên người họ!
Thùng gỗ chặn thương lại!
Người xuất thủ nhằm tưởng nước là ám khí vội vàng thu thương thủ thế.
Những người trong điểm đang muốn lao ra trợ thủ nhất thời bị chặn lại chửi mắng om sòm.
Chỉ trong nháy mắt nhưng nữ nhân ngồi mài đao đã biến mất.

Chỉ còn lại một chút nước đọng.

Nàng thủy chung không xoay người lại.

16. Chương Bốn Tình Nhân Trong Mắt Hoá Cương Thi - Nửa Thùng Nước

La Bạch Nãi nhìn lại bên cạnh cửa, nữ nhân kia đã biến mất.

Nhìn vào bên trong cửa thì có một nữ nhân rất đẹp đang chống thương nhìn hấn chửi bới.

Hấn chỉ vào vũng nước đọng trước cửa, bên cạnh còn có nửa thùng nước lấp bắp nói: "Chỗ này... Nữ nhân kia..." rồi lại chỉ tay vào bộ quần áo lấm tẩm nước của nữ nhân nọ vẻ mặt đau khổ nói: "Cô nương nọ ..."

Lời còn chưa dứt hấn phát hiện ra bên trong còn có mấy nữ nhân khác như lang như sói lao ra, nhìn đáng dấp bọn họ không chém cho hấn một hai chục đao, đâm hấn mười bảy mươi tám kiếm quyết không cam tâm.

... ở cái nơi hoang sơn dã sạn này làm sao mà có nhiều nữ nhân vậy?!

Đây chính là 'phản ứng' trước tiên của hấn.

Tuy vậy bên trong cũng có một người đàn ông, là một hán tử to lớn, gù lưng cầm trên tay một cây Đại Thạch chuỳ lặng lẽ nhìn ra.

Mọi người lao ra.

Bao vây hấn.

Dưới ánh trăng xem ra những nữ nhân này cũng không tệ (ít nhất tại thời điểm này, tại khách điếm này thì tên hiệu của nó xem ra cũng danh phù kỳ thực) nhưng cũng không phải vừa trông thấy đã cho hấn một thương mà tựa như hung thần ác sát, mắt đỏ hào quang chăm chăm nhìn hấn.

Giương mắt nhìn lên đã thấy bọn họ muốn động thủ.

La Bạch Nãi nhất thời không thể phân bua minh bạch, trong cái khó ló cái khôn hấn múa may hét lớn: "Chậm đã ... Ngô Thiết Dực!"

"Ngô Thiết Dực" ba chữ vừa quát ra tất cả những người này đều ngưng ngẩn. Một lúc sau nữ nhân ban đầu phóng thương hỏi:

"Người rút cuộc là ai?"

Lúc nàng hỏi mũi thương vẫn chìa thẳng vào hấn.

Thật ra thì hấn cũng chỉ mạo hiểm liều một phen.

Nghe nói Ngô Thiết Dực muốn tới chỗ này đề cùng nhân thủ của hấn gặp gỡ. Như vậy ít nhất thì trong điểm tất không thể không có ai biết cái tên này. Bất kể ra sao là địch hay bạn kêu tên lão lên rồi hăng bần chuyện.

Quả nhiên có hiệu lực.

"Ta tên La Hát Vần!"

Hấn lập tức rùn người xuống tấn, tiền tam hậu thất, hoành đao bắt quyết trụ thế Thiên vương Thác Tháp bày trận địa sẵn sàng đón địch. Trọng yếu hơn hấn trong tình thế cấp bách đã tháo bọc đồ trên vai xuống, tách ra làm hai, hai tay hấn cầm hai bao quần áo bảo vệ đầu, ngực, mấy nơi yếu hại rồi cất tiếng quát hỏi: "Ta và các ngươi không cừ không oán, hôm nay mới tới quý điểm lần đầu, chưa đi vào đã thành tử địch ... cho dù không phải là khách quý cũng không cần phải đón khách như thế chứ?... tại sao lại vậy?!"

Hắn nhìn thấy dưới đáy bên hông thùng nước đã bị đâm xuyên qua tạo thành một lỗ to tướng, nước đang ồ ồ chảy ra ngoài, lại thấy những “hạng nữ lưu” này chẳng những hết sức yêu dị liền biết đây không phải chuyện đùa, không tới phiên hắn không cảm thấy sợ hãi. Hắn bày ra trận thế ngênh đón địch nhân ba bề bốn phía trước rồi muốn nói gì thì nói.

Chỉ là những cô gái này không có chút gì để ý tới hắn, các nàng chỉ đợi lệnh đưa ra một tiếng lập tức đem hắn chém làm bảy mảnh.

Hắn tử gù lưng kia căn bản còn không đợi lệnh đã khiêng đại chùy sai bước tiến đến gần hắn.

... nguy to rồi, nguy rồi ...

Sớm biết thế đã không tới cái loại địa phương quỷ quái này!

Bỗng nhiên cô gái cảm thương phong thái như đại tỷ, xinh đẹp, cao quý hô khẽ: “Chờ một chút!”

Nàng quan sát La Bạch Nãi.

Một cô nương trẻ tuổi trông thuần mắt nhưng không xinh đẹp tuổi trẻ giẫm chân nói: “Mộng tỷ! Nhất định đây là tên tiểu sắc quỷ, giả ma giả quỷ náo động mấy hôm nay, ta cứ đem hắn làm thịt rồi nói sau!”

... cái gì?!

“Ta đại danh鼎鼎鼎鼎 La Hát Vãn mà cần phải ma ma quỷ quỷ dọa người sao?!” La Bạch Nãi rống lên, sau đó hắn nhìn Diễm Mộng một cái khẩu khí đã trở nên mềm mỏng: “Mộng tỷ! Cũng chỉ có cô phân rõ phải trái, phân rõ minh bạch cho ta! Trời ạ! Trời hạn tài ta khiến tiểu nhân tác quái ... ôi”

“Chậm đã!” nữ nhân nọ phất nhẹ tay áo, động tác tao nhã như một cô công chúa ngăn đám tử muội đang náo động kia lại: “Chiếc áo của ngươi từ đâu mà có?”

... áo?

... còn tưởng nàng coi trọng ta anh tuấn tiêu sái, bộ dạng xuất chúng chứ ... Thì ra là vậy!

... thì ra là ham tài vật của ta.

Ôi!

“Đây là quà người khác tặng ta!”

“Là một người xuất gia?!”

La Bạch Nãi trong lòng thầm nghĩ ‘Chẳng lẽ nàng nhận ra được chiếc áo này?’

“Đúng vậy!” La Bạch Nãi hiếu kỳ hỏi lại: “Tại sao nàng biết?”

Chiếc áo này vốn chẳng có gì kỳ lạ, vừa cũ vừa kỹ còn có chút rách rưới, La Bạch Nãi trong lòng hết sức buồn bực không hiểu tại sao đối phương nhận ra được nó.

Nữ nhân đôi mày nhỏ nhắn, mắt sáng, môi mỏng tất cả đều toát ra vẻ thanh tao thoát tục, quyết không thể từ cái vùng hoang dã này hoặc là thôn nữ vùng hẻo lánh mà có được cái khí chất ấy. Nhưng nàng cứ tùy tiện quát hỏi chẳng hề học lấy nửa phân đoan chính của họ La ta khi nói chuyện.

Nhưng La Bạch Nãi tự hỏi vốn cũng không cần vị “Mộng tỷ” này trả lời.

“Là ai tặng ngươi?”

“Tam Cô!” La Bạch Nãi nghĩ đến quan hệ giữa Tam Cô với hắn trong lòng có chút cảm khái: “Tam Cô đại sư!”

Thật ra thì Tam Cô nguyên hiệu vốn là Tam Khô, Thạch Lạn Hải Khô, Du Tẩn Đẳng Khô, Tân Khô Chi Vị nhưng La Bạch Nãi tính tình hài hước đem đối pháp danh của nàng thành Tam Cô. Tam Cô tức Cô Niệm, Cô Túc, Cô Vọng có ý châm chọc nàng “Gặp người té ngã không nâng đỡ, Gặp phải ác nhân không diệt trừ, gặp người u mê không điểm hoá” cộng thêm việc hắn thấy Tam Cô đại sư bộ dáng thanh mỹ, xưng là Cô hợp lý hơn là Khô nên cố ý thay đổi ngoại hiệu của nàng. Chuyện này vô ý truyền ra trên giang hồ từ đó đều gọi nàng là Tam Cô đại sư.

... Lạc Dương Ôn Vân cũng có bà quản gia gọi là Trần Tam Cô vì điểm này mà nuôi hận với Tam Cô đại sư, trong lòng cũng căm ghét La Bạch Nãi.

(liên quan đến cổ sự La Bạch Nãi cùng Tam Cô đại sư có thể đọc trong “Thuyết anh hùng” hệ liệt, Triều thiên nhất côn)

Hắn đáp là Tam Cô, nhưng Cô, Khô phát âm gần giống nhau. Mộng tỷ nghe thấy tên này tâm thế đề phòng mới thả lỏng chút ít:

“Người biết Tam Khô đại sư?” Nàng kia vẫn căm thương nhưng dưới ánh trăng sắc mặt nàng đã trở nên diễm lệ, vẻ đẹp lạnh lẽo nhưng đã không còn đáng vẻ đàng đàng sát khí như vừa rồi nữa: “Nói lại lần nữa, tên của người là gì?”

La Bạch Nãi hàm hồ đáp: “La... La Hát Vần!” khi trả lời hắn hùng dũng oai vệ ưỡn ngực diều võ dương oai ... ý tứ muốn thể hiện thực lực văn hồi hình tượng mới vừa rồi chặt vật khủng hoảng nhằm lấy lại mặt mũi.

Nữ tử nọ không có phản ứng gì chỉ có sắc mặt càng lạnh lẽo hơn, rắn đánh lại rồi sát khí bốc lên, lại tĩnh lặng, một sắc đẹp lạnh ngắt, chết chóc. Thấy vậy La Bạch Nãi trong lòng đau nhói nhất thời há hốc mồm nói không ra tiếng.

“Tên người gọi là cái gì La hò cái gì hét thật sao ...?”

Nữ nhân có cái đầu to như một cây đại phủ ở bên cạnh cất tiếng:

“Hắn có áo do Tam Khô đại sư tặng, ta đoán chính là hắn!”

“La hét cái gì ...” câu hỏi này vốn không thể nghi ngờ đối với La Bạch Nãi rất có ý tứ vũ nhục, cho nên hắn cất giọng phản kháng: “Ta tên thật là La Bạch Nãi!”

“Hà ...?” hiển nhiên là nữ chủ nhân nghe không rõ: “... Cái gì nãi a oa?”

“La! Bạch! Nãi!” La Bạch Nãi mặt tối sầm, gắng gượng để mặt không đỏ bừng lên nói: “Là ‘tiểu ngạo giang hồ ý thiên đồ long thư kiếm hiệp khách bách huyết thiên long anh hùng xạ điêu’ La... Bạch ... Nãi ... là ta!” (em sợ anh! - ND)

Hắn dụng lực từng chữ từng chữ nhấn mạnh: “La... là thiên la địa võng, La Thông tảo bắc, La! Bạch là hồng trần bạch tuyết, bạch sơn hắc thủy...”

“Được rồi! Biết rồi! Ta cũng nghe nói qua, người là cái tên tiểu gia hỏa cùng Vương Tiểu Thạch đào vong ...” lời còn chưa dứt, Mộng tỷ đã không chịu được nói thêm: “La đương nhiên là thần kiếm la ngũ ngày, La! Bạch đương nhiên là bạch cật bạch xuyên bạch đáp, hắc cẩu trâu thực, bạch cẩu đương tai, Bạch! Nãi là nãi mù, nãi nương cho đến nãi nãi, hồi khứ cật nãi, Nãi! Phải không!?” (đoạn này buộc phải nguyên âm Hán Việt mới toát cái thần, ý nghĩa phiên các người tìm hiểu lấy vậy! Là một loại chữ kiểu bà mất gà ấy mà ha ha ...)

La Bạch Nãi chết đứng, thật lâu sau mới mấp máy môi chậm rãi chửi rửa mấy câu mà chỉ có hắn mới có thể nghe được.

“Ôi trời ơi ... thật là có nuôi không dạy mà ... không có văn hóa... thật không thể nghĩ tới ... lại xinh đẹp, dễ nhìn thế ... mà có thể nói ra như thế, thật... thiếu thốn tư chất ... nhục nhả tổ tông mà ... Ôi! Người không thể đánh giá qua bề ngoài mà ... ôi!”

Bối cảnh thâm sâu của hắn vốn dựa vào Vương Tiểu Thạch mà xuất danh bằng không phảng phất trên giang hồ cũng không có lấy một người nhớ tới hắn.

Mộng tỷ cũng chẳng để ý ngó ngang đến biểu tình trên mặt hắn, cũng không để tâm chuyển biến từ gương mặt tràn đầy tình cảm sang khuôn mặt thất vọng, nàng lại thét hỏi:

“Người có quen biết với Tam Khô đại sư tại sao lại nhiều lần giả thần giả quỷ quấy rối bọn ta?!” Nàng hỏi liên tục: “Người cùng Ngô Thiết Dực có quan hệ gì?! Người cùng Vương Phi có phải đồng bọn không?! Người có phải do Ngũ Liệt Thần Quân phái tới dò hỏi tình hình không? Hành tung Độc Cô Nhất Vị người có biết không?!”

Trong nhất thời La Bạch Nãi không thể nghe hiểu hết mọi vấn đề, lại càng không biết trả lời chuyện nào trước, cũng không biết trả lời thế nào cho tốt.

17. Chương Bốn Tình Nhân Trong Mắt Hoá Cường Thi - Đêm Phủ Hoang Sơn

Bóng trắng thấp thoáng, lúc ẩn lúc hiện tựa như bị một con viên hầu khổng lồ chộp lấy, trên trời cao giữa biển mây thoát ẩn thoát hiện, chợt động chợt tĩnh.

Dã lang cách đó không xa tru lên vắng vắng.

Mây trôi lãng đãng thi thoảng bao trùm lãnh nguyệt, ánh trăng đúng lúc phá mây chui ra. Tựa như tình hình lúc này trước cổng khách điểm, một sáng một tối, thoát trắng thoát đen, biến hoá ly kỳ, thần bí khó lường vừa khó phân chánh tà lại khó nhận thị phi. Quả thực là đêm phủ hoang sơn.

Thậm chí khiến cho người ta có một loại ảo giác.

Là trăng đng hoà giọng cùng sói tru lên.

Đó là sự hoang dã của hoang sơn.

... trừ tiếng dã lang tru ngoài xa, rất xa trên núi tựa như còn có một loài thú dữ từ thuở hồng hoang đang mơ hồ rống lên một hai tiếng nhưng lại như có như không, nghe không rõ rệt.

... trừ ánh sáng mờ nhạt của ánh trăng lúc mờ lúc tỏ, khắp nơi trên ngọn núi tựa như chỗ nào cũng thấp thoáng bóng ma trôi lập loè phát sáng, nhưng vừa nháng lên đã vụt tắt.

Linh tư La Bạch Nãi cũng lóe chợt hiện, lóe lên rồi biến mất ... căn cứ theo những gì Chu Sát Gia tiết lộ thì Ngô Thiết Dực cùng Vương Phi có thể hẹn gặp nhau ở chỗ này.

... nếu vậy, trước kia Ngô Thiết Dực ắt đã từng tới nơi đây, người trong khách điểm này nhất định biết lão. Rõ ràng các nàng vừa nghe hân kêu lên ba tiếng ‘Ngô Thiết Dực’ lập tức trước sau đình thủ.

... vấn đề là các nàng với Ngô Thiết Dực là địch hay bạn? Mới đây nữ nhân mài dao trước cửa là ai? Chu Sát Gia nói mình tới nơi này trước tiên phải tìm được cái cô gái yêu dị này làm gì? Nữ nhân trong khách điểm tựa như cũng đã gặp quấy nhiễu rất lớn đến nỗi khiến các nàng có vẻ hoảng sợ, hết sức nghi hoặc nên mới cho là mình là người tới gây chuyện, bọn họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mình có nên nói thật (là tới bắt Ngô Thiết Dực) hay chỉ qua loa vài câu (nếu để bọn họ thấy mình có ý đồ giấu giếm bọn họ ắt sẽ nghi vấn hân, còn nhất định không tiếc đánh cho một trận), hoặc là có thể nói láo, lừa gạt vài câu cho qua chuyện rồi hãy nói sau (tỷ như tùy tiện nói là chỉ đi ngang qua, hoặc làm bộ mình vì nghe tại Diễm Mộng khách điểm có một cô nương tuyệt sắc mà tìm đến. Thậm chí có thể nói mình là người của Ngô Thiết Dực đến đây giúp hân!).

Xem ra thì ít nhất Ngô Thiết Dực cùng cô gái trước mắt có quen biết, tự nhận là đồng bọn của Ngô Thiết Dực đại khái an toàn hơn, phần thắng cũng lớn hơn chút ít.

Hân nhất thời còn không dám nói ra tình hình của Tam Khô đại sư để tránh một lần nữa chọc giận mấy cô gái tại khách điểm này cũng không muốn làm cho các nàng thất vọng.

Nhưng vấn đề luôn phải có hồi đáp.

“Ta là Triều Thiên Đại tướng quân’, đứng đầu Võ lâm thập lục sát (lần này thiếu nhất sát, số lượng là bao nhiêu bình thường cũng là tùy người tùy duyên mà hân ngẫu hứng có sự tăng giảm), giang hồ tán phát độc cô phong (cũng là hân tùy tiện gia giảm), thiên hạ đệ nhất bộ khoái (đương nhiên là đệ nhất, mấy chữ này tuyệt không sai được, không đổi được) Vị Loa trấn, Kim Bảo hương, Phích Lịch châu thần bộ La Bạch Nãi...” hân lớn tiếng nói. Không biết sao cái người luôn luôn nói láo như hân lần này lại không có nói láo (ngoại hiệu thì không tính là nói láo). Sau này nghĩ lại cũng không phải là hân may mắn lại càng không phải do hân kịp thời phán đoán sáng suốt, dĩ nhiên càng không phải là hân đang hoang mà là hân thấy cô

nương xinh đẹp, cô nương trong mộng của hần, hần cảm thấy mình rất khó nói láo nên mạnh miệng mà nói khiến chó cũng ngủ ra, tiểu đồng cũng có thể hiểu:”Ta tới đây truy bắt Ngô Thiết Dực!”

Lời nói vừa xong chúng nhân cả kinh.

Ánh trăng cũng thay màu âm đạm.

Sát na đó La Bạch Nãi quả thật không biết sinh tử, không biết đúng sai còn có chút thống hận bản thân, vì sao lại nói thật!

... cho dù hần vào lúc này nói lừa nói đảo thì ai cũng không cách nào vạch trần được hần, hần cần gì phải thành thật như vậy, đúng là tự tìm phiền toái!

Mộng tỷ thở dài một hơi nói:”Ngươi nói thật?”

La Bạch Nãi thấy mình đã leo lên lưng cọt rồi lúc này cũng không còn đường mà lui chỉ còn nước một đường mà tiến, trên mặt lộ ra vẻ thất vọng bất cảm (trong lòng thật ra thì lên mức thập ngũ, thập lục) cao giọng nói:

“Là thật!”

Mộng tỷ thủy chung vẫn có chút nghi ngờ:”Nếu vậy vừa rồi ngươi ở ngoài cửa ...?”

La Bạch Nãi thấy mũi thương mỹ nữ đã bắt đầu không còn hướng về hần, lời từ trong miệng thoát ra đã đầy chính khí hơn:

“Ta vừa tới đã nhìn thấy trước đại môn quý điểm có người ngồi mài đao, ta đang định tiến lên nhìn cho kỹ thì các người mở cửa, nhất thương đâm tới ... ”

Nữ nhân kia đứng đưa đôi mắt ma mị nhìn hần:”Tại sao ta phải tin lời ngươi nói?”

“Bởi vì ...” La Bạch Nãi cũng cảm thấy mình không được danh chính ngôn thuận lắm, cho nên hần không thể làm gì khác hơn là hai tay thay phiên vỗ vỗ lồng ngực mình (mặc dù ngực hần vốn rất ít thịt):”Chỉ dựa vào ta ... ”

Hần vốn muốn nói ‘Chỉ dựa vào ta, La Bạch Nãi! Nhất ngôn cửu đỉnh, lời nói như tên bắn ra khỏi cung, uy chấn thiên hạ, danh chấn bát phương ... vân vân và vân vân Ta nói ra điều gì ta đương nhiên chịu trách nhiệm’ lời nói chen chúc trong cổ họng hần hăm hở dự định lao ra thì bất ngờ Mộng tỷ vừa thấy hai tay hần vỗ trên lồng ngực, lại thấy rõ ràng đồ trên tay hần đang cầm liền khẽ thở dài nói:

“Tốt! Nếu trên tay ngươi đã có chiếc áo đỏ ắt là bằng hữu của Tam Khô đại sư ... ta tin tưởng ngươi!”

La Bạch Nãi nhất thời không biết phải phân biện thế nào trong lòng thầm nghĩ ‘Dù sao thì người người cũng chỉ biết Vương Tiểu Thạch, chỉ vì Tam Cô đại sư mà nghĩ đến ta ... đó chẳng phải là xem thường người khác sao ... ‘ hần lại thấy Mộng tỷ chống cằm thương xuống đất nói:”Ngươi làm thế nào biết được Ngô Thiết Dực muốn tới đây? ... nếu như ngươi thật sự tới bắt hần, vậy cũng tốt! Chúng ta cuối cùng cũng có thêm viện thủ. Bằng không thì Ngô Thiết Dực cộng thêm Vương Phi lại có Chu Sát Gia còn thêm Đường Hóa bọn ta thật ứng phó không nổi!”

La Bạch Nãi há mồm định trả lời thì từ xa vọng lại thanh âm như quỷ khóc thần sầu, hần không khỏi hỏi một câu:”Đó là tiếng heo kêu sao?”

Một nữ nhân trả lời:”Không phải!”

La Bạch Nãi lại hỏi:”Vậy phải chăng là tiếng chó sủa?”

Một nữ nhân khác đáp:”Cũng không phải!”

La Bạch Nãi:”Vậy chắc chắn là sói tru rồi?”

Lại có một nữ nhân đáp:”Lại càng không phải!”

La Bạch Nãi thắc mắc:”Bộ ở đó nhiều viên hầu lắm sao? Đó vốn không phải là dê bhee bhee, bò ùm ùm kêu mà!”

Đương trường còn dư lại một cô gái cũng cất tiếng: "Cũng không phải!"

La Bạch Nãi không phục: "Vậy là cái gì? Chắc chắn không phải là tiếng người! Lại càng không phải do trăng sáng quá sẽ phát thanh!"

"Đúng rồi! Là người!" lần này câu trả lời phát ra từ hán tử gù lưng từ đầu đến giờ hết sức ảm đạm, lão khàn giọng nói: "Là người, là người đã chết đang cười!"

"Hơ .. hơ .. hơ ..." La Bạch Nãi toàn thân đông cứng gượng cười nói: "Lão nói đùa hay thật, chết cười mất ... người đã chết cũng cười sao!"

Nhưng trong lòng hần bắt đầu sợ hãi.

"Lão nói thật!" Mộng tỷ thở dài nói: "Là cương thi đang cười, cương thi đáp lại lời gọi của ánh trăng!"

"Cái ..." La Bạch Nãi cảm thấy choáng váng, hần vốn không sợ trời không sợ đất còn ngoài ra cái gì cũng sợ, đặc biệt là sợ quỷ thật không nghĩ tới ở cái nơi hoang sơn dã lĩnh này chuyện tốt không thấy lại gặp toàn chuyện ma quái! "... Sao?!"

Hần nhất thời mặt xanh môi trắng.

Sắc mặt hần biến chuyển như vậy hoá ra cũng có lợi.

Mộng tỷ lập tức 'mời' hần quá bộ vào khách điểm.

... chuyện như vậy rất nên làm, bằng không chờ một lát nữa các nàng ắt phải 'dù', 'vác' hoặc 'khiêng' hần vào mất!

'Mời' tốt hơn nhiều.

18. Chương Bốn Tình Nhân Trong Mắt Hoá Cương Thi - Trăng Lung Tinh, Tâm Hoảng Hốt

... sau khi vào Điểm Mộng khách điểm La Bạch Nãi cũng có cảm giác như thế.

Sớm biết có chuyện ma quái hần đã không tới.

... cho dù có đánh la gõ trống thổi kèn, tám người khiêng đại kiệu, mười hai người dẹp đường hần quyết sẽ không tới.

Hần sợ nhất trên đời, là quỷ.

Hần vốn không tin có quỷ nhưng lúc nhỏ hay gây náo loạn nên người lớn luôn đem quỷ hù dọa hần, nhất thời cũng có thể khiến hần bất giác sợ hãi.

Lớn hơn một chút hần đã không tin có quỷ, hần còn dám vì lấy lòng một cô bé xinh đẹp trong thôn mà đánh cuộc với tình địch đến bãi tha ma ngủ một đêm xem ai giành được nữ nhân trong lòng mình.

Kết quả đối thủ của hần hèn nhất không dám đi. Hần đi, tự thân đi, ngủ thẳng giấc đến nửa đêm thì có người đẩy hần, hần tỉnh táo nghiêng người để cho nó chui ra. Sau đó hần mới tỉnh giấc hần rồi phát hiện thấy Đông Tây thượng hạ có nhiều 'đồ'. Hần trợn mắt lên liền thấy dưới đất đưa ra một cánh tay.

Hần đông cứng cả người.

Sợ đến choáng váng.

Sau đó từ lòng đất lại trôi ra một cái đầu.

Cái đầu đưa lên trên mặt đất còn từ cổ trở xuống còn chôn bên dưới, nó vốn quay lưng về phía hần đột nhiên quay ngược lại còn cười với hần một tiếng:

Sau đó ra sao La Bạch Nãi cũng không nhớ được, chỉ nhớ rõ ràng là “vật” nọ mắt rất đỏ, đầu lưỡi rất dài, ‘nó’ cười một tiếng đầu lưỡi rớt xuống giống như con lươn rơi trên mặt đất còn có thể ngo nguậy, ‘nó’ biết điều yên phận còn tốt đàng này còn muốn nhặt lại, kết quả ngay cả con người cũng rơi xuống mặt đất.

Sau này thế nào? Nói cũng không cần phải nói!

La Bạch Nãi từ lòng bàn chân lên đến mũi chân như gắn hai thùng thuốc nổ, tựa như đặng vân giá vũ chạy thực mạng.

Không lẽ hần nằm mộng.

Kết quả, hần cũng không vượt qua được một đêm.

Cũng không biết có phải hần cùng quỷ hữu duyên hay không mà đến nỗi ngày sau hần thường xuyên gặp quỷ, không ngừng gặp.

Có lần hần vân du bốn phương lại gặp quỷ, quỷ phủ đầy lông, chân không chạm đất, trong miệng còn oa oa khóc lớn như trẻ mới sinh.

... sau này hần mới được sư phụ phân tích người này có khinh công cực cao hiệu Quả Tử lão, đặc biệt chuyên trộm trẻ con!

Có lần nửa đêm hần đi đại tiện tại một gò đất hoang, mới ra một nửa lại cảm thấy phía dưới lạnh lạnh, có tiếng vu vu. Tựa như có cơn gió thoảng qua, hần vừa nhìn xuống là thấy một cái miệng mở lớn, hai con mắt to tướng màu đỏ so với bát to còn lớn hơn. Hần rú lớn ‘Quái vật!’ một tiếng rồi tựa Tôn Ngộ Không từ trong bụi rậm lẳng không phóng ra, chạy biến.

Cho tới nay hần còn không biết đó là gì.

Có đôi khi hần cũng không phải là gặp quỷ, mà là gặp quái sự so với gặp quỷ còn quái đản hơn.

Hần có một lần đến vùng Nhất Sơn thạch làm việc, ở trong dã điểm cùng với một sư đệ hai sư muội ba hoa chích choè, nước miếng tung toé, ngược cổ đổ chén nước, buông chén xuống lại nói tiếp thì phát hiện người ngồi với mình một bóng người cũng không thấy, mình thì lại đang ở Hoả Thần đình nơi Địa Phủ Âm Công miếu quỳ bái, chuyện phát sinh như vậy quả thực quái gở. Biến hoá kỳ lạ như thế nhưng hần cũng chỉ nhớ được chính mình từng tới miếu này quỳ lạy, mà việc cùng sư đệ muội cao đàm khoát luận cũng rõ ràng chuyện vừa tức thời ... đến nỗi khiến hần nhất thời cũng hồ đồ, đến cuối cùng thì chuyện nào phát sinh trước, chuyện nào phát sinh sau, bây giờ thì chuyện gì đang phát sinh?

Cái loại chuyện quái đản như vậy hần gặp qua không ít.

Có lần khi hần cùng Vương Tiểu Thạch chạy trốn, ở trong một đạo quan tên Thuỷ Thiên vi qua đêm. Đến nửa đêm dưới ánh đèn sáng ngời có năm ba lão giả đạo cốt tiên phong tới nói chuyện phiếm cùng hần, La Bạch Nãi vốn lạnh mồm lạnh miệng có thể nói khoa ăn nói rất có hạng, hần cho là đối phương chỉ chú tâm vào món ăn, nhắm rượu nên hần nói thao thao bất tuyệt. Chợt hần nghe Tam Cô đại sư gọi hần, nói với hần: “Người ở đây nói chuyện với ai vậy?”

La Bạch Nãi bốn chống hai nhìn, người! Không có ai!

... mới vừa rồi rõ ràng còn ở chỗ này!

Nếu như là mộng sao có rượu và thức ăn, còn có đủ mấy bộ chén đĩa.

Tam Khô nghe xong chỉ khẽ mỉm cười, ngón tay chỉ ra.

Nàng chỉ bức tường.

Tường cũ nát.

Trên tường có mấy bức tranh cũ, trong bức tranh có mấy người, nữ có nam có, có cả những lão giả vừa mới rồi cùng La Bạch Nãi nói cười.

Chỉ là những người trong bức tranh đó có người đã chết ba bốn năm, có người đã chết hai ba trăm năm rồi!

La Bạch Nãi tự trong đáy lòng cho là:

Là Tam Cô đại sư kịp thời xuất hiện cứu hần.

... bởi vì bọn họ đang nói tới chủ đề mọc cánh thành tiên, tới miền cực lạc, mấy vị “tiên nhân” vừa đứng lúc có toan tính muốn dẫn hần “đi một chuyến”!

Còn có lần hần gặp gỡ đồng môn sư đệ Hồ Vĩ côn Tôn Khán Tiên, Tôn Khán Tiên nhất mực cười, miệng cười càng lúc càng lớn, đầu lưỡi càng lúc càng dài cũng càng lúc càng đỏ. Mắt hần trông thấy đỏ đến mức muốn tràn ra máu, hai người bọn họ nói chuyện rất lâu, nói rất nhiều về đại kế lập môn Uyên ương Hồ Điệp phải, nói đến khi mặt trời sắp lặn Tôn Khán Tiên mới cáo từ.

Lưu luyện không rời, vội vã mà đi.

Đến tối, hần gặp sư phụ ban sư cùng sư đệ Trùng Phong thương tới sau, nói một lúc hần mới biết được Tôn Khán Tiên hai ngày trước tao ngộ chiến với Phi phủ nhất tộc đã chết thảm rồi.

... như vậy, người hần gặp gỡ, chẳng lẽ là...

Thật không chịu nổi.

... cũng thực không nghĩ nổi!

Tốt nhất không nên suy nghĩ.

Điểm may mắn là La Bạch Nãi mặc dù là tiểu quỷ nhất gan nhưng hần dù sao cũng có chỗ tốt,... đối với chính hần mà nói còn là điểm rất tốt, chính là:”Nói không nghĩ là không nghĩ!”.

Người không có tư tưởng chắc là người không biết sợ.

Tựa như đầu trâu sẽ không sợ quỷ vậy.

Nhưng người chân chính có tư tưởng cũng không phải sẽ sợ.

Bởi vì khi gặp vấn đề hay chuyện sợ hãi bọn họ sẽ đối mặt với nó chứ không phải sợ.

Nhưng đối với La Bạch Nãi mà nói tiếp đó lại phát sinh chuyện bất khả tư nghị khiến cho hần so với bất kỳ lần nào trước đó cũng cảm thấy kinh hãi hoảng hốt hơn.

Trắng sáng, rất sáng.... nhưng không biết sao trong lòng luôn có chút hoảng sợ.

Có thể nhìn ra được không chỉ là hần sợ ngay cả một đám nữ anh hùng trong khách điểm dưới ánh trăng hoang dã kia trong lòng cũng đang hoang mang rối loạn, hoảng sợ.

Vừa vào phòng, ngồi xuống, La Bạch Nãi phát hiện mọi người bình đao không thu lại, Mộng tỷ đưa thương chĩa thẳng vào mặt hần hỏi:

“Người làm sao tới được chỗ này?”

... xem ra nàng có thói quen hỏi, rất ít người dám hỏi nàng.

Nàng hiển nhiên là Đại tỷ!

Phụ thân của nàng là lãnh tụ vùng võ lâm Đông Bắc, đường chủ Nhất Quán đường Tôn Tam Điểm.

... nhất chiêu Phượng Hoàng Tam Điểm cùng nửa thức Tam Điểm Tẩn Lộ của lão nghe nói là thương trung chi thân, tiến vào thân tủy của thương pháp, không người nào có thể nói phải, cũng không thể nói trái với lão.

... mà nàng là nữ nhi của lão.

Hơn nữa nàng lớn lên rất xinh đẹp.

Thương pháp cũng rất tốt.

Hơn nữa rất có năng lực lãnh đạo.

... nơi này còn là địa bàn của nàng.

Huống chi mình là khách không mời mà đến. Huống chi thật sự các nàng như chim sợ náy, phía ngoài cũng không biết rõ là cái thứ ngu quỷ xà thần gì. Tóm lại cường địch còn đó!

Cho nên, hắn cũng hết sức biết chuyện, đem chuyện hắn tới (nơi đây) nhiệm vụ (tốt nhất là phá án, bắt thỏ phi) trộn chung thành một mớ hồ lớn nói ra một lần khiến cho các nàng thất điên bát đảo.

Lúc này hắn mới biết nàng gọi là Diễm Mộng.

Mà nàng cũng giới thiệu những người bên cạnh: Trương Nhất Thiết (vóc dáng to lớn), Hà Văn Điền (nữ giả nam trang), Lý Tinh Tinh (thuận mắt mà không đẹp), Ngôn Trữ Trữ (đẹp nhưng không thuận mắt) còn có một tiểu nữ tử rất lạnh lợi nhưng e rằng so với La Bạch Nãi còn nhát gan hơn (bởi vì nàng bị dọa cho sợ đến mức núp, dựa, trốn vào bất cứ thứ gì bên cạnh, bất kể đó là cái bàn hay là cái ghế thậm chí hiện giờ nàng đang chui trong một đồng chăn) Đỗ Tiểu Nguyệt.

Cùng với người đàn ông xấu xí lưng gù, Thiết Bố Sam.

... nghe nói hắn họ Thiết, tên là Bố Sam.

La Bạch Nãi rất chú ý lắng nghe bởi vì hắn nhìn thấy cự hán này nhất mực ngoan độc trùng trùng nhìn hắn. Hơn nữa cự chùy trên tay gã vẫn chưa bỏ xuống cho nên hắn ra vẻ dễ dãi pha trò:

“Người ở nhà có mười hai vị huynh tỷ phải không?” Hắn vẻ mặt tươi cười đùa cợt nói: “Nếu là vậy ngoại hiệu người không phải đã thành Thái Bảo sao. người chỉ cần bước ngang là thành Thập tam thái bảo hoành luyện rồi ...”

Thập tam thái bảo hoành luyện cũng là một loại công phu ngạnh môn. Nghe nói luyện thành có thể đao thương bất nhập. La Bạch Nãi cố ý nói đùa nhưng chỉ thấy đại hán nọ một nét cười cũng không có, khuôn mặt trơ trơ, ánh mắt lạnh ngắt trông có vẻ còn ác độc hơn.

La Bạch Nãi rùng mình nói không được nữa, nụ cười đông cứng trên mặt.

Lại không ngờ tới đại hán lưng còng kia cất giọng rín rít nói: “Thật sự ta có một số sư huynh, họ Kim, tên tự là Chung Chiếu ... người nói giỡn, đùa giỡn với ta và hắn đã chết hết. Bốn năm trước, ta cùng với hắn phân ly, đến giờ theo ta biết đã chết thêm hai trăm tám mươi một người!”

Nói xong hắn im lặng.

La Bạch Nãi cũng không mở nổi mồm cười đùa nữa.

19. Chương Bốn Tình Nhân Trong Mắt Hoá Cường Thi - Y Mộng

Hắn vỗ lể.

Thì ra khách điểm còn có hai nữ tử đều là họ Hồ, một người tên Hồ Kiều, một người tên Hồ Kiều.

Các nàng là tỷ muội.

Ngoài ra còn có ngoại hiệu Nhất Chi Mai Song Khoái đao.

Nhưng các nàng lại không ở đây.

... khi nhắc tới các nàng sắc mặt nữ nhân trong điểm đến ánh mắt cũng thay đổi.

Trở nên bi thương, cảm phẫn, cũng là bi phẫn.

La Bạch Nãi liền hỏi căn nguyên.

... lúc này hắn mới hỏi tới cơn ác mộng của Diễm Mộng khách điểm.

Nguyên Tôn Diễm Mộng canh giữ vùng Nghi Thần phong này đã nhiều năm. Nàng vốn là quyền quý đại tộc, thiên kim tiểu thư nàng sở dĩ nguyện ý đường xa vạn dặm đến vùng Sơn Tây dã lĩnh này cô thủ tuyệt địa trong đó nguyên nhân trọng yếu nhất là,

Nàng muốn thoát khỏi sự khống chế của cha nàng.

... nàng luôn là cảm thấy cha nàng tại Sơn Đông Thần Thương hội vì củng cố quyền lực sở tác sở vi không khỏi quá đáng. Nàng nhìn không vừa mắt cũng không muốn chiêu họa hơn nữa cũng vô lực phản đối cho nên đi tới nơi hoang sơn dã địa này cai quản, kinh doanh khách điểm.

Chỉ là thị tỳ, trung bộc bên người nàng trung thành nhất mực bất di bất dịch đi theo nàng.

Nàng tới đây còn vì một nguyên nhân khác, Độc Cô Nhất Vị cùng Ngũ Liệt Thần Quân là chủ nhân của một lộ Nghi Thần phong này thay phiên đổi chủ, mà hai người bọn họ cũng cùng nàng từng có tấc duyên.

Người khác có lẽ cảm thấy kỳ quái, cũng không phải chê trách nàng mà nghĩ nàng rất hèn mọn nàng cũng không cảm thấy sao cả. Nàng tại gia hương nhìn cha tam thê thập lục thiếp. bên ngoài vẫn điên cuồng phóng túng tự nàng cảm thấy thân nữ nhi so với nam tử hán cũng không có gì bất đồng. Nàng cao hứng với ai thì ở chung một chỗ với người đó, thích người nào thì tốt với người đó, không có gì phải có hay không, đạo đức bằng không, bất kiêng bất kị.

Dù sao thì nàng cũng tùy tâm mà hành sự.

Dịch trạm biên thủy có lúc cũng khách quý chật nhà. Khách đông thậm chí còn gặp phải những khách nhân kỳ quái bao gồm cả ngoại tộc tỷ như người Miêu, người Yên, người Hồi, người Dao cho tới đang cùng Đại Tống đối địch người Liêu, người Kim đều có.

Bọn họ tới nơi này cũng đã lặn lội đường xa mà tới, mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được, trọng nhiệm trong người, bọn họ ma ma phạt phạt tụ lại chỗ này trong đó cũng có không ít người Hán, người Tống có thân phận thần bí. Thậm chí còn có mặt sứ triều đình hóa trang dịch dung đến đây mật nghị ... đối với mấy chuyện này Diễm Mộng cũng hồ hững, giả lả không biết cũng quyết không nhúng tay vào mà quản, trong lòng chỉ biết việc thế thôi.

Ngày sau nàng tự nhiên minh bạch:

Khó trách nơi này là vùng binh gia giao tranh, ít nhất Tứ Phân Bán đường cùng Thái Bình môn, Hạ Tam Lạm, Phi Phủ nhất tộc các lộ cao thủ đã từng biến cái nơi hoang vắng tại cái tiểu khách điểm nhỏ nhoi này đại động can qua, tranh chấp không nghỉ đại khái cũng có giá trị, đạo lý của nó.

Ngoài ra chuyện nàng tới đây làm ‘lão bản’ (không phải ‘lão bản nương’ vì Độc Cô Nhất Vị không thể coi như là Lão bản, chỉ có thể coi là Lão đại của đất này ... nguyên lai mảnh đất này là hồi báo năm đó của Đông Bắc Thần Thương sau một chiến dịch trọng đại, là quyền sở hữu của cha nàng. Chỉ là xa tít tận Sơn Tây, hoang vu khô hạn nằm ngoài tầm với của thế lực Tôn gia, mà nơi đây cũng đạt thành bất dụng, ăn thì không ngon, bỏ thì tiếc!) còn có một nguyên nhân bên trong rất ít người biết.

Ngô Thiết Dực.

“Ta kiên quyết rời nhà bỏ đi một mình tới Sơn Tây đến cái khách điểm nơi đây. Cha ta cho là nếu không phải do Thái Bình môn Độc Cô Nhất Vị thì chính là Tứ Phân Bán đường Ngũ Liệt Thần Quân câu dẫn ta, lão muốn chém chết bọn hần. Chỉ là Sơn Đông Thần Thương hội gặp phải đại biến, nội đấu kịch liệt lão nhất thời không thể rời ra để tới đây muốn làm gì thì làm!” Diễm Mộng thuật lại rất tường tận, nhưng đến La Bạch Nãi thuật lại với Vô Tình hần đã rất cẩn thận bổ sung một vài điểm: “Thật ra thì ta bỏ đi không phải vì bị bọn họ hấp dẫn, chuyện hấp dẫn ta tới đây là Ngô Thiết Dực!”

“Ngô Thiết Dực chiêu binh mãi mã, hùng đồ đại triển cũng đã tới Nhất Quán đường... nhưng hần cùng ta cha đều là loại người đam mê quyền lực cho nên không thể hợp tác!”

“Nhưng hần câu dẫn ta!”

“Ta từng cho là hần thật tâm!”

“Quân gà đen chó chết! Con bà nó! Ta La Bạch Nãi... lão vương bát đản!” La Bạch Nãi nghe đến đây bưng bưng nổi giận, trong cơn giận dữ câu chữ quần quít vào nhau: “Đám câu ... Dụ dỗ người?!”

“Lão?” Diễm Mộng nhún vai, hếch môi tỏ vẻ bất cần: “Chỉ là lão cương thi!”

Nhưng La Bạch Nãi lại dễ tâm.

Bởi vì động tác khinh miệt của nàng vẫn rất ưa nhìn, đó là một loại khí chất ưu nhã mà La Bạch Nãi từ khi xuống núi đến nay chưa từng thấy qua.

“Không chuyện gì Ngô Thiết Dực không dám làm!” Diễm Mộng nói: “Nhưng cũng không có chuyện gì hần chịu trách nhiệm!”

“Tên vương bát đản khốn kiếp! Tuổi đã già như vậy người còn...” đoạn phía dưới La Bạch Nãi cơ hồ như nuốt ngược vào trong ... nuốt cực kỳ chặt vật, đến nỗi hần cơ hồ thả vang một cái rầm. Hần vốn thật lòng muốn đem câu ‘Tình nhân trong mắt hoá cương thi!’ mắng ra miệng thì nghe Diễm Mộng cất tiếng lúc đó hần mới ngậm miệng.

“Hần già rồi mới có cái loại mị lực ấy ... đám tiểu tử cá người không có được mùi vị ấy!” Diễm Mộng không chút nào xấu hổ mím mím môi nhàn nhạt nói: “Người có biết hần tham ô nhiều tiền như vậy để làm gì không?”

“Làm gì?”

“Ta cũng không biết!” Diễm Mộng trong giọng nói lúc này mới có một chút oán ý, là oán hận khiến La Bạch Nãi rung động tâm can, nhiệt huyết trào dâng, hần ước gì có thể vì nàng lấy lại mặt mũi quyết không tiếc hy sinh: “Ta chỉ biết là một trong những nguyên nhân đó là vì hần muốn nuôi rất nhiều, rất nhiều, rất nhiều ... nữ nhân. Khiến cho các nàng thỏa mãn, làm cho các nàng vui vẻ, khiến các nàng mặc hần dâm nhục cũng làm cho các nàng về sau không quấy rầy hần nữa bởi vì hần muốn làm đại sự, hảo sự!”

Nhân thần nàng mệnh mang, thần thái vẫn khinh miệt nhưng khinh mà thanh thoát, miệt lại mỹ miều, khinh miệt với nàng mà nói cũng đầy tao nhã: “Ta thấy hần cuối cùng có một chỗ tốt, người này không từ bất cứ việc xấu nào cũng không chừa bấy kỳ thủ đoạn nào nhưng không giết nữ tử, không thương tổn nữ tử từng cùng hần có tình duyên!”

La Bạch Nãi lúc ấy tức giận trong lòng, nói cái gì cho phải đây! Thân là mệnh quan triều đình, câu dẫn phụ nữ lương gia chỉ không giết người diệt khẩu (nhưng ở trên giang hồ chuyện diệt tộc lão làm rất được!) thì được coi như là đức tính tốt?!

Chỉ là khi Diễm Mộng nói chuyện hần lại rất chú tâm lắng nghe ... ít nhất hần muốn nghe nàng nói tiếp.

“Sau khi bỏ nhà đi ta mới biết được cách làm người của hần. Nhưng ta đã rời nhà rồi chẳng lẽ quay trở về sao!” Diễm Mộng nửa ưu nửa oán nửa vô tình nói: “Lần đầu tiên hần lên tuyệt lĩnh, tới hoang sơn ta cho là hần đặc biệt tới tìm ta, thâm tâm mừng rỡ. Kết quả ta phát hiện hần tới đây chủ yếu vì mật nghị đại sự cùng một đám ngoại tộc dị sĩ, mong ta nhớ tình cũ có thể tin hần, che giấu mọi chuyện thật ra thì hần sẽ không bằng thiên sơn vạn thủy tới nơi này tìm ta!”

“Ghe tởm!” La Bạch Nãi hậm hực nói: “Người như thế nếu để ta trông thấy ta nhất định đánh hần một trận!”

Hần vốn đang ngồi trên chiếc ghế tre vừa nói vừa tức giận được đứng lên nắm chặt tay. Trên thực tế trong đầu hần phảng phất đang nhìn thấy tình hình hết sức oanh liệt là bản thân mình võ công cái thế vì mỹ nhân mà bất bình, điên cuồng chà đạp lão dâm trùng, đại gian thần Ngô Thiết Dực (bởi vì hần chưa từng thấy Ngô Thiết Dực, không thể làm gì khác hơn là đem hình dạng một tên vương bát đản gán vào), Diễm Mộng cô nương vì cảm tạ hần anh dũng tới đây mà ưu ái, xoa dịu ... Tình cảnh như thế nhất nhất hiện ra trong đầu, trước mắt hần.

Hần đang hết sức sung sướng đột nhiên chợt nghe kia Trương Thiết Thiết trầm giọng quát một tiếng: “Ngồi lại ghế của người đi!”

Hần hết sức giận dữ nữ nhân này đã cắt đứt giấc mộng của hần nên phản bác: “Cô thô lỗ như vậy làm gì?! Ta không đụng chạm gì đến cô!”

Trương Thiết Thiết cười lạnh: "Người tự nhiên đứng lên để làm gì! Tiểu thư ban thường cho người ngồi người mới được ngồi, người còn hoa dạng đùa bốn sao! Ai biết được người có thể đột nhiên xuất thủ không ... người không quan tâm tới chuyện ta quát người vậy đợi Thiết Bố Sam một chùy nện xuống thì người tan xương nát thịt là ai ta cũng mặc kệ!"

La Bạch Nãi quay đầu lại nhìn cự hán cầm chùy nọ.

Người gù lưng (mặc dù gù lưng nhưng so với người thường cũng cao hơn nửa đầu) đang trong nhe răng nhìn hần, không biết là cười hay đang thị uy.

La Bạch Nãi vội vàng nói: "Tốt! Tốt! Hảo nam không đấu với nữ nhân. Ta ngồi! Ta ngồi là được rồi!"

Lại nghe Diễm Mộng cười nói: "Hần mỗi lần tới bên cạnh cao thủ như mây. Có lúc là Đường Thất Kinh, có lúc là Đường Thiết Tiêu, có lúc lại là Đường Thiên Hải. Bất luận là Triệu Yến Hiệp, Trang Hoài Phi, Tiêu Lượng, Vương Phi hay Chu Sát Gia có người nào dễ đối phó? Có người nào người có thể đối phó?"

La Bạch Nãi mặc dù đã ngồi trở lại trên ghế ... nơi đây chỉ có ba chiếc ghế tre những cái khác đều làm bằng gỗ xem ra Diễm Mộng đối với hần coi như rất có lễ rồi ... nhưng hần vẫn không nhịn được nói: "Lão đắc tội với cô ta sẽ đánh, ta đánh không lại vẫn phải đánh ... lão hiện tại đã như chó rơi xuống nước, bình tướng dới tay hoặc đã chết hoặc phản bội. Ta bình thời đấu không lại hần nhưng đánh chó rơi xuống nước vốn là sở trường của La Bạch Nãi ta, chuyện này ta có thừa lực, thành thạo vô cùng!"

Nữ nhân giả trang nam trang Hà Văn Điền mặc dù vóc người nhỏ nhắn nhưng nói chuyện cũng tương đối sắc bén: "Loại người như người chỉ biết đánh chó rơi xuống nước, khi dễ người sa cơ sao gọi là anh hùng!"

Diễm Mộng đột nhiên nói: "Thế nhân đánh chó dưới ao rất nhiều nhưng không dám nhận, ai cũng muốn người khác nghĩ mình đang hành hiệp trượng nghĩa, đại hiệp thấy chuyện bất bình mà ra tay, vì nước trừ gian, vì dân trừ hại thực chỉ vu hãm ám toán, lấn kềm chèn ép ... hần chịu nói rõ ràng như vậy coi như là người thẳng thắn!"

Nàng nhìn về phía La Bạch Nãi đằng xa đang ngồi một cách lười biếng, La Bạch Nãi nghe thấy nàng nói vậy hết sức cảm kích. Hần lại nhìn thấy chiếc ghế nàng ngồi óng ánh những giọt nước từ bộ quần áo nàng thấm ra, nguyên là nước khi nãy hần đá tung thùng nước trúng nàng. Những giọt nước lung linh như thực như mộng, bất giác hần cảm thấy mặt ghế nàng ngồi chính là giấc mộng nhiều năm qua mà hần từng mong ước.

"Chúng ta như nhau đều muốn đối phó Ngô Thiết Dục. Lần này có cơ hội chẳng qua là thừa dịp tập kích ... chứ làm sao có chuyện chúng ta có thể đánh mà hần không thể đánh?" Diễm Mộng từ từ nói: "Chỉ là bất kể hần là chó rơi xuống nước, hay là cọp không răng, thuyền đắm còn có ba cân đinh, Hồ Uy đại nhân này vô cùng khó đối phó, thu thập. Ở bên người hần vẫn còn cao thủ như Đường Hóa, Chu Sát Gia và Vương Phi, những người này đều vạn người khó địch, khó mà thủ thắng, là hảo thủ!"

La Bạch Nãi không nhịn được hỏi: "Cô ... cô mới vừa rồi còn nói cùng lão ... vì sao giờ lại đối địch với lão?"

Thật ra thì hần từ sớm đã 'tha thứ' cho Diễm Mộng rồi ... hần cũng bất kể nàng có bao nhiêu trượng phu, tình nhân cho tới tiểu phu ... hần đều bỏ qua cho nàng, chỉ muốn đối đãi với nàng thật tốt. Hần hiện tại hỏi vậy không phải vì tò mò mà là muốn nghe Diễm Mộng nói.

Tốt nhất đối với hần, thì thế gian chỉ hần và nàng, một đời một thế mà nói tiếp, đời đời kiếp kiếp mà nghe tiếp.

20. Chương Bốn Tình Nhân Trong Mắt Hoá Cường Thi - Ý Mộng 2

Trăng ở ngoài cửa.

Tận chân trời.

Cái thanh âm lạnh thấu tâm can, tựa như từ nơi sâu thẳm muôn tầng tuyết phủ kéo hơi mà đến, tuyết không rơi nhưng ý tuyết tràn đầy, so với tuyết còn lạnh lẽo hơn muôn phần tựa băng hàn miền cực địa.

Diễm Mộng lúc này tuyết không trong diễm mộng.

Sắc mặt nàng như trắng, trắng sắc tựa đao, lạnh ngắt.

Âm trầm như trắng, nghe trắng thấy tuyết.

“Ta muốn giết lão!” nàng nói, “Bởi vì hắn làm hai chuyện tuyết đối không nên làm!”

La Bạch Nãi hỏi: “Là chuyện gì?”

Hắn cũng cảm giác được mộng trước mặt hắn đã không còn diễm lệ nữa rồi ngược lại đang từ từ phủ một lớp sương lạnh lẽo.

Chỉ là ôm một giấc mộng lạnh lẽo thì e rằng ngay cả sống để mộng cũng không còn được như ý.

Chẳng qua mộng tựa như không phải của hắn.

Ít nhất mộng cũng không phải đang nằm trong vòng tay ôm ấp của hắn.

Hoài băng ôm tuyết kết quả chỉ là công dã tràng, vừa thấp kém vừa lạnh nhạt.

... những thứ này, hắn phảng phất như không suy nghĩ tới.

Dù sao thì hắn sống được sung sướng là nhờ không thềm nghĩ tiếp những chuyện không vui, cũng không đi làm chuyện khiến hắn cảm thấy không vui.

Diễm Mộng lạnh lùng nói: “Thứ nhất lão cái gì cũng có thể làm nhưng tuyết đối không nên làm quân bán nước!”

La Bạch Nãi kinh hãi, “Lão ... phản quốc?!”

Diễm Mộng ngữ điệu vẫn băng giá: “Nguyên nhân hắn tới nơi này chính là cùng người Liêu và người Kim liên lạc, cò kè mặc cả, thừa dịp triều đình xuất quân viễn chinh, binh lực suy yếu phối hợp cùng gian thần trong triều vốn là đồng lõa mưu phản!”

La Bạch Nãi kinh ngạc đến cứng người.

... đây là trọng tội, án phán diệt tộc, phạm đến thiên uy!

Khi hắn muốn tới bắt đại lão hổ còn không biết rằng lão hổ này lớn đến mức như vậy!

“Cô ... cô làm sao mà biết được? Tội này tru di cửu tộc, vĩnh viễn không thể thoát tội hay cô ... không nên nói lung tung thì tốt hơn ...”

Tiểu cô nương Hà Văn Điền bé như hạt tiêu cũng lớn giọng mắng hắn: “Người nhát gan như vậy làm sao thành đại sự? Xem ra tên này chỉ như chuột như chó, bảo vệ thân mình còn chưa xong còn muốn chõ mõm vào chuyện khác!”

Diễm Mộng vẫn tiếp tục nói: “Là sự thật, không có nhầm lẫn! Bọn họ quên mất Độc Cô Nhất Vị thánh giác rất tốt, ngoại hiệu gã là Bạch Biên Bức!”

“Đúng! Biên Bức thị lực không tốt lắm!” họ La hưởng ứng: “Nhưng có thể bay rất nhanh không sợ va chạm tất có khả năng hơn người. Nhưng Ngô Thiết Dực làm việc luôn luôn cẩn thận sao lại sơ ý như thế?”

Diễm Mộng nói: “Có một lần Ngô Thiết Dực, bên cạnh còn có Chu Sát Gia mật nghị với Đường Hóa, Độc Cô Nhất Vị đang định đi ra cửa thì bọn họ đi vào. Do vậy bọn họ yên tâm lên trên lầu tại phòng sáu thương nghị!”

La Bạch Nãi: “Nhưng Độc Cô Nhất Vị đi ra mà?”

Diễm Mộng đáp: “Gã vòng trở lại.”

La Bạch Nãi: “Tại sao lại quay trở lại vừa đúng lúc như thế?”

Mộng: "Bởi vì Thái Bình môn đúng lúc phái Phi Thiên Lão Thử Lương Song Lộc tới đây, họ muốn Độc Cô Nhất Vị lần này đứng ra làm cứng không để cho Tứ Phân Bán đường đoạt lại địa bàn Nghi Thần phong. Hai người trên đường gặp nhau nên gã quay về!"

Họ La: "Nghe nói Phi Thiên Lão Thử khinh công rất cao?"

Họ Mộng: "Thính giác của hắn cũng cực kỳ thính nhạy!"

Họ La: "Bọn họ mỗi lần tới đây đều lên căn phòng ấy sao?"

"Ha?" tiểu nữ tử bé như hạt tiêu Hà Văn Điền tựa như nhìn hắn với cặp mắt khác xưa: "Quả nhiên là bộ khoái, hỏi cũng có đường lối thật!"

La Bạch Nãi bỗng cảm thấy rất cảm kích tiểu nữ tử này, tuy mới vừa rồi nàng gạt phắt lời của hắn nhưng suy cho cùng chỉ vì chủ của nàng mà nóng lòng. Dù sao thì nàng cũng rất có nhân quang. Dưới ánh trăng hắn nhìn kỹ lại một lần nữa thì nàng cũng kiều diễm tựa như một thanh thủy thủ đã qua tôi luyện cũng có điểm đặc sắc, nhỏ nhắn nhưng xinh xắn khó trách nàng nữ giả trang nam trang nhưng một khi quay lại điệu bộ nữ nhi thì nhất định chói sáng mờ mắt người thưởng lãm!

Hắn lúc này tựa như lạc vào cõi thần tiên hư ảo, hắn còn nhìn thấy một chuyện.

Y phục nàng lấp lánh ánh hồng quang quả thực rất ưa nhìn.

Lần này đến phiên nữ nhân đẹp mắt nhưng không thuận mắt lên tiếng: "Bọn họ mỗi lần tới đây ngoại trừ dùng bữa đều đi lên lầu, phòng số sáu là chỗ bọn họ đến. Bọn họ vào gặp Vương Phi hội đàm mật nghị."

La Bạch Nãi ngạc nhiên hỏi: "Phòng số sáu là nơi sát thủ Vương Phi ở sao? Hắn ở nơi đó suốt để chờ bọn họ đến chỉ giáo sao?"

"Phòng đó đúng là do Vương Phi thuê dài hạn, tiền bạc cũng đã thanh toán đầy đủ nhưng bọn ta không có ai từng gặp qua hắn!"

Lần này đến lượt Ngôn Trữ Trữ nói: "Ngô Thiết Dực mỗi khi tới đây cũng lên căn phòng đó, Vương Phi cũng xuất hiện ngay lúc đó trong phòng."

La Bạch Nãi hỏi: "Người có vào phòng khi bọn hắn mật nghị sao?"

Ngôn Trữ Trữ đáp: "Bọn họ không cho vào!"

La Bạch Nãi hỏi vặn: "Vậy làm sao cô biết Phi Nguyệt Vương Phi ở trong phòng?"

"Là do bọn họ nói!" Lý Tinh Tinh thốt: "Khi đưa rượu và thức ăn tới luôn dư ra một đôi đĩa. Chúng ta cũng đã thấy qua hắn ở trong phòng, có khi là một mình hắn, có lúc cùng Ngô Thiết Dực bàn luận ... nhưng không cách nào nhìn thấy rõ bộ dáng của hắn ... Mọi người đều cảm thấy hắn cố ý tránh mặt!"

Ngôn Trữ Trữ nói thêm: "Hắn tránh mặt rất thành công!"

"Lão giết người cướp của đã đáng hận đã thế còn muốn mãi quốc cầu vinh thật không thể tha thứ!" Diễm Mộng ánh mắt phát ra tia oán hận: "Lão lại càng không nên nhất chính là trước khi rời đi lại phạm phải một chuyện đại ác!"

"Cái gì việc ác?"

"Lão cường hiếp Đỗ Tiểu Nguyệt!" Đỗ Tiểu Nguyệt là cô gái vẫn đang núp sau lưng gã gù "Chúng ta còn có một người coi sóc việc thu dọn, vệ sinh tên Lương Luyện Tuyên. Nàng muốn phá chuyện xấu của lão thì đã bị lão cường gian rồi giết chết. Đồng thời cũng hạ sát thủ với Đỗ Tiểu Nguyệt khiến nàng bị thương nặng, nàng rút xuống khe núi may mắn gặp được Phi Thiên Lão Thử cứu nàng đem về ... Nàng không chết nhưng đã biến thành bộ dáng này, chúng ta từ đó mới biết được Ngô Thiết Dực làm ra cái chuyện súc sinh như thế!"

La Bạch Nãi lòng đầy phẫn nộ.

Hắn nhìn bộ dạng thô lương của Diễm Mộng, hắn cũng cảm giác được nàng đang tan nát cõi lòng.

“Ta trước kia đã từng vì lão chững chạc, thành thực rất xứng đáng là nam tử hán, đại trượng phu hơn nữa còn rất thương yêu ta. Nhưng hiện tại...” thần sắc Diễm Mộng khôi phục lại bình thường còn mang theo chút khinh miệt:

“Lúc ta trước ưa thích hẳn các nàng cũng có khuyên ta, Ngô Thiết Dực còn người này không thể tin được. Lúc ấy, ta chỉ thấy tình nhân trong mắt hóa anh hào. Mà nay ta mới biết được lão là phường bại hoại, súc sinh, không phải là người, chẳng qua thứ cương thi ăn thịt người, hại người mà thôi!”

“Đúng! Lão cương thi! Tên gà đen, mõm trắng!” La Bạch Nãi lại muốn nhảy dựng lên, chửi ầm ỉ: “Ta nhất định phải bắt cậu tặc kia thay cô chửi lão cho chết mới thôi!”

Chợt hẳn hỏi tiếp: “Các cô lần trước thấy bọn họ hội họp là lúc nào?”

Thiết Thiết trả lời: “Một tháng trước khoảng trung thu!”

La Bạch Nãi trầm ngâm nói: “Không cách biệt lắm khi vụ án của lão phát sinh sao?”

Trữ Trữ thốt: “Ngô Thiết Dực đại khái cũng biết mọi chuyện không ổn, lão bị tứ đại danh bộ truy xét bức đến quá gần, bọn họ liên tục phá vỡ vây cánh cùng âm mưu của lão. Lần đó lão cùng chiến hữu, thân tín mưu đồ bí mật chạy trốn hoặc đại kế phản kích, cho nên ước hẹn trong đêm lên Nghi Thần phong tụ tập nhiều người không biết sẽ giở trò quỷ quái gì!”

La Bạch Nãi nhìn thấy được một chỗ hở.

“Các cô làm sao biết bọn họ có thể quay lại?”

“Đó là do Bạch Biên Bức cùng Phi Thiên Lão Thử lúc bọn họ mật nghị lên nghe được!” Lần này do Diễm Mộng trả lời, rất có phân lượng: “Ngô Thiết Dực từng nói một câu ‘Được! Vậy đến viên hâu nguyệt chúng ta tái kiến!’”

“Viên hâu nguyệt?”

La Bạch Nãi hoàn toàn không hiểu.

“Đây là cách nói của dân vùng này!” Diễm Mộng đáp: “Mười lăm tháng tám là trung thu, sau đó khi trăng tròn lần nữa tại nơi đây đáng lẽ mây bay gió cuộn, trăng sáng thanh minh nhưng thực tế thì mây kéo che trăng, lúc mờ lúc tỏ, trên núi viên hâu rỗng, cương thi gào do vậy thời điểm này được gọi là viên hâu nguyệt... phong tục lâu đời lưu truyền đã lâu!”

Vừa nghe thấy ‘cương thi’ họ La lông tóc dựng ngược, trong lòng thầm tính toán rồi hỏi gấp:

“Chuyện này... đã hai ba ngày rồi đúng không?!”

“Đúng vậy!”

“Cho nên các cô ở đây chờ lão để phục kích?”

“Vốn là như vậy!” Diễm Mộng nói: “Nhưng không ngờ rằng trong khi bọn ta đang chuẩn bị bất ngờ tập kích nhân lúc lão không kịp trở tay thì liên tiếp có quái sự xảy ra ...”

Nước đọng trên y phục Diễm Mộng đã khô.

Việc thưởng lãm một nữ nhân xinh đẹp, ngực căng mông nở, thắt đáy lưng ong vốn là một chuyện hết sức thoải mái.

La Bạch Nãi ao ước mình có thể hóa thành những giọt nước đọng trên y phục Diễm Mộng khi đó dẫu trong khoảnh khắc hóa hơi bay lên bầu trời đêm hẳn cũng cam tâm.

Tim của hắn đã bắt tri bắt giác tặc vào Diễm Mộng.

Diễm Mộng trông như không tựa thì phải.

Đã mộng là không.

Sắc cũng tựa không!

Vùng đất hoang ngoài núi tiếng vượn hú (hay là cương thi?!) thê lương, một tiếng hú một nỗi thê lương buốt lạnh tâm can.

Mà hẳn lúc này lại chỉ muốn nghe Diễm Mộng nói tiếp.

Hắn không tưởng được sau khi nghe nàng nói tình thế chuyển biến đến mức kinh tâm động phách, kinh ma loạn thần , hồn phi phách tán.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-dai-danh-bo-tau-long-xa-7-vien-hau-nguyet>